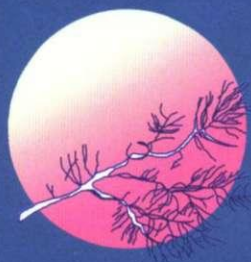

Vladyimir Megre

Az Új Civilizáció

Megre

Nyolcadik könyv

Anasztázia

szerint

a könyv szövegébe
olyan betűkapcsolatok és szókombinációk
vannak beleszöve,
melyek az emberre jótékonyan hatnak.

E hatást akkor érezhetjük,
amikor a könyvet úgy olvassuk,
hogy hallásunkat és érzésünket
nem gátolják
azok a mesterséges hangok,
melyeket tárgyak és gépek hoznak létre.

Ám a Természet hangjai
- a madarak éneke, az eső lágy hangja, kopogása,
a levelek suttogása a fákon -
e jótékony hatást segítik és erősítik.

Anasztázia ezen állítását
több tízezer olvasó erősítette meg
a világ különböző tájáról küldött levelében.

Az Új Civilizáció

Oroszország Zengő Cédrusai könyvsorozat nyolcadik része.

Vlagyimir Megre

Az Új Civilizáció

Oroszország Zengő Cédrusai
könyvsorozat

Nyolcadik könyv

2011

Az Új Civilizáció
Vlagyimir Megre

Fordította: Bartkó Edith
Lektorálta: Kemény Zoltán
Korrigálta: Dömötör Boglárka

Grafikus: Repei Csilla

Copyright © Vlagyimir Megre
Translation copyright © Bartkó Edith
Cover design copyright © Vlagyimir Megre

A könyvre vonatkozó összes szerzői jogot a törvény védi. A könyvnek, annak anyagának vagy illusztrációinak a felhasználása, sokszorosítása csak a szerzői jogok tulajdonosai írásos beleegyezése alapján történhet.

Vlagyimir Megre
www.vmegre.com

Silvana-Publisher s.r.o.
www.anasztazia.hu

ISBN 978-80-969539-8-1
EAN 9788096953981

HAJNAL ELŐTTI ÉRZÉSEK

Anasztázia még aludt. A határtalan szibériai tajga fölött már derengett az ég. Ezúttal én ébredtem elsőnek, de hálósákomban tovább fekvüdtem mellette, csendben. Gyönyörködtem szépséges, kiegyensúlyozottságot tükröző arcában, alakja finom vonalaiban, amelyek egyre jobban körvonalazódtak a pirkadó reggel égi fényében. Jó, hogy ezúttal kint, a tágas ég alatt vetett fekhelyet. Lehet, tudta: az éjszaka meleg és csendes lesz, ezért az ágyat nem lakályos földkunyhójában, hanem annak bejáratában vetette meg. Nekem a korábban idehozott hálósákomat készítette ki, s mellé magának gyönyörű hálóhelyet alakított ki száraz fűből és virágokból.

Olyan szép volt e tajgai ágyban, vékony, lenvászonból készült, térdig érő ruhájában, amelyet én hoztam neki az olvasóktól mint ajándékot. Lehet, hogy csak most, jelenlétemben viselte, alhatott különben meztelenül is. Minél hidegebb van az erdőben, annál több száraz fűbe vethet magának az ember ágyat - hiszen a szénakazalban télen sincs hideg! Még az egyszerű ember is, aki nem annyira edzett, mint Anasztázia, alhat a szénában meleg ruha nélkül. Kipróbáltam. Ezúttal azonban hálósákomban aludtam. Feküdtem, figyelgettem az alvó Anasztáziát, és azon töprengtem, hogyan nézne ki ez a kép egy művészfilmben.

„...Tisztás a határtalan szibériai tajga mélyén. A pirkadat előtti csöndet csak a hatalmas cédrusok koronáiban imitt-amott megrezzenő ágak alig hallható nesze töri meg. Egy gyönyörű nő alszik nyugodtan a szénából és száraz virágokból vetett ágyon.

Lélegzése nagyon egyenletes, szinte hallhatatlan, csak annyit látni, hogy a vékony fűszál, amely felső ajkához ér, lágyan meghajlik, amikor be- és kilélegzi a szibériai tajga gyógyító levegőjét..."

Soha korábban nem sikerült látnom az alvó Anasztáziát a tajgában, mindig ő ébredt elsőnek. S most, lám...

Élveztem, hogy nézhettem. Óvatosan felkönyököltem, arcát vizsgálgattam, elgondolkodtam és csak úgy magamban beszéltem:

„Még mindig olyan gyönyörű vagy, Anasztázia. Majdnem tíz éve már, hogy megismerkedtünk. Én, közben, természetesen, megöregedtem, de te jóformán semmit sem változtál. Egyetlen ránc sem ült ki arcodra. De azért egy ősz hajtincs mégis megjelent aranyaszőke hajadban. Látni, valami rendkívüli történt. A jelentős méreteket öltő kampányból ítélve, amelyet ellened és gondolataid ellen indítottak, a sajtóban megjelent hírekből, a közigazgatási rendszerekben tapasztalt ellen-szenvből ítélve, valami történik, zajlik a sötét erők táborában. Engem bosszantani akarnak, téged viszont szíves-örömet el is csípnének. Rövid ehhez azért a kezük, idáig nem ér el...

De lám, ez az ősz hajtincs mégis megjelent a hajadban. Nem mindennapi szépségedben mégsem tesz semmi kárt. Tudod, most az a divat, hogy a nők hajuk egy-egy tincset különböző színűre festetik. Nálunk a fiatalok azt gondolják, hogy a külön-külön, világosabb színűre festett hajszálak divatosak és szépek. Látod, látod, neked még a fodrászhoz sem kell járnod: e hajtincs maga bukkant föl. Már majdnem teljesen behegedt a golyó okozta seb is, amit a rád kilőtt golyó okozott."

A pirkadó ég egyre jobban világosodott, de a seb a halántékán még közletről is alig volt látható. Hamarosan nem is marad utána semmi.

„Itt alszol, nyugodtan, a friss levegőn, tajgai világodban, de ott, a mienkben, nagyon komoly események zajlanak. A kutatók ezt „információs forradalomnak" nevezik. Lehet, neked hála, lehet, technokrata világunk emberei lelkük sugal-

latára kezdik létrehozni saját családi birtokaikat, nemesíteni a földet. Befogadták a te képedet, Anasztázia, teljes lelkükkel, családjuk, országuk és lehet az egész világmindenség elrendezésének tündérszép képét. Megértettek téged és maguk építik ezt a szépséges jövőt.

Én is próbálom megérteni. Igyekszem, amennyire tőlem telik. Még nem értettem meg teljesen, mit is jelentesz a számomra. Megtanítottál könyveket írni, fiat szültél nekem, híressé tettél, visszaadtad a lányom előtti tekintélyemet - sok mindent tettél értem. De nem is ez a legfontosabb. A legfontosabb valahol máshol van. Lehet, valahol a bensőmben.

Tudod, Anasztázia, soha nem beszéltem neked a hozzád fűződő kapcsolatomról, sem neked, sem magamnak nem fogalmaztam meg soha. Sőt, egész életemben még egyetlen nőnek sem mondtam soha: szeretlek.

Nem azért, mintha teljesen érzéketlen volnék, hanem azért, mert én e szavakat furcsának, értelmetlennek találom. Hiszen, ha az egyik ember szereti a másikat, akkor e szeretetnek a szeretett ember iránti cselekedetekben is meg kell mutatkoznia. Ha szavakat kell mondani, akkor ez azt jelenti: nincsenek tényleges, érzékelhető tettek. A tettek a fontosak, nem a szavak."

...Anasztázia picit mocorgott, sóhajtott egy mélyet, de nem ébredt föl. S én magamban tovább beszéltem hozzá:

„Egyetlenegyszer sem beszéltem neked a szeretetről, szerelemről, Anasztázia. De ha arra kérnél, hogy hozzak le neked az égről egy csillagot, felmáshoznék a legmagasabb fának a tetejére, elrugaszkodnék annak is a legmagasabb ágáról, s felugranék e csillag felé. Ha leesnék, akkor estemben megragadnám a gallyakat, hogy ismét fölfelé tudjak mászni, és újra felugranék, e csillag felé.

Te, Anasztázia, nem kértél engem arra, hogy csillagokat hozzak le neked az égről. Csak arra, hogy könyveket írjak. S írom is őket. Igaz, nem mindig sikerülnek jól. Van, amikor leesek. De nem is fejeztem be még mind. Még nem írtam meg az utolsó könyvemet. Igyekezni fogok, hogy tessen neked."

...Anasztázia szempillái megrezzentek, arcát finom pír öntötte el, kinyitotta szemét. Kékesszürke szemei jóságos tekintete... Istenem, mily melegséget árasztanak mindig ezek a szemek, főleg ha ily közel vannak. Szótlatlanul nézett rám, szemei ragyogtak, mintha könnyekkel teltek volna meg.

- Jó reggelt, Anastázia! Valószínűleg most először aludtál ilyen sokáig, korábban mindig elsőként ébredtél - mondtam.

- Neked is jó reggelt és gyönyörű napot, Vlagyimir! - válaszolta halkan, szinte suttogva Anastázia. - Olyan jól esne legalább még egy picit álmodnom.

- Még nem aludtad ki magad?

- De, kialudtam, méghozzá nagyon is jól. De az álmom... Oly kellemes álmom volt még pirkadat előtt...

- Milyen álmod? Miről szólt?

- Azt álmodtam, hogy velem beszélgetsz. Egy magas fáról és egy csillagról, arról, hogy ha leesnél, ismét fölfelé törekednél. A fáról, a csillagról hallottam beszélni, de a szavak mintha inkább a szerelemről szóltak volna.

- Az álmokban gyakran előfordulnak értelmetlenségek. Miféle kapcsolat volna a fa és a szerelem között?

- Mindenben lehet kapcsolat és roppant értelem. Itt az érzések a fontosak, nem a szavak. A hajnallal e nap nekem különös érzést hozott. Megyek, köszöntöm és megölelem.

- Kit ölelsz meg?

- A gyönyörű napot, amely csodálatos ajándékot hozott nekem.

Anasztázia lassan felállt, a földbevált kunyhó bejáratából néhány lépést tett és... Mindig ezt tette reggelente, sajátos reggeli tornáját végezte. Lám, most is - karjait szétárta, majd kissé felemelte. Egy-két pillanatig nézte az eget, aztán hirtelen forogni kezdett. Ezután nekifutott és hihetetlen szaltót csinált. Ismét pörgött. Én pedig - hálózsákomban a földbevált kunyhó bejáratában fekvé - lendületes mozgásában gyönyörködtem, és ez járt a fejemben: „Azt a mindenit! Hiszen nem kislány már, mégis mily gyorsan, gyönyörűen és energikusan mozog, akár

egy fiatal tornász. Milyen érdekes, hogyan tudta megérezni, mire gondoltam magamban, amikor aludt? Jobb lett volna talán, ha bevallom az igazat?"

Ezért elkiáltottam magam:

- Anasztázia, te ezt az álmot nem csak egyszerűen megálmodtad!

Anasztázia a tisztás közepén hirtelen megállt, széleseben egy bukfcencet vetett, majd még egyet, mellém huppant a fűbe, s örömmel a hangjában beszélni kezdett:

- Nem egyszerűen álmodtam? Mi az, hogy nem egyszerűen? Mondd el! Tüstént! Minden részletét!

- Hát, tudod, valahogy én is arra a fára gondoltam. Magamban a csillagról beszéltem.

- De honnan, mondd meg nekem, honnan vetted ezeket a szavakat? És mi szüli az ilyen szavakat? Talán az érzések szülik őket?

Beszélgetésünket Anasztázia nagypapájának a hangja szakította félbe:

- Anasztázia! Anasztázia, azonnal hallgass meg, meg kell értened!

Anasztázia felpattant, és én is gyorsan felálltam.

A SUGÁRZÁS LEGYŐZÉSE

Megint Vologya tett valamit? - kérdezte a felénk futó nagypapától Anasztázia. A nagypapa csak futólag pillantott rám, rövid „Üdv, Vlagyimir”-t köszönt, s ezt mondta:

- A tónál van a parton. Lemerült és felhozta a követ a fenekéről. Most pedig ott áll, kezében a kövel. Feltételezem, hogy süti a kezét, mégsem engedi el. Én viszont nem tudok neki tanácsot adni. Majd a nagypapa felém fordult és szigorúan így szólt:

- A te fiad van ott - te vagy az apja, nem?... Mire vársz?

Nem értettem teljesen, mi is történik, ezért a tó felé futottam. A nagypapa mellettem futott és magyarázta:

- A kő radioaktív. Nem nagy, de sok energia van benne. Ez az energia hasonlít a sugárzásra.

- Hogyan került egy ilyen kő a tó fenekére?

- Ott van az már régóta. Már az édesapám is tudott róla. De leúszni egészen a tó aljára senki sem tudott.

- Na, és hogy jutott le oda Vologya? Honnan tudta meg mindezt?

- Én tanítottam mélybúvárkodni.

- Minek?

- Annyira könyörgött, állandóan kérlelt. A gyermeknevelésre időtök nektek nincs, mindent az öregekre hagytok.

- Ki beszélt neki a kőről?

- Hát ugyan ki? Rajtam kívül ugyan ki mesélhet neki róla? Hát én!

- Miért?

- Miért nem fagy be télen a tó - ezt akart tudni.

Amikor a tóhoz értünk, megpillantottam a fiamat, amint a tó partján állt. Haja is, inge is ugyan még vizes volt, de víz már nem csöpögött belőle, s ez azt jelentette - gondoltam -, hogy már régóta állhat így.

Vologya, a fiam, előrenyújtott kézzel állt, kezét ökölbe szorította és folyamatosan - szemrebbenés nélkül - teljesen a kőre koncentrálna, az öklét nézte. Világos volt: a kezében éppen ezt a tó fenekéről felhozott szerencsétlen követ tartotta. Alig tettem fiam irányában két lépést, fejét azonnal felém fordította és így szólt:

- Ne gyere hozzám, édesapám!

Amikor megálltam, még hozzátette:

- Egészséget kívánok a gondolataidnak, édesapám! Menj el innen! Lehet, jobb lesz, ha a nagypapával a földre feküdtök - akkor majd nyugodtan tudok összpontosítani.

A nagypapa azonnal a földre vetette magát és - magam sem tudom, miért - én is mellé feküdtem. Egy ideig némán néztük a parton álló Vologyát, majd e nagyon egyszerű gondolat merült fel bennem:

- Vologya, csak nyugodtan dobd a követ jó messzire!

- Hová, jó messzire? - kérdezte a fiam anélkül, hogy megfordult volna.

- A fűbe.

- A fűbe nem lehet, sok minden elpusztulna benne. Érzem, még nem lehet eldobni.

- De hát, akkor így fogsz állni egy egész álló nap, kettőig? Mi lesz tovább? Egy egész hétig, hónapig fogsz itt állni?

- Azon gondolkodom, mit tegyek, édesapám. Inkább hallgassunk, az elme találjon megoldást, nem kell eltéríteni figyelmét!

A nagypapával szótlanul feküdtünk és néztük Vologyát. Majd Anasztáziát pillantottam meg, ahogy lassan - a kialakult helyzethez képest nagyon lassan - a szemközti oldalról közeledett. Pár méterre Vologyától megállt, s mintha mi sem

történne, a tó partjára ült, a vízbe eresztette lábát és egy ideig csak így ült. Ezután fiunkhoz fordult és teljesen nyugodtan megkérdezte:

- Égeti a kezedet, kisfiam?

- Igen, édesanyám - válaszolta Vologya.

- Mire gondoltál, amikor a tó fenekéről hoztad föl a követ, és mire gondolsz most?

- A kőből energia árad, a sugárzáshoz hasonló. Nagypapa mesélt nekem róla. De energia árad az emberből is. Ezt tudom. És az emberi energia mindig erősebb, az emberit egyetlen másféle sem tudja legyőzni. Felhoztam a követ, és a kezemben tartom. Minden erőmmel igyekszem energiáját visszafojtani. Visszairányítani a belsejébe. Azt akarom bizonyítani, hogy az ember erősebb, mint bármilyen sugárzás.

- És sikerül bizonyítanod a belőled kiáradó energia felsőbbrendűségét?

- Igen, édesanyám, sikerül. Csak egyre jobban melegszik. Egy picit égeti az ujjaimat és a tenyeremet.

- Miért nem dobod el?

- Érzem, hogy nem szabad.

- Miért?

- Érzem.

- De miért?

- Akkor a kő... a kő felrobban, édesanyám. Azonnal felrobban, mihelyt kinyitom az ujjaimat. A robbanás erős lesz.

- Helyes, felrobban. A kőből a belé zárt energia árad ki. Energiáddal elnyomtad annak folyását és befelé irányítottad azt, gondolatodban a kő belsejében magot alkottál, és most e magban gyülemlik a te energiád és a kőé is. Nem tud a végtelenségig halmozódni. Már benne van a magban, amelyet gondolatban alkottál, forrong és melegszik, a kő égeti a kezedet.

- Ezt megértettem, ezért nem nyitom ki az öklöm.

Külsőleg Anasztázia teljesen nyugodt volt, mozdulatai lassúak és egyenletesek voltak, nyugodtan beszélt, szünetekkel, de éreztem, hogy rendkívül erősen összpontosít, és gondolata, valószínűleg,

olyan gyorsan dolgozik, mint soha korábban. Felállt, egy kissé bágyadtan nyújtózott egyet és nyugodtan így szólt:

- Tehát, megértetted, Vologya, ha egyszerre elengednéd a követ, felrobbanhat?

- Igen, édesanyám.

- Vagyis, fokozatosan kell elengedned.

- De hogyan?

- Csendesen, előbb nyisd ki a hüvelykujjadat és a mutatóujjodat, így felfeded a kő egy részét, közben gondolatban képzeld el, hogyan távozik belőle fölfelé, sugár formájában az energia, amelyet te irányítottál belé. A te energiádat követve, igyekszik majd elillanni a kő is. Légy óvatos: a sugárnak csak fölfelé szabad irányulnia!

Vologya összpontosítva nézte a szorosan ökölbe zárt kezét, lassan felemelte a hüvelyk- és mutatóujját. Bár ragyogóan sütött a reggeli nap, még így is lehetett látni a kőből kiáradó sugarat. A madár, amely fönt az égen, a magasban röpült, amikor e sugárba került, füstfelhővé változott. Valósággal párává robbant szét a kis felhő is, melyet a sugár megérintett. Majd egy pillanat alatt a pára is szinte láthatatlanná vált.

- Ó, de elültem itt veletek az időt - mondta Anasztázia - megyek, lehet, hogy amíg ti itt szórakoztok, reggelit kellene készítenem.

Távozni is nagyon lassan távozott. Néhány lépés után kissé megimbolygott, a vízhez ment és megmosta arcát. A külső nyugalom látszata mögött valószínűleg hihetetlen feszültséget leplezett. Leplezte, nehogy megijessze fiunkat, megzavarja cselekedeteit.

- Honnan tudtad, édesanyám, mit kell tenni? - kiáltott a távozó Anasztázia után Vologya.

- Honnan-honnan? - utánozta Vologyát a földről közben feltápászkodó nagypapa. - Ugyan honnan? Édesanyád az iskolában fizikából mindig is jeles volt. És hahotázni kezdett.

Anasztázia felénk fordult, ő is elnevette magát és így válaszolt:

- Korábban nem tudtam róla, kisfiam. De bármi is történjen, mindig megoldást kell keresni, és meg is kell találni. Nem szabad hagyni, hogy a félelem megdermessze a gondolatot.

Amikor a sugár már teljesen láthatatlanná vált, Vologya széttárta ujjait. Egy kisebb, hosszúkás kő feküdt nyugodtan a tenyerén. Egy ideig még nézte, s inkább magának mondta: „Ami benned van, az embernél nem erősebb!” Majd ismét ökölbe szorította kezét, nekifutott és ingben a tóba merült. Olyan három percig fel sem merült, de amikor felbukkant, azonnal a partra úszott.

- Én tanítottam így gazdálkodni a víz alatt a levegővel - mondta a nagypapa.

Amikor Vologya a partra ért, ugrándozott, hogy lerázza magáról a vizet, majd hozzánk jött. Nem állhattam meg, hogy meg ne mondjam neki:

- Tudod te kisfiam egyáltalán, mi is a sugárzás? Nem tudod. Ha tudnád, biztos nem mentél volna a vízbe a miatt a kő miatt. Hát nem akad itt a számodra másféle elfoglaltság?

- Tudom, hogy mi a sugárzás, édesapám. A nagypapa elmesélte nekem, milyen katasztrófák történnek nálatok az atomerőművekben, milyen fegyvereitek vannak, és milyen nagy a gond most a radioaktív hulladék tárolásával - válaszolta Vologya.

- Na, de mi köze mindehhez a kőnek, amely itt a tó fenekén van? Mi köze?

- Persze, hát pontosan, ez az, mi köze van? - lépett közbe a nagypapa. - Csak nyugodtan oktasd ki, Vlagyimir! Én majd közben pihenek egyet. Az utóbbi időben a fiad amúgy is valahogy igényes kezd lenni.

A nagypapa visszavonult, és mi egyedül maradtunk a fiammal.

A fiam vizes ingében állt előttem. Láthatóan megviselte, hogy mindenkit felizgatott. Nem akartam már tovább túl szigorú lenni hozzá. Egyszerűen csak álltam és hallgattam, s magam sem tudtam, miről is beszélgessünk tovább. Vologya szólalt meg elsőként:

- Tudod, édesapám, a nagypapa mesélte nekem, hogy a nukleáris hulladékok lerakóhelyei nagyon nagy veszélyt hordoznak magukban. A valószínűségelmélet szerint felbecsülhetetlen kárt okozhatnak sok országban és az embereknek is, akik ott élnek. Sőt, az egész bolygónak.

- Igen, természetesen, okozhatnak, de hogy jön ez most ide?

- Az emberek azt gondolják, hogy a probléma megoldódott, ám a veszély mégis fennáll, viszont ez azt jelenti, hogy a megoldás helytelen.

- Na és mi az, ami helytelen rajta?

- A nagypapa azt mondta, hogy a helyes megoldást nekem kell megtalálnom.

- Na és? Megtaláltad?

- Most már igen, édesapám.

Az én kilencéves fiam vizes ingben, sérült kézzel, de önmagába vetett rendíthetetlen hittel állt előttem. S beszélt nyugodt és magabiztos hangon az atomhulladékok tárolásával kapcsolatos probléma megoldásáról. Ez szerfölött különös volt! Hiszen nem is tudós, vagy atomfizikus, de még iskolába sem járt soha. Teljesen elképesztő! A tajgai tó partján egy gyermek áll, csurom víz, és az atomhulladékok veszélytelen tárolásáról elmélkedik. Nem nagyon hittem ugyan, hogy meg tudná találni akár a legcsekélyebb hatékonyságú megoldást is, de legalább azért, hogy fönntartsam a beszélgetés fonalát, megkérdeztem:

- Na, és hogy sikerült konkrétan megoldanod ezt a megoldhatatlan feladatot?

- A tömérdek változat közül, gondolom, a leghatékonyabb a szétszórás.

- Nem értem, minek a szétszórása?

- A hulladéké, édesapám.

- Hogyhogy?

- Megértettem, édesapám: kis adagokban a sugárzás egyáltalán nem veszélyes. Kisebb mennyiségben mindenhol létezik: bennünk, a növényekben, a vízben, a felhőkben. De ha egyetlen

helyen összpontosítjuk, valóságos veszély keletkezik. A nukleáris lerakóhelyeken, amelyekről a nagypapa mesélt nekem, a radioaktív anyagok egyetlen helyre vannak összpontosítva.

- De hát ezt mindenki tudja. A radioaktív hulladékot speciálisan e célra kiépített tározóhelyekre szállítják, melyeket gondosan védelmeznek a terroristák ellen. Külön kiképzett személyzet felügyeli, hogy az őrzés technológiája be legyen tartva.

- Pontosan, édesapám. A veszély azonban mégis megmarad. És a katasztrófa elkerülhetetlen, az oka pedig - valakinek a szándékos, az emberekre helytelen döntést erőszakoló gondolata.

- Ezzel a gonddal, fiam, tudományos intézetek foglalkoznak, amelyekben magas szaktekintélyű emberek dolgoznak. Te nem vagy tudós, a tudományt sem ismered, ezért nem is oldhatsz meg ilyen komoly problémát. Megoldásával a mai tudománynak kell foglalkoznia.

- De az eredmény, édesapám? Hiszen éppen a mai tudomány megoldásai miatt van az emberiség kitéve olyan nagy veszélynek. Én, természetesen, nem tanulok iskolában, nem ismerem a tudományokat, amelyekről beszélsz, de...

Elhallgatott és lehajtotta fejét.

- Mit jelent az, hogy „de”? Miért hallgattál el, Vologya?

- Én nem akarok, édesapám, egy olyan iskolában olyan tudományt tanulni, amilyenre te gondolsz.

- Miért nem akarsz?

- Azért, édesapám, mert ez a tudomány katasztrófákhoz vezet.

- De hát másmilyen tudomány nincs.

- Van. „A valóságot az embernek önmaga által kell meghatároznia” - mondja Anasztázia édesanyám. Megértettem, mit jelent ez, és tanulok, igyekszem a dolgokat meghatározni. Jelenleg még nem tudom, hogyan tudnám pontosabban elmondani.

„Hihetetlen, mennyire rendíthetetlen saját hitében” - gondoltam magamban és megkérdeztem:

- Na, és milyen szerinted a katasztrófa valószínűsége?

- Százszázalékos.

- Meg vagy róla győződve?

- A valószínűség elmélete és annak a ténye szerint, hogy az emberek nem képesek ellenszegülni a romboló gondolatoknak, a katasztrófa elkerülhetetlen. A nagy nukleáris tározóhelyek építését nagy bombák építéséhez lehet hasonlítani.

- A te gondolatod, tehát megpróbál ellenállni a romboló gondolatnak?

- Igen, gondolatomat kilövelltem a térbe, és e gondolat győzni fog.

- De, konkrétan, hogyan oldotta meg elméd a radioaktív hulladék veszélytelen őrzésének a kérdését?

- Az összes nukleáris hulladékot, amelyek nagy tározókban vannak felhalmozva, feltétlenül szét kell szórni - ez az én gondolatom.

- Szétszórni - azt jelenti, több százezer, sőt, több millió picit részre osztani?

- Igen, édesapám.

- Egyszerű megoldás. De megmarad a fő kérdés - hol fogják őrizni ezeket a picit részeket?

- A családi településeken, édesapám.

Amit hallottam, annyira váratlan és hihetetlen volt, hogy nem tudtam, mit is mondjak. Majdnem felkiáltottam:

- Hülyeség! Tiszta hülyeség, amit kiötlöttél, Vologya!

Majd gondolkodtam egy picit és immár sokkal nyugodtabban így szóltam:

- Persze, ha a nukleáris részecskéket különböző helyre szórjuk szét, a globális katasztrófát el lehet kerülni. De családok milliói, akik úgy döntöttek, családi birtokokon fognak élni, lesznek kitéve a veszélynek. Hiszen az emberek mind ökológiailag tiszta helyen szeretnének élni.

- Igen, édesapám, az emberek mind ökológiailag tiszta helyen akarnak élni. Csakhogy ilyen helyek már jóformán nem is maradtak a Földön.

- És itt, a tajgában, már itt sincs ökológiailag tiszta hely?

- Itt a környezet aránylag tiszta. De nem ideális, nincs eredeti állapotában. Ideális helyek már sehol sem maradtak. A felhők a különböző helyekről - előfordul, hogy még ide is - savas esőket hoznak. A növények, a fák, a bokrok ezt még el tudják viselni, de a szennyezett helyek napról napra szennyezettebbekké válnak. Napról napra egyre több az ilyen hely. Hát éppen ezért nem szabad elhagyni, hanem védelmezni kell őket.

„Az embernek magának kell tiszta helyeket teremnie” - mondja édesanyám.

A számtalan lehetséges változat közül az elmém egyetlen-egyet választott, nincs ugyanis más változat. Szétszórni, megszelídíteni, az élet számára hasznossá tenni, őrizni a birtokon egy picit darabot a hulladékból - veszélytelenebb, mondja az elmém.

- De hol, a birtokon? Éléskamrában? Páncélszekrényben? A pincében kell őrizni ezt a radioaktív tartalmú kapszulát? Ezt a gondolatod még nem súgta meg neked?

- A földben elásva kell a kapszulát őrizni, nem kevesebb, mint kilenc méterre a föld felszíne alatt.

Elgondolkodtam fiam - első hallásra hihetetlennek tűnő - javaslatán, és egyre jobban kezdtem hajlani arra, hogy elismerjem: a lényege mégis racionális. Legalábbis a nukleáris hulladék őrzésének általa javasolt változata ténylegesen is teljes egészében kizárja a tömeges katasztrófák lehetőségét. Ami pedig a konkrét birtok elszennyeződését illeti, ezt is ki lehet kerülni, sőt még haszonnal is járhat. Lehet, hogy a tudósok még valamilyen kisebbfajta reaktort is kigondolnak. Vagy esetleg valami más egyebet.

Ekkor hirtelen bennem is felmerült egy gondolat. Hát persze, ez az! Igen, ez az! Még egy további ok, mely megmagyarázza a radioaktív hulladékok tározóhelyeinek a szétszórását. A pénz! A külföldi országok hatalmas pénzeket fizetnek e hulladékok őrzéséért. E pénzeken építik fel a tározóhelyeket, tartják fenn a kiszolgáló személyzetet és a biztonsági rendszerek egészét. A

pénz egy része - ahogy az lenni szokott - eltűnik, ki tudja hová. Akkor viszont inkább fizessenek pénzt minden településnek, ahol radioaktív hulladékkal feltöltött kapszulákat őriznek. Fantasztikus! így a veszélytelenség is garantált lesz, ráadásul még pénzt is fizetnek az embereknek.

Jelenleg senki sem tudja garantálni a veszélytelenséget, még azoknak sem, akik távol élnek a tározóhelyektől. Amikor Ukrajnában a csernobili atomerőműben megtörtént a szerencsétlenség, nem csak Ukrajna bizonyos részei fertőződtek meg, hanem Oroszországé, Fehéroroszországé is. A felhők széthorodták a fertőzést több száz, sőt több ezer kilométerre.

Ekképpen a fiam javaslata, még ha jelenleg csak elméleti szinten létezik is és pontosítást igényel, megérdemli, hogy a tudós világ, a kormányok - és ami még ennél is fontosabb - a társadalom nagyon körültekintően és alaposan megvizsgálja.

Ahogy gondolataimba mélyedve a tó partján sétálgattam, egészen megfeledkeztem a fiamról. O némán állt ugyanazon a helyen s engem figyelt. Neveltetése nem tette lehetővé, hogy ő forduljon hozzám elsőként. Az elmélkedő ember gondolatának a félbeszakítását itt megengedhetetlennek tartják.

Úgy döntöttem, hogy beszélgetésünket más témára terelem.

- Vagyis te, Vologya, naphosszat különböző problémákon gondolkodsz, de valamilyen kötelezettségeid azért csak vannak, nem? Megparancsolták neked, hogy itt valamilyen munkát végezz?

- Munkát?.. Megparancsolták?.. Én mindig azzal foglalkozom, amivel akarok, amire kedvem támad. Munkát? Mit értesz a „munka” szó alatt, édesapám?

- Nos, munka - a munka az, amikor valamit végzel, és ezért pénzt fizetnek. Vagy olyasvalamit teszel, ami hasznot hoz az egész családnak. Nekem, például, amikor én olyan idős voltam, mint te, a szüleim megparancsolták, hogy törődjek a nyulakkal. Na, és én törődtem is. Fűvet szedtem nekik, etettem őket, a ketrecüket tisztítottam. A nyulak pedig hasznot hoztak családnak.

Vologya végighallgatott, majd egy kissé izgatottan hirtelen így szólt:

- Édesapám, mesélek neked egy kötelezettségemről, amit én saját magamnak parancsoltam meg. Ez nagyon örömteli kötelezettség. Te magad dönts el, lehet-e ezt munkának nevezni vagy sem.

- Mesélj!

- Akkor menjünk, mutatok neked egy helyet.

„LIBA-LIBA, LIBUSKÁIM!” – „GÁ-GÁ-GÁ”,
AVAGY: AZ ELVESZTETT SZUPERTUDÁS

Fiammal elindultunk a tótól. Vologya ment elől. Valahogy megváltozott: a higgadt és koncentráló kisember örömet sugárzó, izgatott gyermekké változott. Menet közben forgott, ugrándozott és lelkesen mesélt:

- Nyulakat én, édesapám, nem gondoztam. Másvalamit csináltam. Hogyan is lehetne leírni? Szültem... nem, ez nem jó megnevezés. Teremtettem? Szintén nem nagyon megfelelő. Igen, megvan, ez az! Erre azt mondják nálatok: tojasokat kikölneni. Tehát én tojasokat költöttem ki.

- Mi az, hogy „költöttem ki”? A tojasokat kotlóstyúk vagy másféle madár költi ki.

- Igen, tudom. De nekem magamnak kellett kikölnem őket.

- Miért? Mesélj csak el mindent szép sorjában!

- Szép sorjában. Hát, jó, szép sorjában így történt minden:

Megkértem a nagypapát, hogy keressen nekem néhány vadkacsa- és vadlibatojást. Igaz, nagypapa előbb egy picit morgott, de három nap múlva mégis hozott nekem négy nagy libatojást és öt kisebb kacsatojást.

Tehát, tovább szép sorjában: kiástam egy kisebb lyukat, az alját kibéleltem a rénszarvas ürülékével és fűvel, az egészet betakargattam száraz fűvel, majd az összes tojást, amit nagypapa hozott, a tetejére helyeztem.

- Mire kellett az ürülék?

- Meleget ad. A tojásoknak feltétlenül meleg kell, hogy a fiókák ki tudjanak kelni. Föntről is melegre van szükségük. Olykor-olykor én magam is ráfeküdtem a tojásokra és a hasammal takartam el a lyukat. Amikor hidegebb volt, vagy esett, a medvének parancsoltam meg, hogy feküdjön a lyukra.

- Na, és a medve nem nyomta szét a tojásokat?

- Persze, hogy nem! A medve ugyan nagy, viszont a lyuk, amelyben a tojások voltak, kicsi. A medve a tojások fölött feküdt, de a tojások a lyuk alján voltak. Volt, amikor a farkasnak parancsoltam meg, hogy őrizze a tojásokat, volt, amikor magam is mellettük aludtam egészen addig, amíg a fiókák ki nem bújtak. Olyan öröm látni, amikor a fiókák megtörik a tojás héját és kibújnak a tojásból. Csakhogy nem kelt ki mind. A kilenc tojásból két kisliba és három kiskacsa lett. Fűmagokkal, zúzott cédrusmagokkal ettettem őket, és vízzel én magam itattam őket. Amikor ettettem őket, mindig különböző állatokat hívtam magamhoz, amelyek a mi területünkön élnek.

- Miért?

- Hogy lássák, hogyan törődöm velük, megértsék, hogy nem szabad őket bántaniuk, hanem éppen ellenkezőleg, védelmezniük kell a picinyeket. Én is a lyuk mellett aludtam, amelyben megszülettek a kislibák és a kiskacsák, de ha hidegebbek voltak az éjszakák, vagy megeredt az eső, a medvének parancsoltam meg, hogy feküdjön oda. A fiókák bebújtak a medve meleg bundájába és jól érezték ott magukat.

Tovább, szép sorjában: A lyuk köré botokat raktam, körbefontam az egészet ágakkal, a fészket föntről gallyakkal is betakartam. A kislibák és a kiskacsák felcseperedtek és megtanulták, hogyan másszanak ki a lyukból. Én a fészek körül járkáltam és szaggatottan így szólongattam őket: „Pí-pí-pí.” Mihelyst ezt meghallották, azonnal kimásztak a fészekből és szaladtak utánam. Volt, hogy a medve után is próbáltak futni, de erről leszoktattam őket. A medve messzire is elmehet, így a kislibák és kiskacsák elpusztulhatnak.

De azért semmi bajuk sem esett. Megnőttek, kinőtt a tolla-

zatuk. Hogy megtanuljanak repülni, röptettem őket, dobáltam őket föl a magasba. Meg is tanultak. Aztán el-elszálltostak valamerre, de mindig visszatértek a fészükbe.

Amikor beállt az ősz, és a vándormadarak délre kezdtek készülődni, az én felcseperedett kacsáim egy kacsarajhoz, libáim pedig egy libarajhoz csatlakoztak és mind elrepültek melegebb vidékekre. De feltételeztem, szinte meg voltam róla győződve, hogy tavasszal visszajönnek. Így is történt. O, jaj, de csodálatos is volt az, édesapám! Visszatértek, így gágogtak: „Gá-gá-gá”. S amikor meghallottam örömteli kiáltásukat, futottam a fészükhöz és én magam is kiáltozni kezdtem: „Pí-pí-pí”. Fűmagokkal és a korábban elkészített, szétzúzott cédrusmagokkal ettem meg őket. A kezemből ettek! Úgy örültem, de még a helybéli állatok is, mind a bokrokra szálltak, ők is örvendeztek. Nézd csak, édesapám, megérkeztünk. Nézd!

Két ribizlibokor között, egy eldugott helyen megpillantottam a fiam által létrehozott fészket. De semmi sem volt benne.

- Azt mondtad, hogy visszajöttek, de hát egy sincs itt.

- Most nincs, elröpültek, kirándulnak, eszegetnek. Ugyan nincsenek itt, de azért nézd, édesapám!

Vologya széthajtotta az ágakat, kitágította a bejáratot, és három lyukszerű fészket pillantottam meg. Az egyikben öt darab kisebb méretű, valószínűleg kacsatojás volt. A másikban egy nagyobbacska libatojás.

- A nemjóját, tehát, visszatértek, és tojást tojtak ... Csak ily keveset?!

- Igen! - kiáltott fel lelkesülten Vologya. - Visszatértek és tojást tojnak. Többet is tojhatnának, ha a tojásaik egy részét az ember elvenné és a tojókat gyakrabban etetné.

Néztem fiam boldog arcát, de örömteli izgatottsága okát teljesen mégsem értettem. Ezért megkérdeztem:

- Minek örülsz ennyire, Vologya? Tudom, hogy egyikőtök sem fogyaszt tojást, sem a nagypapó, sem édesanyád, sőt te sem. Következésképpen a tetteidet nem lehet nevezni dolognak vagy munkának, ezért nincs is gyakorlati hasznuk.

- Nincs? De hiszen az emberek megeszik a baromfitojásokat. Édesanyám azt mondja, hogy mindent fel lehet használni, amit az állatok maguk adnak át az embernek. Mindenekelőtt az olyan embereknek, akik nem csupán növényi táplálékot fogyasztanak.

- Mi köze van tetteidnek az emberekhez?

- Elhatároztam, hogy úgy kell elrendezni a körülményeket, hogy a gazdaság gondjai a családi birtokokon élő embereket ne terheljék le. Vagy legalábbis alig kelljen vele törődniük. Ez lehetséges. Ez akkor lehetséges, ha az ember megérti Isten gondolatát, aki megteremtette világunkat. Nekem tetszik az O gondolatainak a megismerésével foglalkozó tudomány. Ez a legnagyobb tudomány, és feltétlenül szükséges megismerni azt. Például tudni, hogy miért rendezte úgy el, hogy a madarak ősszel délre repüljenek, de ne maradjanak meleg vidékeken, hanem ismét visszatérjenek. Ezen sokat gondolkodtam, és feltételezem, hogy ez azért van így, hogy azok az embert ne terheljék télen. Télen a madarak nem tudnak maguknak ételment találni, ezért elrepülnek. De nem maradnak délen, visszatérnek, az ember hasznára akarnak válni. Így gondolta ezt ki Isten. Az embernek sok mindent meg kell értenie mindabból, amit a Teremtő kigondolt.

- Tehát, te, Vologya, azt tételezed föl, hogy minden birtokon vagy esetleg több birtokon élhetnek kacsák, libák, tojhatnak tojást, maguk keresnek maguknak ennivalót, majd ősszel délre vándorolnak, és tavasszal visszatérnek?

- Igen, ezt meg lehet valósítani. Hiszen nekem sikerült.

- Neked sikerült, egyetértek. De van egy bökkenő... Valószínűleg elkeserítetek, mégis meg kell neked mondanom az igazat, nehogy javaslatoddal nevetségesnek tűnjél.

- Mondd meg az igazat, édesapám!

- Van egy tudomány - a közgazdaságtan. A közgazdász tudósok azt számítják, hogyan lehetne racionálisabban eljárni a különböző áruk gyártásánál, adott esetben - a tojásgyártásban. A mi világunkban sok-sok baromfigazdaság létezik,

ahol rengeteg tyúk van. Tojást tojnak, amelyek innen a boltokba kerülnek. Az ember elmegy a boltba és könnyűszerrel megveszi a számára szükséges mennyiségű tojást. Minden úgy van megtervezve, hogy egy tojás gyártása a lehető legkevesebb ráfordított munkába és időbe kerüljön.

- Mi az a ráfordított munka, édesapám?

- Ez az egy tojás gyártására fordított eszközöknek és időnek a mennyisége. Körültekintően ki kell számolni, hogyan kell a leghatékonyabban, vagyis a legjobban eljárni.

- Rendben, majd megpróbálom kiszámítani, édesapám.

- Ha majd mindent kiszámítasz, magad is megérted. De a számításokhoz szükséged van a költségekről szóló adatokra. Majd megszerzem neked őket valamilyen közgazdásztól.

- De hát én akár azonnal ki tudok mindent számítani, édesapám.

Vologya egy picit összpontosított, összeráncolta homlokát, majd kisvártatva így szólt:

- Mínusz kettő a végtelenhez.

- Hát ez meg mi? Miféle képlet? Miről szól?

- Az Isteni közgazdaságtan hatékonyságát egy végtelen sorú számmal lehet kifejezni. A mai ember tudományos közgazdaságtana viszont még a nulladik pontnál is két egységgel lejjebb található.

- De furá ez a te számítási módszered, érthetetlen! Meg tudod nekem magyarázni, hogyan végezted a számításokat?

- Elképzelttem a kiindulási pontot, amelyet az adott esetben a nulla fejez ki. A baromfifarm minden költségét - vagyis annak felépítésével, fönntartásával és a tojásoknak a boltokba való szállításával kapcsolatosakat - mínusz eggyel lehet kifejezni.

- Miért mínusz eggyel? Ezeket a költségeket rubelben és kopejkában kell kifejezni.

- A pénzbeli egységek mindig eltérőek és feltételekhez kötöttek, szimbolikusak, éppen ezért az adott módszerben nem lényegesek. Szimbolikusan az összesét együttesen „mínusz egynek” kell venni. Ha már ilyen költségek léteznek, vagyis

a nulladik ponctól kiindulva fognak létezni, akkor azokat a mínusz eggyel lehet kifejezni.

- És a másik mínusz egység honnan adódik?

- Ez a minőség. Ez eredendően nem lehet jó. A baromfi mesterséges tartása, a táplálék változatosságának a hiánya egyértelműen csökkentik a tojások minőségét, ezért bukkan fel még egy szám - mínusz egy. Végösszegként mínusz kettőt kapunk.

- Rendben, legyen így. De hiszen a te esetekben is hatalmas időbeli ráfordítások vannak. Mondd csak, Vologya: mennyi időt fordítottál eddig a tojások - ahogy magad is mondtad - kiköltésére, a kislibák etetésére, védelmére?

- Kilencven napot és éjszakát.

- Vagyis kilencvenszer huszonnégy órát. És mindezt azért, hogy majd csak egy év után néhány tucat tojást kapj érte cserébe? Akkor viszont a birtokokon élő emberek számára bizony sokkalta racionálisabb lesz a piacon beszerezni a kiscsibéket, vagy esetleg télen egy elektromos keltetőgéppel saját maguknak kikeltetniük őket, hiszen már négy-öt hónap alatt tojni kezdenek. A második éven még a tél beállta előtt - ahogy az szokás - a tyúkokat levágják, mert a tojáshozam a harmadik évvel amúgy is csökken. Hát ezért levágják őket, majd újakat szereznek be. Ez a folyamat technológiája.

- Igen, ez a szüntelenül megismétlődő törődés technológiája, édesapám. A tyúkokat minden nap etetni kell, télre tápot készíteni nekik, sőt, egy év múlva még újakat is nevelni.

- Hát igen, etetni és újakat keltetni, de a modern technológia szerint ez mégsem annyira munkaigényes, mint a te változatod.

- De hiszen a kilencven nap - egy örök program indításának az ideje. Amikor visszaérkeznek, a madarak már maguk e program szerint fogják nevelni az utódokat, megtanítják őket kommunikálni az emberekkel és visszatérni szülőföldjükre. Ezt majd évezredekken át így fogják tenni. Az ember, aki ilyen programot indít el, saját jövőendő nemzedékeinek ajándékozta azt... Visszaadja nekik az Isteni gazdaságtan egy parányi részét. A kilencvennapos befektetés, ha egy létrehozott tojásra

van szétesztva, száz év leforgása alatt már csak percekben fog a számításokban megmutatkozni és ez minden évben tovább fog csökkenni.

- De költségek akkor is lesznek, és te ezeket a tételeket nem vetted számításaidban figyelembe.

- A költségeknek van azonban egy hatalmas ellensúlya, s ez magánál a termékénél, amelyet a madarak hoznak létre, nem kevésbé jelentős.

- Miféle ellensúlya?

- Amikor tavasszal a távoli vidékekről a madarak ismét visszatérnek az erdőbe, a szülőföldre, az emberek örvendeznek majd jöttüknek. Az örömteli, boldogságot teremtő energia az embereket sok betegségből ki fogja gyógyítani. De ez az energia kilencvenszer erősebb lesz, amikor a madarak nem csupán visszatérnek délről, hanem közvetlenül a családi birtokán élő emberhez térnek vissza és örömteli rikácsolásukkal, izgatott énekükkel fogják őt köszönteni. Énekük nem csupán az embernek hoz örömet és erőt, hanem az egész őt körülvevő térségnek.

Vologya lelkesen és meggyőződéssel beszélt. Minden vele folytatott további vita butának tűnt volna. Úgy tettem, mintha gondolkodnék vagy magamban latolgatnék valamit. Egy picit bántott, hogy fiamat semmire sem tudom rávezetni vagy megtanítani.

Miféle különleges nevelés vagy tanítás járja errefelé?! Itt a fiam, előttem áll, mégis olyan, mintha egy másik bolygóról érkezett volna, vagy egy másik civilizáció gyermeke lenne.

Más lelkében az életről szóló elképzelés, más a filozófiája és gondolkodásának a gyorsasága. A számításokat azonnal, egy pillanat műveként elvégzi. És az is világos - hiszen már megértettem -, még ha egy évig végezném is a számításokat, az övéi mégis pontosabbak volnának. Olyan a fiamban minden, mintha a feje tetejére volna állítva. Vagy talán pontosabban így is lehetne mondani: vajon mi milyen mértékben fordítottuk fonákjára életünket? Fogalmait és értelmét? Még a katasztrófák is, mind e fonákságokból származnak.

Mindez kétségtelenül így is van és mégis... Annyira szeretnék a fiamnak legalább valamiben hasznára válni. De hát miben? Már nem is reménykedtem semmiben, amikor csak úgy mellékesen, nyugodtan megkérdeztem:

- Majd azért gondolkodom a te gazdaságtanodon. Még az is meglehet, hogy igazad van... De azért mondd már meg nekem, kisfiam: te itt mindenféle feladatokat oldasz meg, játszol, valamilyen gondod van-e egyáltalán?

Vologya mélyen, nagyon keservesen felsóhajtott, egy időre elhallgatott, majd így válaszolt:

- Igen, édesapám, van egy nagyon nagy gondom, és csakis te tudsz nekem segíteni.

Szomorú volt, én viszont éppen ellenkezőleg, örültem, hogy az én segítségemre szorul:

- Na és miben áll az te nagy gondod?

A NAGYON NAGY GOND

Emlékszel, édesapám, legutóbbi ittlétedkor arról meséltem neked, arra készülődöm, hogy ha majd felnövök, a ti világotokba megyek?

- Igen, emlékszem. Mondtad, hogy eljössz majd hozzánk, a mi világunkba, megkeresed a te kozmikus párodát-szerelmedet, hogy boldoggá tudd. Vele együtt hozod létre családi birtokodat, együtt nevelitek majd gyermekeiteket. Ezt mondtad, emlékszem. Na és, mi van, letettél szándékodról?

- Nem, nem tettem le róla. Sokat gondolok a jövőre, a barátnőmre, de a birtokra is. Részleteiben próbálom elképzelni, hogyan fogok vele a birtokon élni. Hogyan jöttök majd ti édesanyámmal látogatóba hozzánk, s látjátok megvalósulni az én párommal szőtt álmokat.

- Na de, hol itt a gond? Félsz talán, hogy nem fogod megtalálni párodát?

- Nem, nem erről van szó. Ezt a lányt én keresni fogom és meg is fogom találni. Menjünk, mutatok neked még egy kisebb rétet a közelben. Majd te magad megértesz mindent, átérzed a gondomat.

Fiammal egy kisebb, közvetlenül Anasztázia tisztása mellett található rétre érkeztünk. Amikor annak közepére értünk, Vologya megkért, üljek le, ő maga pedig tölcsérszerű formát a kezéből, majd hangosan és hosszan így kiáltott bele: „A-a-a”. Ezt előbb az egyik irányba harsogta, majd ugyanezt több irányba is megismételte. Kisvártatva a tisztást övező fák koronáiban nagy izgás-mozgás indult be: a mókusok széleseben ágról ágra ugrán-

doztak, rohangáltak. Az egyik cédruson hatalmas mennyiségű mókus gyűlt össze. Voltak, amelyek egyszerűen kiültek egy gallyra, minket lestek, mások - valószínűleg az izgágábbjai - továbbra is gallyról-gallyra szökdécseltek.

A bokrok közül kiszáratva három farkas rontott ki - a tisztás szélére ültek és ők is figyelmesen nézni kezdtek bennünket.

A farkasoktól néhány méterre egy rénszarvas feküdt le a fűbe. Két kecske is felbukkant, ezek nem feküdtek le, hanem a tisztás szélén álldogáltak és figyelmesen néztek bennünket. Csakhamar egy szarvas is érkezett a tisztásra. A legutolsónak - nagy zajt csapva maga körül - egy hatalmas medve törte magát át a bokrokon. O is a tisztás szélére ült le, nehezen kapkodta a levegőt, nyelvéről nyál csurgott. Lehet, hogy a tisztástól jó messze volt, és sokáig kellett loholnia, míg megérkezett.

Vologya egész idő alatt a hátam mögött állt, kezeit vállamra helyezte. Majd pár lépésre eltávolodott tőlem, letépett néhány növényt, visszatért és így szólt:

- Nyisd ki a szád, édesapám, adok neked néhány növényt, hogy az állatok lássák, saját kezemmel etetlek, és ne izguljanak, ha számukra idegen embert látnak errefelé.

Számba vettem a növényeket és rágni kezdtem őket.

Vologya mellém ült, mellemre hajtotta fejét és így szólt:

- Simogasd meg a fejem, édesapám, hogy teljesen megnyugodjanak.

Nagy örömmel simogattam fiam szösze buksi fejét. Majd fiam mesélni kezdett.

- Megértettem, édesapám: Isten az egész világot úgy teremtette Fia - az Ember - számára, mint egy bölcsőt. A növények, a levegő, a víz, sőt a felhők - minden neki teremtődött. Az állatok is nagy örömmel készek az embert szolgálni. Csak mi mindezt elfelejtettük, ezért most meg kell értenünk, hogyan tudják az állatok szolgálni az embert, mi a küldetésük és rendeltetésük. Manapság még sokan tudják, hogy a kutyának az ember lakóházát kell őriznie, vagy elveszett tárgyat keresnie és megtalálnia, vagy a rendet fenntartania a gazdaságban. A macska

egereket fog, ha azok az ember készleteit dézsmálják. A lónak az embert kell hordoznia. De az összes többi állatnak is adatott valamilyen rendeltetés. Ezt meg kell értenünk. Elkezdtem kutatni, meghatározni az itt lévő állatok rendeltetését. Most itt ülnek és parancsomra várnak. Már három éve foglalkozom velük, hogy meghatározzam küldetésüket. Itt van, például a medve. Nagy és erős mancsai vannak. Kiáshatja a pincét, vagy elvermelheti, majd később kiáshatja a készleteket. Mézet szedhet ki a fa odvából.

- Igen, tudom, Vologya, Anasztázia mesélte nekem, hogy az emberek régen a medvét a gazdaságban munkaerőként használták.

- Nekem is édesanyám mesélt róla. De nézd csak, én mire tanítottam meg a medvét!

Vologya felállt, jobb kezét a medve felé nyújtotta. A medve teljesen megfeszült, mintha még lélegezni is megszűnt volna, de amikor Vologya kezével combjára ütött, a hatalmas állat villámgyorsan többször ugrott egyet, majd fiam lábai elé feküdt. Vologya egy pillanatra a roppant állat feje mellé huppant, megpaskolgatta, megvakargatta a füle mögött. A medve morgott a meglepődöttségtől. Vologya felállt, erre azonnal felugrott a medve is, s feszülten figyelte a fiamat.

Vologya a tisztás szélére ment, ott talált egy száraz gallyat, majd azt pár méterre onnan, ahol ültem, a földbe szúrta. Ezután ismét a tisztás szélére, egy kb. méternyi magas cédrusfához ment, megérintette azt és kétszer tapsolt. A medve azonnal a cédrusfához futott és körülszaglászta. A továbbiakban valami hihetetlen történt.

A fiammal, aki mellém telepedett a fűbe, a következőket figyelhettünk meg:

A medve még egy ideig szagolgatta a kis cédrusfát, hol eltávolodott tőle, mintha valamihez méregette volna, hol oda futott, ahol a száraz gally állt ki a földből, amelyet Vologya szúrt a földbe. Majd ott, ahol a földben a száraz gally volt, mellső lábával a földet kezdte ásni.

Mivel erős, karmokkal ellátott mancsaival dolgozott, már néhány perc múlva egy gödör keletkezett, melynek átmérője kb. nyolcvan centiméter lehetett, mélysége, pedig vagy fél méter. Megvizsgálta művét, még fejét is bedugta a gödörbe, mintha végigszagolgatta volna.

Ezután a cédrusfához futott, amelyet Vologya mutatott neki és a földet kezdte a fa körül ásni. Amikor egy árokszerűség alakult ki körülötte, a medve hátsó lábaira ült a cédrus mellé, mellső lábait az árokba dugta és kihúzta belőle a cédrust egy jókora földlabdával együtt. Majd felállt, és míg mellső lábával a földlabdát tartotta, hátsó lábain a már korábban kiásott gödörhöz indult. Amikor a gödörhöz ért, óvatosan leült és a cédrust a földdel a gödörbe engedte. Az egy picit nagyobbra sikerült, mint ahogy kellett volna. A medve eltávolodott tőle, megvizsgálta munkáját. Ismét kihúzta a cédrust, a gödör mellé állította, a gödör aljára földet szórt, majd a fát megint a gödörbe helyezte. Most már minden rendben volt.

A medve visszalépett művétől, hogy ismét szemügyre vegye azt. Látszott, hogy meg van elégedve. Majd amikor az elültetett cédrushoz ment, földdel kezdte beszórni a nyílást, amely a cédrusgyökér földlabdája és az általa kiásott gödör széle között alakult ki. A medve a földet összekotorta, benyomkodta a nyílásba, mancsaival megpaskolgatta azt, majd az általa éppen beültetett fa körül a földet bedöngölte.

Bizony érdekes volt az éppen zajló eseményeket figyelni, de már korábban is volt szerencsém látni, hogyan hordtak Anasztáziának a mókusok száraz gombát és magvakat. Vagy hogyan játszottak vele a farkasok, hogyan védelmezték őt a vadkutyáktól.

Sőt, sokan mások is megfigyelhették a sok-sok állattal végeztetett számtalan cirkuszi mutatványt. A velem élő, Kedra névre hallgató kutyus is nagy előszeretettel teljesít számtalan parancsot.

A tajgai tisztáson zajló események külsőleg szintén hasonlítottak cirkuszi fellépésekre, de ez itt nem cirkuszi arénában,

magas hálóval körülvéve történt, hanem természetes feltételek között. A látvány résztvevői pedig nem szűk ketrecekben élő cirkuszi állatok, hanem a tajga szabad - ahogy őket mi nevezzük - vad lakói voltak. De csak számunkra vadállatok, fiamnak egyszerűen segítői, pajtásai. Olyanok, mint számunkra a háziállatok.

Ennek ellenére mégis volt egy titokzatos és hihetetlen különbség.

A háziállatok ember iránti hűségét azzal is meg lehet magyarázni, hogy az ember eteti, itatja őket, szállást ad nekik. Azok az emberek, akik cirkuszbajárnak, ahol állatok is fellépnek, szintén megfigyelhetik, hogy az idomártól a tigris vagy az oroszlán minden sikeres bátor teljesítmény után jutalmat kap. Az idomár övéről egy zacskó lóg, s ebből vagy zsebéből valamilyen ínycsöveget vesz elő és megjutalmazza vele az állatokat.

A cirkuszi állatok, amelyek életüket ketrecekben töltik, és az arénában dolgoznak, képtelenek ételért szerezni maguknak. Az embertől való teljes függőségben élnek. De itt a tajgában az állatok teljesen szabadok, maguk keresik meg ételmüket és szállásukat is. Ennek ellenére mégis eljönnek. Nemcsak egyszerűen eljönnek, hanem hanyatt-homlok rohannak az emberhez, ha az hívja őket, és teljesítik parancsait. Nagy örömmel, sőt odaadással teljesítik. Miért? Mit kapnak érte cserébe? Vologya nem adott a medvének semmilyen ételért. A medve öröme mégis sokkal kifejezőbb volt, mint azon állatoké, amelyek a cirkuszban megkapták kedvenc csemegéjüket.

A Vologya parancsára fát ültető medve tovább álldogált, egyik tappancsáról a másikra állt, s figyelmesen nézte a fiamat, készen arra, hogy megismételje az elvégzett munkát, vagy teljesítsen még valamilyen más feladatot is. Milyen furcsa, hogy a hatalmas tajgai medve arra vágyik, hogy még valamit, egyebet is tegyen az emberért, még hozzá egy gyermekért.

Vologya több feladattal nem bízta meg a medvét. Magához intette az állatot, megfogta a szőrzetet az orra körül, finoman meghuzigálta azt, majd megsimogatta és így szólt: „Te vagy

az én kis ügyesem, nem olyan, mint a kiskecskék." A medve brummogott az örömtől. Brummogásának a hangneme olyan volt, mintha az óriási állat gyönyöre legmagasabb fokán állna.

Anasztázia mondta: „Az emberből páratlan, boldogságot adó energia áramolhat. Erre mindennek, mi a Földön él, olyan szüksége van, mint a vízre, a napra vagy a levegőre. Még a Nap fénye is csupán e hatalmas, az emberekből kiáramló energia visszaverődése.”

Tudományunk számtalan energiát fedezett fel, sőt, megtanulta önállóan előállítani az elektromos áramot, meghasítani az atomot és bombákat készíteni. De mennyire haladt előre abban, ami ennél is jelentősebb, sőt, a legfontosabb - az emberből áradó energia megismerésében? Van-e egyáltalán olyan tudományirányzat, mely ezen energiát, annak titokzatos képességeit tanulmányozná, kutatná? Az ember lehetőségeit általában, és rendeltetését világunkban és a Világegyetemben?

Lehet, hogy valaki minden lehetséges módon azon van, hogy megakadályozza az embert, hogy megismerhesse önmagát? Szó szerint megakadályozza!?

Hiszen nem lehet, teljes mértékben lehetetlen, hogy az volna az ember rendeltetése, hogy éveken át kaszinókban vagy bárókban vodkás pohár mellett üldögéljen. Hogy éveken át egy bolt kasszájában a pénztárgép mögött görnyedjen, vagy menedzser legyen egy irodában. De még a topmodell vagy államelnöki, esetleg táncdalénekesi hivatásnak sincs semmi köze az ember legfontosabb rendeltetéséhez.

Hiszen éppen ezeket, a mai foglalkozásokat, a pénzkeresést „valaki vagy valakik” mindenféleképpen úgy domborítják ki, mint ami az ember életében a legfontosabb. Ezekről szól a filmek, a TV-műsorok zöme... Sehol még csak szó sem esik a létezés értelméről. Tököfalkóvá változtatják az embert.

Vajon nem ezért folynak-e háborúk hol itt, hol ott, s válik a Föld egyre szennyezettebbé? S mert nem látják az élet értelmét, az emberek összezavarodnak, vodkát isznak, kábítószeresnek.

Kinek kell megállítania ezt a bakhanáliát, mely a Földön

zajlik? A tudománynak? De a tudomány hallgat. A vallásnak? Melyiknek? Hol vannak termései? Lehet, hogy mindenkinek magának kell mindent átgondolnia? Igen, saját magának! Átgondolnia! Hogy át tudja gondolni, ahhoz gondolkoznia kell. De hol? Mikor? Hiszen életünk - merő rohanás!

Még az emberi létezés értelmére tett elmélkedés kísérleteit is azonnal leállítják. De lehet... magazinokat árulni, melyben féltrevertelen kéjelgő testek vannak; lehet szexuális perverzitásokról csámcsogni; lehet perverz mániákusok elállatiasodott tetteit mutogatni, beszélni róluk; lehet homoszexuálisokról, prostituáltokról írni és TV-műsorokban társalogni.

Mindemellett azonban egyre ritkábban merül föl az ember életének értelme, rendeltetése. Egyre tiltottabbá válik.

Félbeszakítottam gondolataimat és a fiamra pillantottam. Mellettem ült a fűben és figyelmesen nézett engem. Biztosan szeretett volna még valamit mutatni, gondoltam. Ezért megkérdeztem:

- Mit mondtál a kecskékről a medvének, Vologya?

- Sehogy sem tudom, édesapám, megállapítani mi a rendeltetésük.

- Minek egyáltalán megállapítani? Hiszen a kecskék rendeltetése mindenkinek világos - tejet adni az embernek.

- Igen, tejet. De azért talán mégis meg lehetne őket még valamire tanítani.

- Mi egyébre még ezen túl? Ugyan minek?

- Figyeltem őket. A kecskék a fákról és a fatörzsekről le tudják hántani a kérget. A bokrokról a gallyakat is le tudják harapdálni. Ha beengeded őket a birtokra, a növényzetben kárt okozhatnak. Hogy ilyen mégse történhessék, igyekszem őket megtanítani arra, hogy zöld sövényt nyessenek a birtokokon.

- Nyessenek?

- Igen, édesapám, nyessenek. Hiszen az emberek csak a szép külalak miatt nyelik a bokrokat, hol egyenes falszerűséget hoznak létre, hol különböző alakzatokká nyelik a bokrokat. A nagypapa mesélt nekem rőID - ezt nálatok tereprendezésnek

nevezik. Csakhogy a kecskék valahogy sehogy sem tudják megérteni, mit is akarok én tőlük.

- És hogy tanítod őket?

- Rögtön megmutatom.

Vologya fogott egy csalánfonálból készült, olyan három méternyi hosszú zsinórt, az egyik végét egy kisebb fához kötötte és áthúzta a zsinórt a bokrokon. Majd kézlejtéssel magához hívta a két kecskét, mindegyiket megsimogatta, kezével megérintette a bokrokat és maga is leharapott egy kis gallyacskát róla. Mondott valamit a kecskéknak, és azok nagy hévvel nekiláttak a bokrok gallyainak fogyasztásához. Amikor a kecskék megközelítették a zsinórral kijelölt határt, Vologya néhányszor meghúzta a zsinórt és rosszállóan szólalt meg. A kecskék egy időre megtorpantak, kivették fejüket a bokorból, kérdőleg néztek a fiamra, de hamarosan ismét nekiláttak a bokrok gallyainak fogyasztásához, s rá se hederítettek a zsinórra.

- Hát látod, édesapám, nem megy. Nem tudják megérteni, hogy a bokrokat a zsinór mentén egyenesen kell nyírni.

- Igen, látom. Nos, tehát, ebben rejlik a te nagy gondod?

- Nem ez az én legnagyobb gondom, édesapám. A legnagyobb másban van.

- Miben?

- Megfigyelted, édesapám, milyen örömmel futottak ide a különböző állatok hívásomra?

- Igen.

- Nem egy éve foglalkozom már velük, megszokták, hogy velem vannak, velem társalognak, csakis velem. Várnak a társalgásra, szeretetet akarnak kapni. De ha én elmegyek a te világodba, búsulni fognak, vágyakozni utánam. Búsulni, vágyakozni, mert nem jön hozzájuk ember, soha sem hívja őket magához, soha semmit sem kér tőlük. Megéreztem, hogy az emberrel való kapcsolat és az embernek való szolgálat lett életük fő értelme.

- Anasztáziával nem tarthatnának fenn kapcsolatot?

- Édesanyámnak megvan a maga saját köre, saját állatai,

amelyekkel barátkozik. Sőt, mi több, annyira elfoglalt, hogy nincs is ideje mindegyikkel foglalkozni.

De itt ezeket - mutatott Vologya a tisztás szélén előttünk ülő állatokra - én magam választottam, és már néhány éve csak én foglalkozom velük. Már három hónappal ezelőtt megkértem a nagypapát, legyen a foglalkozások alatt mindig mellettem, de nemrég azt mondta, hogy nem helyettesíthet engem.

- Miért?

- „Bennem nincs olyan érdeklődés az állatok idomítása iránt, mint benned!” - mondta a nagypapa. De még morogni is kezdett, hogy nem lett volna szabad külön-külön annyit foglalkoznom velük. Nem kellett volna annyit cirógatnom sem őket. Ezek az állatok nem csak vezérüknek tekintenek engem, hanem gyermeküknek is, mert az idősebbjei engem már pici gyermekként is láttak és dajkálgattak. Valamilyen hibát követtem el, s most ezt a hibát ki kell javítanom. Sajnos egyet azonban nem tudok kijavítani.

Figyeltem az állatokat - amelyek úgy, mint korábban - a tisztáson ültek, s a dolog állásából ítélve arra következtettem, hogy Vologyától valamilyen parancsokat vagy foglalatosságot vártak. Elképzeltem, hogy fognak búslakodni. Mennyire búskomor kiskutyám, Kedra, amikor hétvégi házamból néhány napra vagy hétre megyek el. Van meleg ólja, meg se kötöm soha, tetszése szerint barangolhat a szántóföldeken, az erdőben vagy a faluban. A szomszéd eteti is minden nap. Kását főz, csontokat visz neki. Mégis azt mondja: „Ön hiányzik neki, Vlagyimir Nyikolajevics. Gyakran üldögél a kapuban és nézi az utat, amelyen Ön szokott hozzá visszatérni, néha még vonyít is”. Amikor megérkezem, Kedra hanyatt-homlok rohan hozzám, a lábamhoz dörgölődik, máskor az érzések túlradásától ugrándozik és igyekszik megnyalni arcomat, s közben mancsaival a ruhámat összepiszkolja. Én pedig sehogy sem tudom őt erről leszoktatni, s elérni, hogy jobban visszatartsa érzései kifejezésének módját.

De itt, a tisztáson ülő állatok... Hangtalanul és külsőleg

nyugodtan néztek ránk egész idő alatt, míg a fiammal beszélgettünk. Mit akarhatnak? Senki sem kényszeríti őket arra, hogy így üljenek és az embertől érkező parancsra várjanak... Édes, jó Istenem... Egy tiszta kép merült fel lelkemben, és elszorult tőle a szívem. Hiszen nem csak ezeknek a tajgai tisztáson ülő állatoknak... az összes állatnak a Földön megvan a maga rendeltetése, és mind arra vár, hogy kapcsolatot létesítsen a bolygó magasabb lényével - az emberrel. Azért lett megteremtve, hogy segítsen az embernek teljesíteni az ő magasztos küldetését. Isten őt is, miként minden élőt a bolygón, az emberhez teremtette, annak segítségére, az ő roppant küldetésének a végrehajtására... De az ember...

Néztem a tajgai tisztáson ülő állatokat és kezdtem érteni: a fiamnak valóban komoly gondja támadt, képtelen csak úgy egyszerűen eldobni az állatokat, és nem tud lemondani párjáról szőtt álmáról sem, akivel családi birtokát fogja építeni.

- Igen, Vologya, ez valóban egy nagyon nagy gond. Méghozzá, úgy tűnik, megoldhatatlan. Nincs kiút belőle - mondtam a fiamnak.

- Azért mégis van, édesapám, de ez nem tőlem függ.

- Hát kitől?

- Csak te tudod megoldani ezt a gondot, édesapám.

- Én? És ugyan hogyan tudnám? Én itt semmit sem tudok tenni, kisfiam.

VAN KIÚT

En azt gondolom, hogy te, édesapám, tudsz nekem segíteni, ha akarsz - mondta halkan Vologya.

- Azt gondolod? De én nem tudom, mit kellene tennem, érted? Te gondolod, de én nem tudom.

A fűben ültem. Fiam előtttem állt és könnyörgő tekintettel nézett a szemembe, ajkai valamit hangtalanul suttogtak. Ajkai mozgásáról ítélve nagyon halkán egy szót ejtett ki. Majd tisztán, le nem véve rólam tekintetét, ezt hangosan ki is mondta:

- Kishúgot. Nagyon szépen kérlek, édesapám, hozzatok nekem a világra édesanyámmal egy kishúgot. Majd én magam dajkálgom, nevelgetem. Az állatok segítenek nekem. Sem téged, sem édesanyámat nem vonunk el dolgaitoktól. Mindenre megtanítom, amikor majd egy picit nagyobbacska lesz. Elmesélek neki mindent. Ő majd itt marad az állataimmal és az én teremmel. Adjatok nekem édesanyámmal egy kishúgot, édesapám! Persze, természetesen, ha nem vagy beteg... vagy túl fáradt. Ha, természetesen, megetheted. Nagypapa mesélte nekem, hogy a férfiak a ti világotokban az életmódotok miatt, az embertelen levegő miatt, a rossz víz miatt gyakran betegeskednek, gyorsan megöregszenek. Te, édesapám, egy picit már túllépted az ötvenet, de ha még el is fáradtál, ha sok erőt is vesztettél... Akkor is elég három nap. Csak három nap. Mindent előkészítettem, és sok erőd visszatér hozzád.

A fiam izgatott lett, ezért félbeszakítottam.

- Várj, Vologya, nyugodj meg! Persze, egy picit elfáradtam. De remélem, még akad elég erőm. Nem ezen múlik. Én egyál-

talán nem vagyok ellene, de hát ahhoz, hogy neked kistestvéred születhessen, tehát, hogy gyermekek legyenek, mindkét szülő beleegyezése szükséges.

- Erről meg vagyok győződve, édesapám. Tudom, hogy ebben édesanyám nem fog neked ellentmondani. Ha benne vagy, akkor gyerünk, ne vesztegezzük az időt, most azonnal lássunk hozzá a felkészüléshez a kistestvér megérkezésére. Mindent áttanulmányoztam. Nagypapa sok mindenben segített nekem. Mindent átszámoltam, elkészítettem. Maradj velem három nap és három éjszaka, sehová ne menj mellőlem, és ne hagyd, édesapám, hogy figyelmed bármi is elvonja. Energiád és erőd meghatványozódik.

- Honnan vetted, hogy nekem nincs elég erőm és energiám, Vologya?

- Gondolom, hogy van elég, de még több lesz.

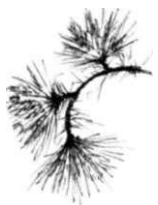
- Rendben, csak veled leszek három napig, de azért el kell még mennem, hogy édesanyádat figyelmeztessem.

- Majd én, édesapám, magam magyarázom meg neki. Azt fogom neki mondani, hogy közös dolgaink akadtak. Nem fog sem kérdezősködni, sem semmit megakadályozni.

- Hát, jó, akkor lássunk hozzá!

Még kíváncsi is lettem, ugyan mit készíthetett elő a fiam, hogy ennek eredményeképpen pusztán három nap alatt az emberhez visszatér sok ereje, energiája. Megmondom őszintén, hogy a tőle kapott kezelések egy picit furcsának tűnhetnek, de harmadnapra az embernek olyan érzése van tőlük, amit szavakba önteni, sem írásban leírni nem lehet. Ha azt mondanám, hogy az ember tíz vagy húsz évet fiatalodik, nem volna igaz. Külsőleg, látszatra, lehet, csak öt évet fiatalodik. De belül... Belül valahogy minden másképpen kezdett működni. Új erők érkeztek hozzám és egy picit másmilyenné vált még a környező világ is.

A FIATALSÁG VISSZATÉRÉSE

Első „tortúra”

Mihelyt beleegyeztem, hogy végigcsinálom a fiam által kiötlött kezeléseket, azonnal jelezte állatainak, hogy távozzanak. Kézen ragadott, és a tóhoz futottunk. Az oda vezető úton néhányszor megálltunk. Vologya imitt-amott különféle növényeket tépett le, összegyúrta, golyócskába göngyölte őket. Majd amikor a golyócska elkészült, megkért, hogy egyem azt meg. Megettem. Alig néhány perc múlva az alábbi történt: az orromból rengeteg váladék folyt ki és hányni kezdtem. Annyira hánytam, hogy szinte az volt az érzésem, hogy kijött minden gyomorsavam. Egyre csak hánytam, képtelen voltam bármit is mondani, s közben Vologya így magyarázott:

- Ez jó, édesapám, ne félj! Nagyszerű! Jöjjön ki belőled minden haszontalan. Csak az fog maradni, ami tiszta. Ezt teszik a mérgezésnél.

Fizikailag képtelen voltam bármit is mondani, de magamban ezt gondoltam: „Mérgezésnél tényleg tablettákat adnak, amelyek rosszulletet és hányingert váltanak ki, sőt vannak hashajtók is - a ricinus, például. De hát nekem mire jó ez a „kényszerkezelés”? Nem vagyok én megmérgezve!”

Mintha meghallotta volna kérdésemet, Vologya megmagyarázta:

- Te, természetesen, nem mérgezted meg magad, édesapám, de olyan táplálékot fogyasztasz, amely a mérgezés határán van. Hagyja el testedet minden felesleg!

A hányás után és miután az orromból is távozott minden váladék, és alaposan kikönnyeztem magam, hasmenést kaptam és ötször rohantam - nem is rövid időre - a bokrokba. Mindez két-három óráig tartott. Ezután megkönnyebbültem.

- Most könnyebb, édesapám? Könnyebb, mint volt, igen?
- Igen, könnyebb - hagytam jóvá.

Második „tortúra”

Vologya ismét kézen ragadott, és futásnak eredtünk. A tó partján megkért, hogy mosakodjak meg és ússzak egy ideig. Amikor kijöttem a vízből, láttam, ahogy a földből előhúzott egy másfél literes köcsögöt.

- Most, édesapám, fontos, hogy kiidd ezt a vizet. Holt víznek nevezik. Mert nagyon kevés mikroba van benne. Ilyen vizet nem szabad inni, ha a levegő szennyezett. De itt a levegő tiszta, és itt lehet holt vizet inni. Átmossa, kitisztítja beleidet, kimos szervezetedből sok mikrobát és baktériumot. Igyál belőle annyit, amennyit tudsz, édesapám. Amikor az egész köcsögöt kiittad, adok neked még egy köcsög holt vizet. Ha majd ezt is kiittad, adok egy harmadikat - élő vízzel. Akkor majd minden szükséges mikroba és baktérium a számodra fontos egyensúlyban regenerálódik.

Fontos tudni, hogy számukra a holt víz az, amely nagy mélységben a föld alatt található és a minimális mennyiségű baktériumot tartalmazza. Gondolom, hogy a mi szénsavval dúsított ásványvizeink holt víznek számítanak. Sőt, azt gondolom, hogy mi csak holt vizet fogyasztunk, ezért szenvednek gyermekeink, mindenekelőtt az újszülöttek diszbakteriózisban.

Elő víznek a tiszta forrásból, természetes víztározókból származó felszíni víz számít.

Ilyen források és természetes víztározók a szibériai tajga mélyén még akadnak.

Itt szeretnék még valamit hangsúlyozni. A nagypapa később

elmagyarázta, hogy a forrásvíz abban a pillanatban, amikor azt az ember a forrásból issza, nem számít élő víznek. Ahhoz, hogy élő legyen, kb. három órán át kell egy széles szájú fa- vagy agyagedényben tartani. „Az élő víznek magába kell szívnia a Nap fényét. A Nap hatására olyan organizmusok keletkeznek benne, melyek elkerülhetetlenül szükségesek az ember élete számára. Ti ezeket mikrobáknak és baktériumoknak nevezitek.”

Majd ezután minimum három órán át kell a víznek árnyékban állnia. Csak ezután lehet úgy inni, mint élő vizet.

Hamadik „tortúra”

- Igyál vizet, édesapám, amikor csak kívánod, de közben máris megkezdhetjük a következő kezelést. Azoknak az embereknek - mondta a nagypapa -, akiket beszennyezett a külső világ, ezt a kezelést tizenkilenc napig kell végezniük, de még jobb, ha harmincháromig gyakorolják. Neked azonban nincs időd, ezért én az egészet három napba sűrítettem, ennek ellenére azért biztosan sikerülni fog. Gyere velem egy másik helyre, ott már elkészítettem egy szerkezetet.

Mintegy száz méterre távolodhattunk el a tótól és ott, a fák között megpillantottam egy száraz fűből készült fekhelyet. Mellette négy csalán- és lenfonálból készült zsinór feküdt.

Mindegyik zsinór egyik vége egy hurokba végződött, míg a másik egy-egy fához volt kötve. Amikor a száraz fűből készült fekhelyre feküdtem, Vologya kezemre és lábamra rakta a hurkokat és finoman meghúzta azokat, majd pálcákkal - ezek minden zsinór közepén voltak - feszíteni kezdte. Amikor a zsinór egy picit megfeszült - testemet mintha felnégyelte volna - karomat, lábamat is meghuzigálta. Az ízületeimben ropogás hallatszott. Majd ismét meghúzta a zsinórokat és így szólt:

- Édesapám, most hason, majd háton kell így legalább egy-egy órát feküdnöd, de hogy addig se unatkozz, amíg fekszel, és nagyobb haszna legyen, kapsz tőlem gyógymasszázszt. Te

pedig ezalatt ellazulhatsz, s ha akarod, közben szundíthatsz is.

Ezt a kezelést a fiammal mind a három napon két órán át végeztük.

Ahogy a nagypapától később megtudtam, e kezelés javítja az összes ízület működését. Mindenekelőtt az idősebb emberek számára fontos. Segítségével még a testmagasságot is lehet növelni, miként a gerinc kiegyenesítését is. De a legfontosabb, hogy javul az ízületek működése. Csak gondoljanak bele: amikor járunk, futunk, edzünk a fitnesztermekben, hogy izmainkat erősítsük, majdnem minden gyakorlat az ízületek nagyobb terhelésével jár. Itt viszont éppen fordítva van - az ízületek tehermentesítődnek.

A feszítőkezelés ideje alatt Vologya minden alkalommal megmasszírozott. A második nap testemet valamilyen édeskés folyadékkal vagy főzettel kente be, ezért rengeteg rovar mászott rám. Anasztáziától már tudtam, hogy a bőr pórusait tisztogatják. A mi körülményeink között a bőr pórusait gőzfürdőben nyírfavesszővel lehet kitisztítani. Amikor az ember a gőzfürdőben van és izzad, a bőr pórusai kitisztulnak. A szimbolikusan „nyújtógyakorlatoknak” nevezett gyakorlatokban közönséges dolgokkal foglalkoztunk: futottunk, fürödtünk, a faágakra húztuk magunkat föl, mintha korláton edzenénk. Vologya naponta háromszor megkért, hogy addig álljak kézen fejjel lefelé, amíg bírom. Én pedig így álltam, lábamat a fatörzsnek támasztottam. Ez a gyakorlat szintén nagyon érdekes, a fejbe és arcba több vér áramlik, az arcbőr kiegyenesedik és eltűnnek a ráncok.

Mind a három nap cédrustejet, virágport, egy kis szárított gombát és cédrusolajat fogyasztottunk (mindez a mi életkörülményeink között is megtalálható). A fiam által javasolt kezeléseket gondolatban általános körülményeinkhez idomítottam, és arra a következtetésre jutottam, hogy mindezt hatékonyan házilag is el lehet végezni. A szervezet tisztításához a gyógyszerárban is kaphatók készítmények. Elég koplalni, vízhaj-

tókat használni. Holt vizet találni szintén nem nehéz, hiszen az üvegekben tárolt víz amúgy is mind holt. Elő vizet is lehet nyerni, ha van valahol tiszta forrás.

A gyógyulás hatása feltétlenül bekövetkezik.

A REJTÉLYES KEZELÉS

Afiam által javasolt kezelések között volt egy rejtélyes is, amelyet a mi körülményeink között szerfölött körülményes elvégezni. Lehet, valaki majd megfejti és megsúgja, hogyan lehet ezt a mi életfeltételeink között alkalmazni. Ezért részletesen leírom: Vologya háromszor naponta - reggel, közvetlen ebéd előtt és délután három óra előtt - adott innom az általa készített főzetből.

Minden alkalommal, amikor elérkezett elfogyasztásának az ideje, Vologya titkos helyére futott, elővette kancsóját a főzettel, majd megkért, hogy igyak le belőle, de csak egy kortynyt.

Amikor először adott belőle innom, így szólt:

- Igyál, édesapám, ebből a főzetből és jegyezd meg, mekkora kortyot ittál. Mihelyt lenyelted, feküdj a fűbe, én majd meghallgatom, mi történik a szíveddel.

Lenyeltem, a fűbe feküdtem, majd Vologya kezét mellemlre helyezte és mozdulatlanul figyelt. Alig néhány pillanat múlva a testem különböző pontjain hol melegséget, hol bizsergést éreztem. Szívem erősebben dobogott. Nem mintha szaporábban dobogott volna, a szívizom úgy tágult, mint általában, ám inkább az volt közben az érzésem, mintha sokkal erőteljesebben zsugorodott volna össze, és erősebben pumpálta volna a vért.

Később a szakemberek elmagyarázták nekem, hogy amikor a vér erőteljesebben és hevesebben áramlik azokon a helyeken, ahol a hajszálerek bizonyos mértékig el vannak dugulva, ott az ember hőt vagy bizsergést érezhet.

Vologya néhány percig hallgatta szívverésemet, majd így szólt:

- Minden rendben van, édesapám, szíved nagyobb kortyot is el tud viselni. De jobb nem kockáztatni. A legközelebbi alkalommal azért kisebb kortyot igyál.

Amikor megkérdeztem fiamat, miért itatja velem a főzetet és milyen az összetétele, a következőket válaszolta:

- Ez a főzet, édesapám, sok erőt ad neked, segít kigyógyulni a betegségeidből, ha vannak. De ami a legfontosabb - felébred benned a kishúgom nemzéséhez szükséges erő és energia.

- Csak nem azt gondolod, hogy nekem nincs belőle elég?

- Lehet, hogy van elég, de most már biztosan lesz benned éppen annyi, amennyi kell. Az energiák a megfelelő arányban lesznek benned jelen.

- Mindig is lesznek vagy felhasználódnak egyetlen gyermek nemzésére?

- A következő gyermekek nemzéséhez ismét kell majd ilyen főzetet innod. Hiszen így tesznek minden alkalommal.

- Kik?

- A cobolyok és más állatok. Én csak a cobolyt figyeltem meg. Nagypapa tanácsolta, mikor, milyen időben és hány napig kell követnem és figyelnem.

- Honnan tudja mindezt a nagypapa?

- Édesapám, a mi nagypapánk, bír mindazon tudással, és ismerettel, amellyel a nagy, bölcs papok bírtak. Sőt, még azzal is, amelyet a mai papok már elfelejtettek. Ráadásul még azokkal is, amelyek több évezreden át titkosak voltak. A papok ezt a főzetet használták gyermekeik nemzésére és haláluk előtt, hogy halhatatlanok maradjanak.

- Mit jelent, hogy „haláluk előtt, hogy halhatatlanok maradjanak”?

- Hát azt, hogy mindenki azt gondolja: meghaltak. Valaképpen azonban csak testet váltottak. Megmaradt bennük összes tudásuk, minden információjuk. A gyors testváltásnak vannak még másféle módjai is, de nagyon kevés módszer létezik arra, hogy az ember magában tudja tartani az információkat. Hát ezért születnek újra az emberek. Nekik újra meg kell tanulniuk

élni, mindent megismerniük, mert a mai világot a régivel már nem tudják összehasonlítani. Bolyonganak életükben, mert nincs bennük tudás az életről, sem érzések, melyek képessé tennék őket Istent érezni.

- Tehát, a nagypapában mindez az információ a múlttól megőrződött?

- Igen, édesapám. A mi nagypapánk - nagy pap és bölcs. Egyetlen ember él jelenleg a Földön, aki erejével messze túlszárnyalja őt.

- Na és most hol él ez a legerősebb és legbölcsebb ember? Te tudod? Biztosan a főpap az, ugye?

- Ez a mi Anasztázia édesanyánk, édesapám.

- Anasztázia? De hát hogyan lehet benne több információ, mint a dédpapában volt?

- Nagypapa azt mondja, hogy őt egy picit zavarja az információk óriási tömege. Sőt, valamit el is felejtet. De édesanyámat egyáltalán nem, mert benne nincs is információ.

- Hogy kell ezt érteni? Hol azt mondod, hogy többet tud, hol hogy egyáltalán nincs is benne információ?

- Helytelenül fejeztem ki magam, édesapám. Anasztázia édesanyámnak minden információja megvan... Vagyis... Sokkal több van benne, de érzésekbe tömörítve. S a megfelelő időben, egyetlen pillanat alatt képes megérezni azt, amin nagypapának egy álló napig vagy kettőig, esetleg tovább kell gondolkodnia.

- Nem értek mindent, amit mondtál, de érdekes. Mesélj tovább! Na és te? Te hol vagy? Ez azt jelenti, hogy benned nincs információ a múlttól, ha a nagypapához jársz tanácsért?

- Ez azt jelenti, nincs, ha hozzá járok tanácsért.

- De miért nincs? Vagyis te agyilag náluk gyengébb vagy? A dédpapánál és a nagypapánál? Na, és ők ehhez mit szólnak? A nagypapa biztosan azt mondja, hogy én vagyok ebben a ludas, nem?

- Nekem ezt a nagypapa soha nem mondta.

- És Édesanyád? O mit mond minderre?

- Megkérdeztem édesanyámtól, miért tudok én kevesebbet, mint

a nagypapáim. Kevesebbet, mint ő és te is, édesapám. Édesanyám erre így válaszolt: „A Világegyetem minden igazsága, kisfiam, minden információ, mely az eredeti források idejétől halmozódott, minden ember előtt mindig nyitva áll, semmi sincs eltitkolva. Csak megérteni őket, meríteni belőlük nem minden ember képes, mivel lelke szándékai, élete célja és a Világegyetem között nincs összhang. Szabad az ember, független mindentől, s joga van olyan utat választani, mely nem áll harmóniában a Világmindenséggel. Ám Isten is dönthet szabadon: mit, mikor, kinek, hogyan sugall. Ne búslakodj, hogy nincs benned elég tudás! Keresd saját vágyadat! Hidd el, rendelkezésedre adatik minden, teljes egészében, mihelyt a benned születő vágy méltóvá válik a megtestesülésre.”

- Igen... Na, és te mit értettél meg Vologya abból, amit édesanyád mondott?

- Amikor részleteiben megteremttem vágyam és életem célját, minden tudás meg fog bennem, bensőmben születni, hogy vágyam, álmom testet ölthessen.

- De addig is, nagypapához jársz majd tanácsért, ugye?

- Igen, a nagypapához, édesanyámhoz, de hozzád is, és majd én magam is igyekszem gondolkodni.

- Ez azt jelenti, hogy a különleges főzet receptjéről, amit innom adtál, a nagypapát kell megkérdezni?

- Erről, édesapám, én is mindent elmondhatok neked.

- Akkor, beszélj, hát!

- Ez főzet tajgai növényekből áll. Azért, hogy megtudjam, milyen növényeket kell szedni, milyen arányban keverni, három nap és három éjszaka jártam a coboly után és figyeltem viselkedését. Egy olyan coboly után, amelynek szintén kedve támadt édesapának lenni. Mondta nekem a nagypapa, hogy a nőstény nem engedi magához a hímet, ha az nem készül fel a találkozásra. Megfigyeltem hát, milyen növényeket eszik e napokon, milyen időt választ azok elfogyasztására. Ez is fontosnak bizonyult. Szedtem mindenből, amit a coboly evett, de többet kellett szednem, hiszen te, édesapám, a cobolynál jóval súlyosabb vagy.

Minden külön-külön szedett növényt mozsárba raktam, összezúztam, és addig nyomkodtam, amíg lé nem jött belőle. Közben csak a kellemesre, a szépre gondoltam: rád, édesapám, édesanyámra, jövődő kishúgomra. Ezután az így nyert pépet egy agyagkorsóba raktam. Az egészet leöntöttem vízzel, majd cédrusolajat csepegtettem hozzá, hogy a tetején védőréteg képződjön. Amikor te, édesapám, egy kortyot ittál a főzetből, és egy picit gyorsabban vert a szíved, megértettem, hogy a főzet jól sikerült.

Végighallgattam fiamat és ezt gondoltam: „Természetes körülmények között keveseknek adatik meg a lehetőség, hogy megfigyeljék, mit eszik a coboly. De lehet, hogy az igen, milyen növényeket eszik például a macska vagy a kutya.

Ki kell őket vinni az erdőbe, és meg kell figyelni viselkedésüket, s ha lehetőség nyílik rá, felismerni, milyen növényeket esznek”.

Nagyon megragadott a fiam által készített főzet receptje, mert a csupán három napos használat után is érezhető hatás lépett fel. Hiszen Vologya elmondta, hogy a gyógyulás teljes ideje tizenkilenc vagy harminchárom napig tart. Vagyis ha az ember elvégzi a teljes kúrát a többi gyakorlattal együtt, valóban fel tud gyógyulni sok nyavalyájából, megállíthatja szervezete öregedését, vagy bizonyos értelemben megfiatalodhat. Szeretném megismételni: már a háromnapos kezelésnek az elvégzése is intenzív hatást biztosít.

De figyelembe kell venni a népi bölcseletet is, és megvan a fentiek tudományos indoklása is.

Az emberek a gyógyszertárakban, természetesen, találkoznak gyógynövénykeverékekkel, melyeket gyógyszergyáraink készítenek különböző betegségek gyógyítására. Sokan tudják, hogy a természetben számtalan gyógynövény létezik. De nem mindenki tudja, hogy a valódi gyógy- vagy megelőző hatást akkor érhetjük el, ha a növényt egy bizonyos napon vagy a napnak egy adott órájában szedjük le.

Ami a növénykeverékeket illeti, van még egy további fontos

szempont is, és ez a felhasznált gyógynövények kölcsönös aránya. Látható, hogy nagyon is sok szempontot kell ismernünk ahhoz, hogy hasonló keveréket tudjunk készíteni. Szerfölött kétséges, hogy a kortárs füvesemberek közül bárki is mindegyiket ismerné.

Nagyon szerettem volna e korábban még sehol máshol a világon nem publikált receptet olvasóimnak ajándékozni, de úgy, hogy ne legyen olyan komplikált, mint a fiamé, és az emberek zöme könnyen megértse.

Mihelyt a fiam által kidolgozott gyógyítás három napja letelt, elmondta, hogy a lehető leggyorsabban szeretne lefeküdni (kisült, hogy a három nap alatt három-négy óránál többet nem aludt). El is szundított, ezért én azonnal Anasztázia tisztására indultam. Engem mindenekelőtt két kérdés foglalkoztatott. Elsősorban az, hogy miért nem bír fiunk a múlttól szóló tudással, mint a nagypapa. Másodsorban pedig az, hogy le lehet-e egyszerűsíteni a főzet receptjét, amit a fiam készített nekem?

A LÁTOMÁS

Arecept gondolata azonban fokozatosan vakvágányra került bennem. Jövendő lányomra kezdtem gondolni. Egyrészt egyáltalán nem lenne rossz, ha Anasztázia szülne még egy leánygyermeket is. Másrészt viszont lányunk megnő, vagy lesz majd saját élettere, vagy pedig öröklí azt, amelyet a fiam hozott létre és ő is ugyanazokkal a gondokkal fog szembesülni, amelyekkel most Vologya. Végezetül, ugyan kihez menne feleségül itt, a tajgában?

Nem lesz olyan egyszerű elmennie sem a mi világunkba. Elmennie - azt jelenti, elhagyni saját életterét, az odaadó barátokat, állatokat. Aligha akad valaki, aki beleegyezne, hogy a tajgában éljen vele, hiszen nem túl kényelmes itt, a messze tajga mélyén olyannak, aki kívülről érkezik ide. Őszintén szólva - nekem sem nagyon kényelmes itt. Anasztáziával beszélgetni ugyan roppant érdekes, bizonyos értelemben még vonz is. Amikor mellette vagyok, valahogy béke, öröm költözik lelkembe. De ha egyedül maradok, nincs mellettem, bizony kellemetlen, sőt egy picit még rémisztő is.

Teljesen másképpen viszonyulnak az állatok Anasztáziához és a fiamhoz, mint hozzám. Természetesen, nem támadnak rám, de feszülten figyelnek, amikor találkozom velük. Egyszer, amikor Anasztázia jelen volt, megpróbáltam parancsot adni a mókusoknak, hogy hozzanak nekem cédrustobozokat. Még ugyanolyan mozdulatokat is végeztem, mint ő, de a mókusok rám sem hederítettek. Egy ízben a farkast is megpróbáltam

magamhoz hívni. Éppen úgy, ahogy Anasztázia tette, a farkas felé nyújtottam kezem, majd még combomra is rácsaptam. Ám a farkas ahelyett, hogy hozzám futott volna, csak állt egy helyben, sőt, agresszívan még a szőrét is felborzolta. Ekkor teljesen feladtam, nem kívántam többé kapcsolatot létesíteni velük. Megértettem: csakis egyetlen emberhez tudnak hűségesek lenni.

S bizony megtörténhet, hogy lányomhoz valaki látogatóba érkezik, de nem lesz neki kényelmes a lányom terében. Bizony, bizony, nem gondolt Vologya az ő jövőendő hűgára. Az állatokat, persze, sajnálja, de a testvérét, úgy tűnik, nem. Erre én sem gondoltam, és könnyelműen reményt ébresztettem benne.

Úgy elmerültem gondolataimban, hogy szinte észre sem vettem, hogyan jutottam el egészen Anasztázia tisztására. Alig tettem néhány lépést az ismert földbevált lakhely felé, amikor megpillantottam a félig felém fordulva álló Anasztáziát, ahogy ujjáival éppen a haját fésűlgette. Megálltam. Ez a nő nem hasonlított arra a nőre, akit én már tíz éve ismertem. Amikor végül felém fordult, lábaim megroggyantak, szívem gyors zakatolásba fogott és ráébredtem, hogy megmoccanni sem tudok.

Tíz-tizenöt lépésre tőlem egy nő, egy mesebeli tünemény állt. Hosszú, bokáig érő, könnyű, szinte báli ruhában, vékony derekát öv fogta át. Fejét - mint egy valóságos diadém - növényekből és virágokból font koszorú ékesítette. Szőke haja hullámzó arany-zuhatagként omlott vállára. De nem ez volt a legfontosabb. Arányos termete és arca olyan gyönyörű volt, hogy szavakba öntve képtelenség leírni.

Csak álltam, még megmoccanni is féltem. Szemrebbenés nélkül néztem rá, és az volt az érzésem, hogy ha elfordítom tekintetemet, elájulok. Egyszerre csak forogni kezdett a fejem, de továbbra is feszülten, meredten figyeltem. Kőrmömet teljes erőmből tenyerembe vajtam, hogy a fájdalom kijuttasson ebből a furcsa állapotból, de fájdalmat szinte nem is éreztem. Amikor pedig e tündérszép nő lassan és méltóságteljesen felém indult, nem csupán fájdalmat nem éreztem többé, de testem egyetlen

porcikáját sem. Lassan majdnem testközelbe ért, még emlékszem, hogy megcsapott teste varázslatos illata, megéreztem könnyű lehetését és... elájultam.

Arra ocsúdtam föl, hogy a fűben fekszem. A mellettem ülő Anasztázia a halántékomat és az orrcimpáimat masszírozta. A diadémkoszorú már nem volt a fején, vállára vetett haját fű fogta össze. Majdnem szinte meg is nyugodtam, ahogy néztem a szeretettel csordultig teli és a számomra annyira kedves szürkés-kék szeméit.

Amikor pedig hangját is meghallottam, teljesen magamhoz tértem:

- Mi történt veled, Vlagyimir? Kimerültél, vagy fiunk izgatott fel ennyire?

- Fiunk? Nem, éppen ellenkezőleg, három teljes napon át gyógyított engem. Különféle kezelést végeztünk.

- Kimerültél?

- Vologya merült ki. El is aludt. De én éppen ellenkezőleg, nagyon jól kezdtem magam érezni.

- Akkor miért ajultál el? Szíved erősen zakatolt, még mostanra sem nyugodott meg teljesen.

- Hát, azért... De hát te, Anasztázia, miért öltözködtél ki ennyire? A hajadat másképpen fésülted meg. Járásod is, amikor felém jöttél, szintén másféle, különös volt.

- Szerettem volna, Vlagyimir, ha valami kellemesben van részed. Hiszen inkább ahhoz szoktál, hogy előkelő ruhákba öltözött hölgyeket láss. Arra gondoltam, hogy elmehetnének együtt sétálni a tajgába, vagy le a tóhoz. De hát te itt fekszel. Ha inkább pihenni szeretnél, gyere, menjünk a konyhába, ott majd szundíthatsz egyet.

- Előbb menjünk, sétáljunk egy picit, ahogy te akartad - mondtam, miközben feltápáskodtam. - De Anasztázia, te inkább gyere, kérlek, mögöttem.

- Miért?

- Azért. Igaz, hogy inkább ahhoz szoktam, hogy előkelő ruhákba öltözött hölgyeket lássak, de te azért jobban tennéd,

ha nem öltözködnél ki ennyire, ha nem ilyen volna a frizurád. Nem kell magad ennyire kiszépitened sem.

- Nem tetszett neked, Vlagyimir? - kérdezte a mögöttem lépkedő Anasztázia.

- Nem ez a gond. De igen, tetszett. Csak azért legközelebb tégy mindent szép sorjában, fokozatosan. Előbb változtasd meg, például, csak a frizurádat. Majd járj így néhány napig. Ezután rakd fejedre diadém-koszorúdat, hordd ezt is egy-két napig - a ruhádat, pedig előbb viseld öv nélkül, majd csak ezután kösd át vele. Ha minden egyszerre jön, akkor valahogy szokatlan az egész. Különlegessé válik.

- Különlegessé? Ez akkor azt jelenti, hogy nem ismertél fel, Vlagyimir?

- De, felismertelek. De... hát engem, Anasztázia, a te szépséged készített ki.

- Ó, hát, bevallottad! Bevallottad! Vagyis ez azt jelenti, hogy szépnek tartasz? Igen?

Ereztem, ahogy kezeit vállamra helyezte, ezért megálltam. Lehunytam szemem, megfordultam és így válaszoltam:

- Te, Anasztázia, nem csak szép vagy. Te...

Hozzám simult, fejét vállamra hajtotta.

- A fiunk, Anasztázia, azt akarja, hogy kishúga szülessen - folytattam suttogva.

- Én is azt szeretném, Vlagyimir, hogy lányunk szülessen - válaszolta halkán Anasztázia.

- Hasonlítson rád, Anasztázia!

- Hasonlítson rád is a mi lányunk...

Azt az éjszakát leírni nem tudom. A reggelt sem! Lehetetlen! Egyet azért szeretnék mondani a férfiaknak: ha valamelyiküknek az ismert nőben egy Istennőt sikerül felfedezniük, minőségében isteni lesz az éjszaka és a rá következő nappal is, sőt, a további sok-sok nappal és éjszaka is. Mellette elhalványulnak a múlt nézeteltérései, civakodásai. Sosem lesznek kellemetlenségek,

bajok. Itt nem a túlradó érzésekben, nem a szép szavakban, magyarázatokban van a lényeg. A lényeg maga az, hogy...

Egyébként erre mindenki maga próbáljon meg rájönni, ha képes rá, vagy kedve van hozzá.

AZ ISTENI TÁPLÁLKOZÁS

Csak néhány nap múlva jutott eszembe, hogy Anasztáziától gyógytea receptet szerettem volna kérni olvasóim számára és meg akartam tudakolni tőle a helyes táplálkozás, illetve diétázás módját. Még jó, hogy eszembe jutott! Úgy tűnt, hogy Anasztázia ismer egy szerfölött különleges és egyedülálló táplálkozási módot, amely még a városi körülmények között is használható lehet.

Megrökönyödésemre ahelyett, hogy azonnal elmondta volna a gyógytea receptjét, az ember képességeiről kezdett beszélni, a betegekről és a gyógyítókról. Erről nem egyszer beszélgettünk már, de amit ezúttal mesélt, nagyon érdekes volt.

- A valóságot, Vlagyimir, az embernek önmagának, csak önmaga által szabad meghatároznia. Minden, a Földön élő ember képes látni az elmúlt évezredekben élő emberek életét, betekinteni a jövőbe és építeni eljövendő életét. E csodálatos képesség adott minden egyes emberben, csak tudatosítania kell azt, s akkor majd az igazságtól senki sem fogja eltántorítani. Az emberek egyetértésre jutnak egymással, abba maradnak a szűnni nem akaró háborúk.

Mindmáig rengeteg erőfeszítésbe kerül a múlt valóságának az elferdítése. Az alkalom a ferdítésre azonnal megmutatkozik, amikor az ember nem saját maga, hanem valaki másnak a következtetéseiből, szavaiból alkot elképzeléseket a múltról.

- Nem igazán értem, Anasztázia, hogyan tudhatja meg minden, a Földön élő ember, miként éltek az emberek az elmúlt

évszázadokban, még kevésbé az elmúlt évezredekben. Van egy komoly tudomány is, amely éppen az emberiség történelmével foglalkozik. De a tudósok még ma is arról vitatkoznak, honnan származik az ember, mi a rendeltetése. A történelmi eseményeket különböző módon értelmezik.

- Különböző módon, vagyis, vannak hiteles és hitelt nélkülöző értelmezések? De az is lehet, hogy mindenki tévesen számol be a múlttól? A ferdítések rendszerint valakik javát szolgálódnak jönnek létre. De amikor egyedül, csakis te magad alkotsz képet a múlttól - megpillantod az igazságot, meghatározod kozmikus küldetésedet és helyedet a Világegyetemben.

- De hát, például én, hogyan tudom én magam megpillantani a múlt évezredek történelmi képeit?

- Úgy kell őket elképzelned, hogy logikusan gondolkodsz. Ha így teszel, még a vedrussz civilizáció élete is felsejlik előtted.

- Miről kell logikusan gondolkodnom?

- Az ember alkotta képekről, amelyeket életed félszázada alatt láttál, arról, milyen változások történtek bennük.

- Nem nagyon értem, hogyan kell gondolkodnom?

- Megérted, ha nem leszel rest gondolkodni. Gyere, Vlagyimir, kezdjük el együtt! Majd folytasd te magad. Minden ember felidézhet a múltból képeket, hogy a jövőbe a legjobbat vigye át.

- Gyerünk, de kezd te elsőként!

- Kezdem. Figyeld, s ha tudod, te magad egészítsd ki részletekkel - ezek fontosak. Manapság számtalan kórház, gyógyszerár van, ahol a betegségek ezreire árulnak gyógyszereket.

- Igen, ezt mindenki tudja, na és mi van?

- Csak emlékezz vissza, hogy vajon alig harminc évvel ezelőtt kevesebb volt-e belőlük?

- Persze, hogy kevesebb.

- Mennyi volt belőlük száz, kétszáz évvel ezelőtt?

- Még ennél is kevesebb. Mindenki tudja, hogy a mai orvostudomány alig több mint kétszáz éves.

- Hát látod, erre a következtetésre éppen a te saját logikád

vezetett: kórházak a nem is olyan távoli közelmúltban egyáltalán nem léteztek. Most gondold végig, emlékezz vissza: ki gyógyította az embereket, ha valami bajuk akadt?

- Ki?

- Hiszen te magad falun laktál, láttad, hogyan gyógyította nagymamád gyógynövényekből készült főzettel édesapádat és édesanyádat.

- Abban a faluban nem csak a nagymamám tudott gyógyítani, mások is.

- Sőt, minden településen biztosan akadtak olyanok, akik gyűjtötték is, óvták is a gyógynövényeket. Minden ember késelelem nélkül tudott segítséget kapni, ha valakinek könnyebb rosszulléte akadt, vagy komoly betegsége volt. A segítségért a fizetség szegényes volt, a fizetőeszközként gyakran csak az „istenfizessemeg” jutott.

- Hát igen, hiszen szomszédok voltak mind. És a sokféle növényből körös-körül rengeteg akadt.

- Igen, sok hasznos növény volt. Sok ember ismerte tulajdonságaikat.

- Persze, hogy ismerték. Én is ismertem néhányét, de mára elfelejtettem.

- Hát látod! Te elfelejtetted, mások is, sokan elfelejtették. Ha az ember testén ma seb keletkezik, mit tesz?

- Gyógyszertárba megy, kötszert vagy sebtapaszt vesz és leragasztja azt.

- Időt vesz, amíg eljut a gyógyszertárba, sőt pénzt is. Pedig a múltban minden gyermek tudta: ha útilapu levelét helyezi a sebre, gyorsan beforr, be nem gyullad.

- Ezt én is tudom, de manapság oly sok helyen szennyezett a növényzet. Mindenhol az autókból áradó szenny, por, savas esők.

- Igen, ez így van. De a lényeg másban keresendő. Mi most a régmúlt képéről beszélünk, s a belőle adódó következtetést is le tudod vonni: a múltban élő emberek gyógyításbeli tudása meghaladta a ma élőkét.

- Úgy néz ki, hogy ez így is van.

- Hangodból, Vlagyimir, a kételkedés és a bizonytalanság jeleit hallani. Így a kép lelki szemeid előtt nem áll össze. Abszolútnak kell a meggyőződésnek lennie. Vagy abszolútnak az elutasításnak. Gondolatban kövesd tovább a logikát!

- Tudod, Anasztázia, az egész logika éppen arról szól, hogy régen az emberek a népi gyógyászatról többet tudtak, mint a ma élők. Sőt, azt is lehetne mondani, hogy mérhetetlenül többet. Ebből az következik, hogy az ilyen tudásból eredő egészségügyi ellátás sokkal tökéletesebb volt, mint a jelenlegi. Valahogy mégis nehéz egyszerre beismerni, hogy a mostani kórházakra, gyógyszerházakra, tudományos intézetekre egyáltalán nincs szükség. Elképesztő, hová jutunk! A vedrussz civilizáció embere, elődünk, ha rosszul érezte magát, gyógynövényeket evett, vagy főzetet ivott belőlük - a betegség megszűnt. Civilizációnk embere ha lebetegszik, kórházba megy, pénzt fizet az orvosnak, hogy fogadja. Az orvos tablettákat vagy injekciókat ír fel neki, az ember ismét fizet az orvosságokért, és bizony gyakran megeshet, hogy egyre többet. Közben azonban számtalanszor megtörténik, hogy a gyógyszerek hamisítványok. A minisztériumi hivatalnokok mondják, hogy a gyógyszerházakban árult gyógyszerek 30 %-a hamis. Sőt, egyre-másra bukkannak fel a különböző gyógyíthatatlan betegségek is. Mintha valaki kimondottan el akarná pusztítani a tökéletes tudást azzal, hogy illuzórikusra, vagy kevésbé hatásosra cserélné őket föl. Egyébként a hivatalos orvostudomány még manapság is idegenkedik a természetgyógyászoktól, valószínűleg azért, mert konkurenciát lát bennük. De az állam, a társadalom miért nem tudja megérteni, hogy az emberiség az évszázadok, évezredek folyamán hatásosan gyógyult meg a népi gyógyászat segítségével, hatalmas tapasztalatokra tett szert, ezért ezeket fejleszteni, tanulmányozni kell? Hiszen e tudást iskolában is taníthatnák.

De akkor az egész biznisz, amivel a mai orvostudomány foglalkozik, összedől... hihetetlen! Anasztázia! Ez hihetetlen! Úgy tűnik, kezdem már érteni: a mai orvostudomány nem is

annyira az emberek gyógyításával foglalkozik, mint inkább a legközönségesebb üzleteléssel. És ha már üzletről van szó, akkor azon konszernek számára, amelyek tablettákat gyártanak, kifizetődőbb, ha az emberek betegek. Minél több a beteg, annál nagyobb a bevétel. Az üzlet törvényei szerint ilyen helyzetben a betegek mennyisége egyre növekedni fog. Ez egy romlott rendszer. Kezdek meggyőződni róla, hogy az egészség védelme a múltban sokkal racionálisabb és hatékonyabb volt. Csak néhány történelmi tény nem engedi, hogy teljes mértékben megbizonyosodjam róla.

- Miféle tények?

- Hát például az, hogy a történelemben voltak pestis-, feketehimlő-, vagy leprajárványok. Egyes történelemtudósok azt állítják, hogy egész falvak haltak ki. Így volt?

- Igen, így volt.

- De a mai orvostudomány segítségével az emberek a pestist, kolerát, feketehimlőt kiirtották. Például a feketehimlő ellen már mindenkit beoltanak. Ez tehát azt jelenti, hogy a múlt természetgyógyászai nem tudták az ilyen betegségeket legyőzni, míg a mai orvostudomány, igen.

- Nem így állnak a dolgok, Vlagyimir. Te magad vizsgálj meg a kort és hasonlítsd össze az egyszerű tényeket. A járványok, amelyekről beszélsz, akkor bukkantak fel, amikor a gyógyítókat üldözték. Sőt, sokukat még ki is végezték. Az okkult időkben a hatalom számára veszélyessé váltak. Korábban, sőt, még ma is azt tartják, hogy a pogányok bálványozták a természetet és nem voltak spirituálisak. Ez nem igaz, a pogányok a természetet úgy tisztelték, mint Isten teremtését. S Isten számtalan teremtményét ismerték, amelyekről manapság az emberek már nem is tudnak.

- Ez minden, Anasztázia, nincs több kételyem. A mai orvostudomány nagyon messze áll a népi gyógyásztattól. Erről meg vagyok győződve. De hát miért akartad annyira, hogy meggyőződjek róla?

- Nem azt akartam, hogy csupán te győződj meg róla, hanem azt, hogy az olvasóid is - összehasonlítva a tényeket - mindezt megérthessék.

- De hát miért?

- Amikor egy tényhez többé nem fér kétely, belőle más kétségtelen következtetések születnek. Hihetetlennek látszanak, de kérlek, ne csodálkozz, Vlagyimir!

- Például, milyen hihetetlen következtetések?

- Előbb válaszolj e kérdésre: Mondd csak, mit gondolnak az emberek, a zömük - honnan volt a régmúltban élő emberekben az a kolosszális tudás a természetről?

- Hogyhogy honnan? Ha a népi gyógyászat receptjeire gondolsz, mindenki tudja: nemzedékről nemzedékre öröklődtek.

- Jó, legyen így, átadták azokat az utódoknak. De egyetértesz velem, ugye, hogy a több ezer recept mindegyikének biztosan van egy eredendő szerzője is?

- A dolgok logikája szerint, természetesen, így kell lennie, de szerzőjüket már nem lehet megállapítani.

- De meglehet! A Teremtő átadta a nagy Teremtés minden ismeretét méghozzá kivétel nélkül az emberek mindegyikének. Bebizonyítom neked, Vlagyimir, és az embereknek is, mindnek. Ne nevezd elhamarkodottan hihetetlennek azt, amit most mondok neked!

- Megpróbálom, mondd!

- Az tartják, hogy az ember a kezdetek kezdetén jóval butább volt, mint amilyen ma. Ez nem igaz, Vlagyimir. Az ősforrások embereinek a tudása eredendően Isteni volt.

- Hogyhogy eredendően, Anasztázia? Isten maga írta volna a különböző gyógyításra alkalmas recepteket a növények felhasználására? A történészek viszont azt állítják, hogy az emberiség az évszázadok folyamán halmozta fel tudását.

- De ha teljes mértékben logikusnak kell lennünk, akkor az ilyen állításból egy másmilyen következtetésnek kell adódnia.

- Milyennek?

- Annak, hogy az ember nem Isten tökéletes teremtménye, hanem az összes, a Földön élő lény közül a legfejletlenebb.

- Ez miből következik?

- Te magad íteld meg! A kutyád tudja, milyen fűvet kell megennie, amikor valami baj éri. A macska is tudja: az erdőbe fut, hogy megkeresse magának a megfelelő fűvet. Pedig senki sem írt fel nekik receptet. Tudja a méhecske is, hogyan jusson a virág nektárjához. Hogyan kell lépet építenie, mézet raktároznia benne, a virágport gyűjtenie. Azt is, hogyan kell az utódokat nevelnie. Ha a méhek családjának tudásláncolatából akár egyetlen láncszemet is elvonnánk, a család elpusztulna.

De méhek léteznek ma is. Ez egyetlen egyet jelent - a Teremtő a kezdettől, a Teremtés pillanatától fogva biztosított minden tudást. Ezért nem haltak ki a méhek, hanem élnek már évmilliók óta és építik egyedülálló lépeiket ma is úgy, ahogy a teremtésük első pillanatában. Ugyanígy építik otthonaikat a hangyák. A virág is úgy bontja ki szirmait, mint a Teremtés első napján. Az alma-, a meggy-, és a körtefa is pontosan tudják, milyen földi nedvre van szükségük, hogy kineveljék gyümölcseiket. Minden tudás eredendően adott, már a Teremtés pillanatában. És ez alól az ember sem kivétel.

- Igen... Hihetetlen! Maga a logika valóban ilyen következtetésre vezet. Ez akkor azt jelenti... Állj csak meg, de hol van most e tudás?

- Megőrizve minden egyes emberben. Gyógynövényekből álló gyógyhatású recept szerint készített főzetet bárki tud magának készíteni.

- De hogyan?

- Úgy, Vlasyimir, hogy ezt Isten adta minden embernek rögtön a kezdet kezdetén. Az ember képes arra, hogy testét számtalan betegségből kigyógyítsa, sőt, még életét is meghosszabbítsa. Határtalanul egyszerű, ugyanakkor nem egyszerű. Értelmével kell ezt az embernek tudatosítania. A történelem előtti időktől kezdem.

* * *

A vedrussz civilizációban az emberek száz évnél tovább éltek. Testük nem ismert semmilyen betegséget. Isten receptje szerint

táplálkoztak. A Teremtő nem fölöslegesen, csak úgy, hanem óriási értelemmel, kimondottan szándékosan úgy rendezte el, hogy a növények, a zöldségek és a bogyófélék, a gyümölcsök ne egyszerre érjenek be, hanem szigorú folyamatosságban, egymás után.

Némelyek már korán, tavasszal, mások nyáron, vagy késő ősszel. Beérésük idejének azt a pillanatot tekintették, amikor az ember számára az adott termék a legnagyobb haszonnal szolgálhatott. A saját családi birtokán élő ember, ha Isten receptje szerint táplálkozott, nem lehetett beteg. Isten meghatározta az ember számára a befogadás idejét és a táplálék fajtáját. Az étel mennyiségét maga az ember határozta meg, de nem ám ésszel! Annyit evett, amennyit akart. Szervezete is grammnyi pontossággal megállapította az étel nélkülözhetetlen mennyiségét.

Ősszel minden családban készleteket halmoztak föl bogyófélékből, gyökérzöldségből, füvekből, dióból, mogyoróból és gombából. Télen minden szobában egy tál állt az asztalon rajta kis halmocskákban kóstoló a nyáron begyűjtött készletekből. A család minden tagja ugyan a maga dolgával foglalkozott, de ha megéhezett vagy megszomjazott, az asztalhoz ment, és anélkül hogy gondolkodott, töprengett volna rajta, elvett a számára fontos termékből valamennyit és elfogyasztotta azt. Figyeld csak meg, Vlagyimir: vett magának a számára fontos termésből „anélkül hogy gondolkodott, töprengett volna rajta"! Szervezete pontosan tudta: milyen termékre, milyen mennyiségben van szüksége - ez a képesség mindenkinek Isten által adatott. E képességet ma is föl lehet éleszteni, ehhez csak információ szükséges.

A vedrussz étkezési módot a mai emberekhez igazítottam. Próbáld ki, próbálják ki mások is. Ez ilyen:

Aki ma panellakásban él, szerezzen be kisebb mennyiségben - tíz-húsz dekagrammnyit - minden olyan zöldségből, gyümölcsből és fogyasztható növényből, amely az adott régióban terem, ahol él.

A termékek fogyasztása előtti teljes napon ne egyen semmit,

böjtőljön. Igyon forrásvizet, majd ebédkor egy pohár céklalevet. A cékláié elfogyasztása után jobb, ha otthon marad. Beindul tudniillik a gyomor és a belek erőteljes tisztulása.

A rákövetkező napon, amikor reggel felébred, és éhséget érez, válasszon tetszése szerint valamilyen zöldséget, gyümölcsöt vagy növényt, helyezze azt tányérjára, üljön asztalhoz, nézgesse figyelmesen a tányéron lévő terméket, szagolgassa, nyalogassa is meg, majd komótosan rágcsálva egye azt meg. Jobb, ha ilyenkor a szobában egyedül tartózkodik, próbálja meg magát elszigetelni a mesterséges világ hangjaitól is!

Az éhség érzete egyetlen termék elfogyasztása után nem múlik el, vagy rövid időn belül ismét feltámad. Ekkor egy másféle terméket kell elfogyasztania, ugyanolyan módon megennie, ahogyan az előzőt.

Minden beszerzett terméket tetszés szerinti sorrendben, nem túl hosszú idő eltelte után kell megkóstolnia.

A soron következő termék elfogyasztásának idejét az éhség érzete határozza meg.

A fogyasztást reggel kell elkezdni.

A nap folyamán az ember ízlelje meg az összes terméket, amely abban a régióban terem, ahol ő maga él. Ha túl sok a termék és egy nap nem elegendő, a rákövetkező napon is ugyanilyen módon kell tovább táplálkoznia.

Ez a folyamat nagyon fontos. Sok ember szervezetének lehetővé teszi, hogy megismerkedjen - talán először az életben - az adott termék ízbeli milyenségével és tulajdonságaival. Hogy meghatározza, az milyen mennyiségben szükséges számára az adott pillanatban.

Miután a szervezet megismerkedett minden termékkel, vegyen az ember egy nagyobb tányért, vágjon fel minden zöldséget kisebb szeletekre, és ezeket helyezze el a tányéron. E tányérra, vagy egy másikra, helyezzen kis csomókban zöld leveleket és bogyós gyümölcsöket is. A gyorsan romló termékeket tartalmazó tányérokra forrásvizet kell önteni.

Az asztalra még mézet, virágport, cédrusolajat és forrásvizet

kell állítani. Az ember végezheti napi teendőit. Amikor éhséget érez, az asztalhoz léphet és kézzel vagy fakanállal elfogyaszthatja a neki éppen megtetsző terméket.

Megtörténhet, hogy lesznek termékek, amelyek teljesen elfognak, míg mások érintetlenül maradnak. Ez azt jelenti, hogy a te személyes, a Teremtő által hozzád rendelt legbölcsebb orvosod, dietológusod, saját szervezeted, elvette az adott pillanatban a számodra a legfontosabbat, míg azt, ami éppen nem az, érintetlenül hagyta.

A következő nap sürgős az asztalra állítani azt, amiből nem fogyott. De három napon belül ismét az asztalon kell állnia a termékek teljes skálájának. Lehet, hogy ezúttal a szervezetnek másvalamire lesz szüksége.

Az ember fokozatosan meghatározhatja, milyen termékeket iktathat ki étrendjéből, hogy beszerzésükkel ne terhelje magát. De egy bizonyos idő elteltével ismét szüksége lehet rájuk a szervezetnek, ezért időről időre az asztalra kell helyezni a teljes kínálatot.

Tudom, hogy az embernek, aki világotokban él, gyakran kell elhagynia otthonát, de ilyenkor is lehet az adott helyzethez alkalmazkodni. Például beszerezhet egy nyírfakéregből készült dobozt és belehelyezheti az asztalon álló étel részét. A szervezet majd elveszi belőle maga számára fontosat.

Ha előfordul, hogy valakinek hosszabb időre kell valahová távoznia, akkor az új helyen el kell kezdenie a szervezet megismerését az itt, e vidéken növekvő termékekkel, mivel eltekintve az azonos névtől, ezek ízbeli különbségekkel rendelkezhetnek.

Az ilyen táplálkozási módnál meg kell érteni a legfontosabbat, Vlagyimir: nem csak az állatoknak adatott meg a készség megállapítani, mely termékek, milyen mennyiségben és mely pillanatban a legfontosabbak a szervezet számára. Az ilyen tudás ott van minden ember bensőjében. Fiunk mindent helyesen gondolt ki: ahhoz, hogy számodra gyógyhatású főzetet készítsen a tajgai növényekből, követte a cobolyt. De ha te

magad ismernéd minden egyes növény ízét, akkor szervezeted pontosabban össze tudná gyűjteni a szükséges növényeket, mint ahogy azt fiunk a coboly szokásaiból kiindulva tette. Amikor majd visszatérsz lakásodba, engedd meg szervezetednek, hogy megismerhesse mindazon termékek ízét, amelyeket könnyű beszerezni. Ne keverd őket össze, és ne sózd meg őket, különben szervezeted nem lesz képes megállapítani a termékek értékét és jelentőségét.

* * *

A módszer, melynek segítségével mindenki maga összeállíthatja saját étrendjét vagy gyógyhatású táplálkozása receptjét, nagyon eredetinek és logikusnak tűnt nekem. Hogyne tűnt volna, hiszen a szervezet szükséglete különböző emberek esetében a termékek mennyiségét és választékát tekintve nem lehet egyforma. Következésképpen, nem lehet egyetlen, szabványos, mindenkire érvényes recept vagy étrend sem. Az Anasztázia által bemutatott módszer segítségével minden ember összeállíthatja magának saját, egyedi étrendjét, mely maximálisan pontos és hasznos a számára. Úgy tűnik, hogy az emberiség által kiagyalt receptek nem mindig hasznosak az egészségre. Inkább a technológiai szempontok a mérvadók és azok, melyek a mai élelmiszeripari cégek és szervezők számára kényelmesek. Például a McDonalds - a világ egyik leghatalmasabb és legbefolyásosabb, ugyanakkor széles népszerűségnek örvendő cége - rászoktatta az egész világot arra, hogy papírdobozokba csomagolt egyforma hamburgereket, cheeseburgereket egyen sült hasáburgonyával, és hogy tömegek táplálkozzanak egyetlen egységesített szabvány szerint. A gyártó számára az ilyen rendszer kétségtelenül nagyon is megfelel - egyforma termékek, egyforma felszerelés, az elkészítés egyforma technológiája. Mily távol esik ez az egységesített rendszer a táplálkozás természetes módjától és mennyire káros! Az emberek zöme ezt az egész bolygónkon kezdi már érteni. 2002. október 16., szerda - ez a nap vált a McDonalds üzletlánc elleni tüntetés hivatalos napjává (az ENSZ táplálkozási világnapja), a hulladékok

terjesztése elleni tiltakozás napjává, melyeket ételeknek álcázva terjesztenek, az agresszív, a gyermekekre irányuló reklám ellen, a dolgozók kegyetlen kizsákmányolása ellen, az állatokkal szembeni etikátlan viselkedés, a környezet pusztítása és a nemzetközi társaságok életünk fölötti világhuralma ellen.

A McDonalds-éttermeket a tüntetők az egész világon egyre inkább a mai kapitalizmus szimbólumának tartják. Az egész világon egymás után zajlanak a bírósági perek az amerikai társaságok ellen, amelyek „hulladékokból készült ételeket” árulnak. Ilyenek a McDonalds, a Kentucky Fried Chicken, a Burger King, a Wendy's. A pereket a fogyasztók azon millióinak nevében indították, akiket az egészségre káros rendszeres és etikát nélküli élelmiszertermékek terjesztésével ámítanak, aminek következtében az emberek kóros elhízásban, szívbetegekben szenvednek és egyéb komoly egészségügyi gondokkal küszködnek. Mindenhol Európában és az USA- szerte is egyre nő az emberek romló egészsége miatti aggodalom. Ennek okai: a szarvasmarha állományokban felbukkanó betegségek (ilyen a kergemarhakór), a génmódosított tápok, termékek (burgonya, kukorica), illetve ezek elemeinek más készítményekben (csokoládé, cukrászkészítmények) való használata.

Vajon csak a táplálkozás módja alakul valaki haszna miatt olyanná, amilyen? Hogyan állunk a jelenkori társadalmi rendszerekkel?

Vegyük például a mai demokratikus társadalmat - mennyire ideális az emberek számára? Nagyon kíváncsi voltam, hogyan vélekedik erről Anasztázia.

- Mondd, Anasztázia, ha valaki saját hasznára és számtalan más ember rovására képes volt létrehozni a táplálkozás rendszerét, megtörténhetett az is, hogy akadt valaki, aki saját javára kigondolt egy társadalmi rendszert is?

- Természetesen! Te magad ítéld meg, Vlagyimir! A századok telnek-múlnak, változnak a társadalmi alakzatok megnevezései, de a lényeg mindig ugyanaz marad - az emberek kizsákmányolása.

- De azért nem maradt minden ugyanúgy. Például korábban rabszolgatartó rendszer volt, most viszont - demokrácia. Gondolom, hogy a demokráciában a kizsákmányolás sokkal kisebb, mint a rabszolgatartó társadalmak idejében.

- Ha akarod, Vlagyimir, mutatok neked egy képet a múltból és mondok egy regét?

- Akarom.

- Nézd!

KRACIOSZ, A DÉMON

Lassan, sorban meneteltek egymás után a rabszolgák. Mindegyikük egy-egy faragott követ cipelt. A rabszolgák négy sorát, melynek mindegyike másfél kilométer hosszú volt - a kőfaragóktól egészen addig a pontig, ahol az erődítményváros építése kezdődött - őrkök védték. Tíz rabszolgára egy felfegyverzett őr jutott. Az egymás után haladó rabszolgák sorai mellett, az egyik oldalon, a kifaragott kövekből emelt, egy kb. tizenhárom méteres magaslat csúcsán ült Kraciosz, a főpapok egyike, s már négy hónapja némán figyelte az eseményeket. Senki sem zavarta, még pillantásával sem volt senkinek szabad félbeszakítania gondolkodását. A rabszolgák és az őrkök is úgy tekintettek a mesterséges magaslatra a trónnal a csúcsán, mint a táj elválaszthatatlan részére. A rajta lévő emberre sem figyelt senki, aki hol mozdulatlanul ült trónján, hol az ott létrehozott kis téren sétálgatott. Kraciosz azt a feladatot tűzte maga elé, hogy átszervezi az ország társadalmának a szerkezetét, évezredekre megszilárdítja a papok hatalmát, szolgálatukba állítva a földkerekség minden lakosát, a papok rabszolgáivá tesz mindenkit, az országok vezetőit is beleértve.

Egyszer - hasonmását hagyva trónján - Kraciosz leszállt a magaslatról. Ruhát váltott, levette parókáját. Az őrség parancsnokának meghagyta, hogy veresse őt bilincsbe, mint egy egyszerű rabszolgát és állíttassa egy fiatal és erős Nard nevű rabszolga után a sorba.

Amikor Kraciosz a rabszolgák arcát figyelgette, észrevette, hogy e fiatalember tekintete kíváncsi, fürkésző volt, nem pedig szétfolyó vagy elfásult, mint sokaké. Nard arra hol arról árulkodott, hogy koncentráls gondolataiba mélyed, hol arról, hogy izgatott. „Ez azt jelenti, hogy gondolataiban terveket sző” - így értelmezte ezt a pap, de meg akart róla győződni, mennyire voltak pontosak észrevételei.

Kraciosz két napig figyelte Nardot, húzta némán utána a köveket. Nard mellé ült, amikor ettek és mellette aludt a priccsen. A harmadik éjszaka, mihelyt elhangzott az „Aludni!” parancs, Kraciosz a fiatal rabszolga felé fordult és fájdalmasan, elkese- redve az éjszakába suttogta nem tudni kinek szánt kérdését: „Hát így fog ez már menni teljes hátralévő életemben?”

A pap látta, hogy a fiatal rabszolga összerezett és arccal azonnal felé fordult. Szemei csillogtak, szikrát szórtak még a nagy helyiség tompa fényű fáklyáinál is.

- Nem lesz ez már így soká. Éppen a terv befejezésén gondol- kodom. Te pedig, öreg, szintén részt vehetsz benne - suttogta a fiatal rabszolga.

- Miféle tervnek a befejezésén? - kérdezte közömbösen és sóhajjal a pap.

Nard nagy hévvel és meggyőződéssel kezdte magyarázni:

- Te is, öreg, és én is, mi mindnyájan, hamarosan szabad emberek leszünk, nem rabok. Csak számolj, öreg: minden tíz rabszolgárajut egy őr. A tizenöt rabszolganőt is, akik ételt készí- tenek, ruhákat varrnak, szintén egy őr felügyeli. Ha a megbe- szélt időben mi mindnyájan rávetjük magunkat az őrökre, akkor legyőzzük őket. Még akkor is, ha az őrök fel vannak fegyve- rezve, és mi bilincsbe vagyunk verve. Belőlünk tíz jut egyre, sőt, a láncokat is lehet fegyverként használni, kivédeni vele a kard ütését. Lefegyverezzük az összes ört, megkötözzük őket és elkobozzuk fegyvereiket.

- Ejnye, fiatalember - sóhajtott föl ismét Kraciosz, majd közömbösen kijelentette: - Nincs a te terved jól átgondolva. Az őröket, akik bennünket őriznek, ugyan le lehet fegyverezni, de

az uralkodó hamarosan újakat küld majd, sőt, még az is lehet, hogy az egész hadsereget, végül pedig a felkelő rabszolgákat kivégzik.

- Én erre is gondoltam, öreg. Olyan időpontot kell választani, amikor nem lesz itt a hadsereg. Ez az idő pedig hamarosan be fog következni. Mindenki látja, hogy a hadsereg bevetésre készülődik. Három hónapos útra készítik az elemózsiaát. Ez azt jelenti, hogy három hónap múlva a hadsereg megérkezik a megszabott helyre és harcba áll. Az ütközetben meggyengül, de győzni fog, sok új rabszolgát ejt majd. Már építik is számukra az új barakkokat. Nekünk akkor kell lefegyvereznünk az őréséget, amikor uralkodónk hadserege éppen megütközik a másikkal. A hírnököknek viszont egy hónap kell ahhoz, hogy eljuttassák a hírt a késedelem nélküli visszatérésről. A meggyengült hadsereg nem kevesebb, mint három hónapig fog visszafelé jönni. A négy hónap alatt képesek leszünk felkészülni a találkozásra. Nem leszünk kevesebben, mint a katonák a hadseregben. Az elfogott rabszolgák velünk akarnak majd tartani, mihelyt meglátják, mi történt. Jól átgondoltam én mindent, öreg.

- Igen, fiatalember, terveddel, gondolataidban az öröket lefegyverezheted és győzhetsz a hadsereg fölött is - válaszolta a pap immár biztatóan és hozzátette: - De aztán mihez kezdenek majd a rabszolgák, és mi történik az uralkodókkal, az örökkel és a katonákkal?

- Hát erre egyáltalán nem gondoltam. Most csak egyetlen dolog jut az eszembe: mindenki, aki eddig rabszolga volt, nem lesz az. Mindenki, aki pedig ma nem rabszolga, rabszolga lesz - válaszolta hangosan gondolkodva, de már egyáltalán nem meggyőzően Nard.

- Na és a papok? Mondd csak, fiatalember, a papokat a rabszolgákhoz vagy a szabadokhoz fogod sorolni, amikor majd győzöl?

- A papokat? Hát bizony erről sem gondolkodtam! De ha most belegondolok, akkor maradjanak csak a papok, ahol vannak. Rájuk hallgatnak a rabszolgák is, az uralkodók is. Bár

időnként nehéz őket megérteni, de gondolom, értelmetlenek. Beszéljenek csak továbbra is az istenekről, de hogy hogyan kell az életünket jobban leélni, azt mi magunk amúgy is jobban tudjuk.

- Jobban leélni - ez jó! - válaszolta a pap és úgy tett, mintha nagyon álmos lett volna.

De bizony Kraciosz ezen az éjszakán le sem hunyta szemét. Gondolkodott. „Természetesen - gondolta Kraciosz - a legegyszerűbb volna tájékoztatni az uralkodót a bujtogatásról és elfogatni a fiatal rabszolgát, hiszen nyilvánvalóan ő a többiek fő inspirátora. Ez azonban nem oldja meg a problémát. A vágy, hogy a rabszolgaságtól megszabaduljanak, a rabszolgákban mindig élni fog. Új lázadók bukkannak föl, új tervek szönek majd, s ha már egyszer így van, akkor az állam számára a veszély mindig az országon belül lesz.”

Kraciosz előtt e feladat állt: kidolgozni egy tervet az egész világ leigázására. Megértette, hogy csak fizikai erő segítségével ez nem fog sikerülni. Pszichológiai hatást kell gyakorolni minden egyes emberre, egész tömegekre, népekre, nemzetekre. Transzformálni kell az emberi elmét, mindenkivel el kell hitetni, hogy a rabszolgaság a jólét legmagasabb foka. Olyan automatikus, önmagát fejlesztő programot kell beindítani, amely egész népeket dezorientál térben, időben és fogalmakban. De ami a legfontosabb - a mindenkor adott valóság megfelelő érzékelésében. Kraciosz elméje egyre gyorsabban működött, megszűnt érezni testét, a nehéz bilincseket a kezén és a lábán. S egyszer csak hirtelen, villámcsapásként megszületett a program. Még nem részleteiben és nem magyarázhatóan, de kolosszális méreteivel már érezhetően, perzselően. Kraciosz a világ egyed-uralkodójának érezte magát.

A pap a priccsen feküdt, bilincsbe verve és saját elképzelései fölött lelkendezett: „Holnap reggel, amikor mindenkit munkára vezényelnek, leadom a megbeszélte jelet, és az őrök parancsnoka megparancsolja, hogy vezessenek el a rabszolgák soraiból, szedjék le bilincseimet. Részletesen kidolgozom programomat,

kimondok néhány szót, és a világ elkezd változni. Hihetetlen! Csupán néhány szót - és az egész világ nekem, az én gondolataimnak fog engedelmeskedni. Isten ténylegesen is olyan erő adott az embernek, amelyhez fogható a Világegyetemben nincs, ez az erő - az emberi gondolat. Szavakat alkot és megváltoztatja a történelem folyását.

Rendkívül előnyös a kialakult helyzet. A rabszolgák elkészítették a felkelés tervét. A terv racionális, s a valóságban is elvezetheti őket a számukra kedvező átmeneti eredményhez. De én alig néhány mondattal csupán biztosítom, hogy az elkövetkezendő évezredekben át nemcsak ők, hanem még az utódaik utódai is, sőt a földi uralkodók is rabszolgák lesznek."

Reggel a megbeszélte jelre az őrség parancsnoka levette Kracioszról a bilincseket. Már a rákövetkezendő napon hivatalos volt figyelőállomására a további öt pap és maga a fáraó is. Az összegyűltek előtt Kraciosz így kezdte beszédét:

- Amit most hallani fogtok, senkinek sem szabad leírnia vagy továbbadnia. Nincsenek körülöttünk falak, és szavaimat rajtatok kívül senki más nem hallja. Megtaláltam annak a módját, hogyan lehet a Földön élő összes embert fáraónk rabszolgájává tenni. Hatalmas hadseregek és véres háborúk segítségével sem lehet ilyet elérni, én ezt azonban pusztán néhány mondattal el tudom végezni. Miután ezek elhangzanak, elég két nap, hogy megbizonyosodjatok róla, miként változik majd meg a világ. Nézzétek: ott lenn hosszú sorban láncba vert rabszolgák visznek egy-egy követ. Rengeteg katona őrzi őket. Minél több a rabszolga, annál jobban áll az ország - így véltük ezt mindig. De minél több a rabszolga, annál jobban kell tartanunk lázadásuktól. Ezért erősítjük az őrséget. Rákényszerültünk, hogy jól tápláljuk rabszolgáinkat, máskülönben nem tudnák végezni a nehéz fizikai munkát. Ennek ellenére mégis lusták és hajlamosak a lázadásra. Nézzétek, milyen lassan mozognak, de az ellustult őrség sem hajtja korbáccsal, és nem veri még az egészséges, erős rabokat sem. Ezután mégis sokkal gyorsabban fognak mozogni. Nem kell hozzájuk még őrség sem.

Az örök is rabszolgákká válnak. Megvalósítani ezt a következő módon lehet: ma napnyugtakor a hírnökök hirdessék ki a fáraó parancsát, amelyben ez áll: „Az új nap hajnalától fogva minden rabszolgának teljes szabadság adatik. A szabad ember minden egyes kőért, amelyet a városba visz, egy érmét kap. Ezeket az érméket be lehet váltani ételre, ruházatra, lakhatásra, a városban palotára vagy egy egész városra. Mostantól fogva ti - szabad emberek vagytok.”

Amikor a papok tudatosították mindazt, amit Kraciosz mondott, az egyikük - koránál fogva a legidősebb - így szólt:

- Démon vagy, Kraciosz. Amit kigondoltál, démonizmussal árasztja majd el a földi országok zömét.

- Legyek hát démon én, legyen démoni, amit kigondoltam, s nevezék azt a jövőben az emberek „demokráciának”.

* * *

A parancsot napnyugtakor kihirdették, s a rabszolgák ledöb-bentek a hír hallatán. Sokan még aludni sem tudtak az éjjel, mert boldog jövőbeni életüket fontolgatták, latolgatták.

Másnap reggel a papok és a fáraó ismét felmentek a mester-séges domb tetejére. A kép, amely szemeik előtt feltárult, még képzeletüket is túlszárnyalta. Az emberek ezrei - a volt rabszolgák - egymással versengve vonszolták a köveket éppen úgy, mint korábban. Sokan verítékezve két követ is cipeltek egyszerre. Mások, akik csak egyet vittek, úgy futottak, hogy csak úgy porzott utánuk az út. Néhányan még az örök közül is köveket vonszoltak. Az emberek, akik szabadnak vélték magukat - hiszen levették róluk a bilincset -, igyekeztek a lehető legtöbb vágyott érmét összegyűjteni, hogy boldog életet biztosíthas-sanak maguknak.

Kraciosz még néhány hónapot töltött magaslati helyén s elégedetten figyelte a domb lábánál zajló eseményeket. A válto-zások kolosszális méretűek voltak. A rabszolgák egy része kisebb csoportokra oszlott, szekereket fabrikáltak, egész halom követ raktak rájuk, majd ezeket tolták saját verítékükben fürödve.

„Sok egyéb alkalmatosságot találnak majd még fel - gondolta magában meglegedetten Kraciosz - s lám megjelentek a belső szolgáltatások is: a víz- és az élelemárusok. A rabszolgák egy része menet közben eszik. Mások nem akarnak időt veszíteni arra, hogy a barakkokba menjenek pusztán az étel elfogyasztása miatt, s ott az étel felszolgálásáért a megszerzett érmékből kelljen fizetniük. Nahát! Felbukkantak az orvosok is: út közben látják el a sérülteket - szintén érmékért. Az emberek még forgalmi ellenőrköt is választottak maguk közül. Hamarosan megválasztják a parancsnokokat, a bírákat. Válasszák csak, hiszen azt hiszik magukról, hogy szabadok, holott a lényeg közben egyáltalán nem változott meg - köveket vonszolnak ugyanúgy, mint korábban...”

S máig így futnak évezredekén át, a porban, arcuk verítékében, nehéz köveket cipelve. S ma is, éppen e rabszolgák utódai, tovább folytatják értelmetlen vészőfutásukat...

- Te, Anasztázia valószínűleg az egyszerű munkásokra gondolsz, ugye? Ezzel, alighanem egyet is lehet érteni. De azért a rabszolgák kategóriájába nem lehet besorolni a vállalkozások vezetőit, a hivatalnokokat, magukat a vállalkozókat.

- Különbséget látsz bennük, Vlagyimir, fogalmazd hát meg, miben áll ez!

- Abban, hogy vannak, akik dolgoznak, köveket vonszolnak, mint a rabszolgák. Mások irányítják a vonszolást, amit modern kifejezéssel élve - termelő folyamatnak nevezünk.

- De hiszen az irányítás szintén munka, sőt, gyakran sokkal összetettebb, mint amikor a rab köveket szállít.

- Hát, igen, általában véve - igen, a vállalkozóknak sokkal többet kell gondolkodniuk. Az ő elméjük reggeltől estig a munkával foglalkozik. Akkor ez azt jelenti, hogy a fáraó, az államelnök, a kancellár is rabszolga?

- Igen, az. Rabszolgákká váltak a papok is, akik megvalósították a végzetes tettet.

- De hát, ha vannak rabszolgák, akkor lenniük kell rabszolga-tartóknak is. Ők kik, ha még a papokat sem sorolod hozzájuk?

- A rabszolga-tartó - a mesterséges világ, melyet az emberek teremtenek. Az örök pedig az emberek zömének lelkében lakoznak, korbácsot pattogatnak, és arra kényszerítik őket, hogy pénzt keressenek.

- Ez egy siralmas és kilátástalan kép. Az elmúlt évezredek folyamán egész birodalmak jöttek létre és szűntek meg, változtak a vallások, a törvények, de a lényeg megmaradt: az ember rabszolga volt és az is maradt. De hát ezt az állapotot már nem is lehet megváltoztatni?

- De, meglehet.

- Hogyan? Ki képes erre?

- A kép.

- Mit jelent az, hogy a kép? Milyen kép?

- Az a kép, mely az emberek számára egy másféle helyzetet mutat be. Te magad ítéld meg, Vlagyimir! Azok az emberek, akik a pénz által ma a világot irányítják, azt gondolják, hogy boldogságot az embernek csak a hatalom és a pénz hozhat. Az emberek többsége, akik érméket igyekeznek szerezni, éppen erről győzik meg őket. De az értelmetlen hajsza győztesei gyakran, nagyon gyakran szenvednek. Illuzórikus magasságokba jutnak el, másoknál mégis erőteljesebben érzik életük teljes értelmetlenségét. Mutatok neked a jövőből egy képet. Írd le, hogy változzon valósággá!

A MILLIÁRDOS

John Heitsmann, a milliárdos, irodaháza 42. emeletén haldoklott. Az egész emelet apartmanként volt a számára berendezve. Két hálószoba, edzőterem, medence, vendégszoba, két dolgozószoba lett az utóbbi három évben a mensvára. E három év alatt soha nem hagyta el apartmanját. Egyetlen egyszer sem ment le gyorslifttel a helyiségek valamelyikébe, ahol pénzügyi birodalmának szolgáltatói dolgoztak. Egyetlen egyszer sem ment fel a tetőre, ahol helikoptere és személyzete állt állandó készenlétben, hogy teljesítse a „főnök” parancsait. De bizony a főnök az utolsó három évben egyetlen egyszer sem mutatkozott.

John Heitsmann dolgozószobáinak egyikében hetente háromszor csak négy, legközelebbi asszisztensét fogadta. A rövid, alig negyven percig tartó értekezleteken minden különösebb érdeklődés nélkül hallgatta végig beszámolóikat, néha rövid parancsokat adott. A milliárdos intézkedései soha sem volt vita tárgya, azokat maradéktalanul és gyorsan teljesítették. A pénzügyi birodalom, amely fölött John Heitsmann gyakorolt teljhatalmat, évente 16,5 százalékkal gyarapodott. A haszon nem csökkent még az utolsó félévben sem, amikor Heitsmann már értekezleteket sem tartott. Az irányítás általa felépített és beindított mechanizmusa sosem mondott csődöt.

A milliárdos valós anyagi helyzetét és magánéletét senki sem ismerte. Családjáról a sajtó szinte nem is tett említést. Heitsmann szigorúan betartotta a szabályt: „A pénz nem szereti a sok felhajtást.”

Már az apja is így oktatta a fiatal Heitsmant: „Csak csillogjanak-villogjanak a politikai karrieristák a televíziók képernyőjén és az újságok címlapjain. Csak beszélgessenek az államelnökök és a kormányzók a néppel, biztosítsák az embereket a boldog életről. Csak furikázzanak nyilvánosan a milliárdosok luxus-kocsikban testőreik kíséretében. Neked, John, ezt nem szabad tenned. Te maradj mindig az árnyékban és irányítsd a hatalmaddal, a pénz hatalmával a kormányokat, az államelnököket, a milliárdosokat és a sok-sok ország koldusait. De nekik még csak sejteniük sem szabad, voltaképpen ki is irányítja őket.

A képlet határtalanul egyszerű. Én hoztam létre a valuta-alapot, melynek rengeteg befektetője van, de különböző nevek alatt voltaképpen az én tőkém hetven százaléka van benne. Látszatra - az eltompult tömegek megtévesztésére - az alap a fejlődő országok részére van létesítve. Az igazság azonban az, hogy csak azért hoztam azt létre, hogy a világ államaiból beszedendő adók mechanizmusa legyen.

Íme, néhány példa: két ország között háborús konfliktus támad, s az egyiknek - az esetek zömében mindkettőnek - pénzre van szüksége. Vigyék csak - vissza majd kamattal együtt adják! Egy bizonyos országban szociális fordulatok, lázongások zajlanak, és ismét kell a pénz. Vigyék csak! Majd kamattal fizetik vissza. Két politikai erő indul harcba egymás ellen a hatalom megszerzéséért, az egyikük ügynökünk segítségével pénzhez jut, de visszaadni ismét kamatokkal fogja. Csak Oroszország egyedül évente három milliárd dollárt fizet nekünk."

A fiatal, húszéves John Heitsmann kiváltképpen szeretett apjával beszélgetni. A korábban mindig szigorú és kevés beszédű apa egyszer magához hívta dolgozószobájába, helyet kínált a kandalló előtti fotelban, maga töltött fiának kávé tetszínhabbal - John kedvencét - s hamisítatlan érdeklődéssel megkérdezte:

- Tetszik az egyetem, John?

- Nem mindig érdekes, papa. Úgy tűnik nekem, hogy a tanárok nem teljesen világosan és érthetően magyarázzák a gazdasági törvényeket - válaszolta őszintén John.

- Helyes. Pontos megfigyelés. De pontosabban így is lehetne mondani: a mai tanárok nem tudják megmagyarázni a gazdaság törvényeit, mert fogalmuk sincs róluk. Úgy vélik, hogy a közgazdaságtan a közgazdászok dolga. De ez nem igaz. A világ gazdaságát pszichológusok, filozófusok és sakkjátékosok irányítják.

Amikor betöltöttem a huszadikat, az apám, a te nagypapád, John, bevezetett engem az irányítás titkos folyamatába. Te már húsz vagy, John, s én úgy vélem, méltó fogadója vagy e tudásnak.

- Köszönöm, papa! - válaszolta John.

Így, kandalló melletti beszélgetésekkel kezdődött a gazdaság másféle törvényeinek a tanítása, nem úgy, mint az egyetemen. Az apa saját, különleges módján tanította fiát. Az egész tanítás bizalmas beszélgetésekre épült, példákkal és játékosan. Az információ, amelyet John előtt apja fedett fel, hihetetlen volt, és természetesen, egyetlen, még a világ legelőkelőbb egyetemén sem lehetett megszerezni.

- Mondd, John - kérdezte az apa -, tudod-e, hány gazdag ember van az országban? Vagy a világon?

- Nevüket sorrendben vagyonuk nagyságától függően üzleti folyóiratokban teszik közzé - válaszolta nyugodtan John.

- És hányadik helyen vagyunk e listákon?

Az apa először mondta „mi” és nem „én”. Vagyis John-t máris társtulajdonosnak tartotta. Bár nem akarta elkéséríteni az apját, John így válaszolt:

- A te neved, apám, ezekben a névsorokban nem szerepel.

- Igen. Igazad van. Nem szerepel. Jóllehet, csak az éves hasznunk meghaladja sok, e névsorban szereplő teljes vagyonát. S azért nincs a nevünk a névsorokban, mert a pénztárcának nem szabad átlátszónak lennie. Sokan, akik e névsorokban szerepelnek, közvetlenül vagy közvetve a mi birodalmunkra - a tiédre és az enyéme - dolgoznak.

- Papa, a közgazdaságban te valóban zseni vagy! Képtelen vagyok felfogni, hogyan lehetett mindenféle katonai beavatkozás nélkül ekkora hatalmas birodalmat rávenni arra, hogy évente

adót fizessen nekünk?! Hogyan sikerült egy ekkora grandiózus pénzügyi operációt kidogoznod!?

Az idősebb Heitsmann fogta a kandalló csipeszeit, megmozgatta a fadarabokat, majd szóltanul könnyű bort öntött saját és fia poharába. Ivott egy kortyot, majd csak ezután fejezte be:

- Én egyáltalán nem dolgoztam ki semmilyen operációt. A tőke, melyet ellenőrzők, csak parancsolni enged - a kiosztott parancsokat viszont elvégezni már mások végzik. A sok-sok analitikus, a különböző országok kormányainak „génuszai” és államelnökei hüledeznének, ha megtudnák, hogy országuk jelenlegi helyzete nem az ő tevékenységüktől függ, hanem az én kívánságoimtól.

Sok ország polittechnológiai központjai, közgazdasági intézményei, kormányzati struktúrái nem tudatosítják, hogy szigorúan az én - számukat tekintve kis - szakcsoportjaim által kidolgozott irányelvek szerint dolgoznak. Például Oroszország teljes szociális és közgazdasági politikáját, katonai doktrínáját egyetlen, csupán négy pszichológusból álló csoport határozza meg és ellenőrzi. A pszichológusok mindegyikének négy titkára van. Közülük egyetlen egy sem tudja, mivel foglalkozik a másik.

Megmutatom neked, hogyan történik az irányítás. Ez aránylag egyszerű. Neked azonban, John, előbb meg kell értened a közgazdaság valódi törvényeit, amelyeket nem tanít egyetlen egyetemi tanári kar sem. Egyszerűen még csak nem is tud a létezésükről. A törvény ilyen: a demokratikus társadalom feltételrendszerében minden ország államelnöke, kormánya, bankjai, nagy- és kisvállalkozói csakis egyetlen vállalkozónak dolgoznak, aki a közgazdasági piramis csúcsán áll. Korábban az én apámnak, most nekem, és hamarosan csak neked fognak dolgozni.

John Heitsmann nézte az apját és nem is tudta teljes mértékben felfogni, amit mondott neki. Igen, tudta, hogy apja gazdag. De az adott esetben nem csak a gazdagságról volt szó, hanem egy szuperhatalomról, amelynek öröklés útján rá,

Johnra, kell szállnia. E fantasztikus információt nehéz volt teljés egészében tudatosítania. Miképpen lehetséges az, hogy egy szabad, demokratikus társadalomban mindenki - kezdve az államelnöktől, az óriás cégeken át, egészen, számukban a több százezret is meghaladó, kis önálló jogi személyekként működő cégekig - csupán egyetlen embernek, az ő apjának dolgozik?

- Amikor meghallottam a te nagyapádtól azt, amit neked most én elmondtam, nem tudtam azonnal megérteni, s gondolom, számodra sem érthető minden, John. Próbáld azonban megérteni a következőt - folytatta az idősebb Heitsmann. - A világban vannak gazdag emberek. De minden gazdagra jut egy még gazdagabb. És van egy, aki a leggazdagabb. Neki, a leggazdagabbnak dolgoznak mind, akik gazdagok, következésképpen a többiek is, akik ezek alatt vannak. Ilyen a rendszer törvénye, amelyben élünk.

Minden tárgyalás a fejlődésben lévő országoknak nyújtott segítségről - tiszta blöff. Igen, a gazdag országok a nemzetközi alapok által nyújtanak hiteleket a fejlődő országoknak, de voltaképpen csak azért, hogy a hitel használatáért „szolid” kamatokat, adót kapjanak.

Például, Oroszország évente hárommilliárd dollárt fizet a Nemzetközi Valutaalapnak, s ez az összeg csak a kamata az Oroszország által felvett hitelnek. Sok közgazdász tudja: a Nemzetközi Valutaalap alapvető tőkéje az USA-ból származik. Tudják, hogy a hitel használatáért fizetendő uzsorakamatok az USA-ba vándorolnak. De, hogy konkrétan kinek - senki sem tudja. Az USA, mint ország - csak egy megfelelő figura a tőke sakkjátszmáiban. Az USA ugyanakkor a legfüggőbb a tőkétől. Mondd, John, tudod te, hogy Amerikának van állami adóssága?

- Igen, papa, tudom. Az adósság összege csillagászati. A múlt évben... volt. Az adósság után fizetendő kamat pedig...

- Tehát tudod, hogy az ország, amely más országoknak hitelt ad, maga is hatalmas kölcsönöket vesz föl? De kitől veszi? Tudod te ezt?

- Saját központi bankjától?

- De kié ez a központi bank?

- A bank... a bank...

John soha nem gondolkodott még arról, kinek is tartozik Amerika, de amikor az apja kérdésére válaszolt, megértette: az USA-ban minden adófizető a Központi Banknak fizet. De ez a bank - az USA Központi Bankja - magánbank. Ennek következtében egész Amerika a dollárok százmilliárdjait valamilyen magánszemélyeknek... vagy talán egyetlen személynek fizeti...

Heitsmann sosem sietett életében. Ahogy mondják, egészséges életet folytatott, nem ivott, nem dohányzott, egészségmegőrző diétákat tartott, naponta edzett a tornateremben, de az utóbbi fél évben nem járt be az edzőterembe. Fél éve már tágas hálószobáinak egyik ultramodern orvosi berendezésekkel teljesen ellátott ágyán feküdt. A szomszédos szobában éjjel nappal - egymást váltva - tartottak szolgálatot az orvosok. De John Heitsmann nem bízott a modern orvostudományban. Úgy vélte, hogy az orvosaival még csak beszélnie sem érdemes. Csak a pszichológia egyetlen doktorát tüntette ki rövid válaszaival. Heitsmann még afelől sem érdeklődött, hogyan hívják az orvosokat, többek között még ezt a professzort sem, de azért észrevette, hogy ez a legőszintébb és a legtisztességesebb. A professzor sokat beszélt, de beszédében nem csak orvosi megállapítások hangzottak el, hanem betegsége okairól szóló gondolatok is. Egyszer eléggé izgatottan érkezett és már az ajtóban elkezdte mondanivalóját:

- Ma éjjel, sőt, egész reggel az Ön állapotáról gondolkodtam. Úgy tűnik nekem, én meg tudom fejteni az Ön betegségének az okát - következésképpen, ha megszüntetjük az okot, Ön gyorsan felépülhet. Ó, bocsásson meg, Heitsmann úr, még köszönni is elfelejtettem. Jó napot, Heitsmann úr! Kissé elragadott a fantáziám.

A milliárdos nem válaszolt a professzor köszönésére, még felé sem fordult, de hát nem cselekedett másképpen az összes többi orvossal sem. Az olykor belépő orvosnak keze alig látható mozdulatával jelzett, s ebből mindenki tudta - ez azt jelenti: „Távozzon!”

A professzornak ilyen jelet nem adott, ezért az izgatottan folytatta gondolatai fűzérét:

- Nem értek egyet a kollégákkal abban, hogy elkerülhetetlen Önnél a máj-, vese- és szívatültetés. Igen, igaz, hogy jelenleg e szervek Önnél nem a megfelelő hatékonysággal működnek. Igen. Elégtelenül! Ez tény. De az átültetett szervek sem fognak elégségesen működni. Az Ön szerveinek elégtelen működése az Ön mélységes depressziójában rejlik. Igen, depressziójában. Többször átolvastam orvosi leletei feljegyzéseit, kórlapját. S úgy tűnik nekem, hogy nagyon komoly felfedezést tettem. Az Ön kezelőorvosa - ügyes ember - mindent nagyon részletesen leírt. Minden esetben feljegyezte az Ön lelkiállapotát is. Az Ön belső szerveinek a működése akkor kezdett romlani, amikor Ön a depresszió állapotába jutott. Igen, igen! A depresszió állapotába!... Most a fő kérdés a következő: a belső szervek működésének romlása okozza-e a depressziót, vagy fordítva, a depresszió okozza szervei működésének a romlást? Meg vagyok győződve, abszolút meg vagyok győződve, hogy az eredendő ok - a depresszió. Igen! Az Ön mélységes depressziója! Ez az az állapot, amikor az ember céltalanná válik, elveszíti érdeklődését a körülötte lévő események iránt, nem látja létezése értelmét. S ilyenkor az agy az egész szervezetnek lassú, vagy nem elég határozott parancsokat kezd adni. Az egész szervezetnek! Minél erősebb a depresszió, annál gyengébbek a parancsok, majd a depresszió egy bizonyos szintjén az agy teljesen megszűnik e parancsokat kiadni, és ilyenkor beáll a halál.

Tehát, az eredendő ok a depresszió, de hogy hogyan lehetne teljes egészében megszüntetni, azt a jelenkori orvostudomány nem tudja. A népi gyógyászathoz fordultam. S immár meg vagyok róla győződve, az Ön mély depressziójának az oka az, hogy Önt szemmel verték. Igen, igen. Pontosabban mondván, Önt megigézték, és én készen állok ezt számtalan tény segítségével bizonyítani.

A milliárdos azon volt, hogy kezével megadja a „távozzon” jelet. Nem szerette a mindenféle, okvetetlenkedő modern ezote-

rikus gyógyítókat, akik azt ígérik, hogy leveszik az emberről a rontást, átkot, védelmet nyújtanak. Pitiáner vállalkozóknak vagy sarlatánoknak tartotta őket. Lehet, hogy a professzor a mai orvostudomány tehetetlensége miatt szintén az úgynevezett gyógyítók e kategóriájába tartozott. A milliárdosnak nem sikerült a „távozzon” jelet megadni. A professzor megelőzte azzal, amit mondott, s ez jöllehet halovány, ám mégis bizonyosnak nevezhető érdeklődést keltett a milliárdosban.

- Érzem, hogy Ön most kész engem elküldeni. Lehet, mindörökre. Kérem, könyörgöm, adjon még nekem öt-hat percet. Ha Ön elfogadja, amit most Önnek mondok, lehet, hogy Ön meggyógyul, én pedig egy jó felfedezést teszek. Pontosabban mondván, én ezt már meg is tettem, csak az kell, hogy ebben végérvényesen megbizonyosodjam.

A milliárdos továbbra sem adta meg kezével a „távozzon” jelet.

A professzor néhány másodpercig szemrebbenés nélkül meredt a mozdulatlanul fekvő ember kezére, majd miután megértette, hogy folytathatja, ismét gyorsan beszélni kezdett:

- Az emberek különböző módon néznek egymásra. Közömbösen, szeretettel, gyűlölettel, irigységgel, félelemmel, tisztelettel. De a fő szerepet nem a szem külső kifejezése játssza. Külsőleg ez a legközönségesebb maszk is lehet, mint pl. a pincér vagy az eladó hamis mosolya. A fontos - az igaz kapcsolatok, az egyik ember valós érzései egy másik iránt. Minél több pozitív emóciót irányítanak az emberek emez vagy amaz ember felé, annál több pozitív energia összpontosul benne. S ellenkezőleg, ha az ember környezetében túlsúlyban van az elutasító emóció, akkor annál több negatív, romboló energia halmozódik föl benne.

A népnyelv ezt „szemmelverésnek” nevezi, s éppen e jelenségre építik tevékenységüket a ráolvasók. Távolról sem mindegyikük sarlatán. A lényeg abban van, hogy az az ember, aki túl sok negatív energiát kap a környezetétől, maga is semlegesítheti - másképpen mondván - kiegyenlítheti azt. A ráolvasó ember azzal, hogy az embernek azt mondja, bizonyos cselekmények

által leveszi a szemmel verést, segít az embernek elhinni, hogy megtisztult. Ha ez az ember hisz a ráolvasónak, akkor ténylegesen maga is kiegyensúlyozza magában a pozitív és negatív energiát. Ha nem hisz, akkor ez nem történik meg. Ön nem hisz a ráolvasókban, ezért Önnek nem fognak segíteni. Ez azonban nem jelenti azt, hogy Önben nincs többségben az Ön szervezete, pszichikája számára negatív, romboló energia. Miért negatív? Hát azért, mert az Ön anyagi helyzetében mindenki, aki Önt körülveszi, irigységgel - sőt, nem is akármilyen - tekinthet Önre. Ezek azok, akiket Ön elmozdított helyükről, vagy akiknek nem emeli meg a kerestetüket. Sokan, akik érzik az Ön hatalmát, félelemmel viszonyulnak Önhöz. Amint láthatja, ezek mind negatív energiák. Ezzel ellentétben kell állnia a pozitív energiának. Ilyen energiát a család tagjai adhatnak, a rokonok, de a nők elárulták Önt, gyermekei nincsenek, barátai sem, rokonokkal nem tart fenn kapcsolatot. Pozitív energiaforrások Ön körül nincsenek. Pozitív energiát - még hozzá elegendő mennyiségben - az ember maga is képes önmagában előteremteni. Ehhez azonban az embernek szüksége van egy konkrét vágyott célra, melynek fokozatos elérése pozitív érzéseket fog kiváltani. Ön nagyon sok mindent elért, de most, úgy tűnik, Önnek vágya, célja nincs.

S ez bizony nagyon fontos - az embernek legyen célja, törekedjen annak elérésére. Elemeztem a különböző társadalmi szintek vállalkozóinak fizikai és pszichikai állapotát. Az az ember, aki tésztát dagaszt, kifliket süt és árul, örül, ha a számára nélkülözhetetlen árut be tudta szerezni, és vállalkozása fejlesztéséről álmodozik. Hiszen csak annak köszönhetően kapja meg a civilizáció több vívmányát, ha maga is fejlődik. A nagy bankár vagy jó bevétellel rendelkező konzern tulajdonosa szintén iparkodik vállalkozását fejleszteni, növelni annak bevételét, de gyakran sokkal kisebb hévvel, mint a kiflik árusa vagy készítője. Ez egy paradoxon, ám tény - kisebbel. Azért kisebbel, mert előtte jelentősen kevesebb csábító jóléti eszköz áll, mint a kifliárus előtt. Számára a civilizáció vívmányainak

többsége már nem jelent vívmányokat, hanem csak közönséges dolgokat. Ha egy viszonylag nem gazdag embernek lehetősége adódik gépkocsit vennie, akkor a vásárlás kiváltja benne a megelégedettség érzését, sőt az elragadtatását is. Egy viszonylag gazdag ember nem fog örülni egy szupermodern kocsinak. Jelentéktelen a számára. Paradoxon, mégis tény, hogy a gazdagoknak kevesebb okuk van az öröme, mint a kevésbé gazdagoknak. Van még egy tényező, amely megelégedettséget hoz - a győzelem a konkurencia fölött. Önnek azonban, Heitsmann úr, úgy tűnik, nincs konkurense.

Ekképpen Önre kizárólag negatív energiák hatnak és ilyenekből akad jócskán. Igen, elfelejtettem elmondani, hogy a számtalan negatív energiát egyetlenegy energia tudja legyőzni, amely erős, hihetetlenül erős, a neve - a „Szeretet Energiája”. Ez az az állapot - amikor az ember szerelmes és szereti valaki. Csakhogy, sajnos, Önnek nincs felesége, sőt, úgy tűnik, nem is érdeklik Önt a nők, és az Ön korában és állapotában már nem is fog irántuk érdeklődni.

Okfejtéseimnek rengeteg bizonyítéka van. Összehasonlítottam a gazdag emberek, nagy politikusok és államelnökök élettartamának statisztikai adatait az utóbbi száz évben. Az eredmény eléggé meggyőzőre sikerült. A világ hatalmasainak az élettartama az egyszerű emberekhez hasonlítva nem nagy, sőt, gyakran rövidebb is.

Paradoxon, de a tény az tény. Az államelnökök és milliárdosok állandó orvosi megfigyelés alatt állnak, lehetőségük van használni a legmodernebb technikai eszközöket és gyógyszereket, kizárólag minőségi élelmet fogyasztanak, mégis betegek és ugyanúgy meghalnak, mint a többiek. Ezek a tények ékesszólóan tanúsítják - a környezet negatív energiájának kolosszális ereje van és semmilyen, még a legmodernebb orvostudomány sem képes neki ellenállni.

Akkor ez azt jelenti, hogy a helyzet kilátástalan? Nem! Van kiút, igaz kicsi, egyetlen egy, de van! Igen. Van. Az emlékek! Kedves John Heitsmann, kérem, próbálja meg felidézni élete

korszakait. Azokat a korszakokat, amelyek kedvező és kellemes érzéseket hoztak Önnek.

És ami a legfontosabb, ha tett valakinek komoly ígéretet és nem teljesítette, igyekezzen - ha még erre lehetősége van - teljesíteni azt. Kérem, saját maga és a tudomány érdekében, legalább két-három napig próbáljon meg emlékezni a jóra. A készülékek szervei működésének munkáját feljegyzik. Percről percre. Ha most Ön úgy kezd el cselekedni, ahogy én kérem, ha a készülékek pozitív eredményeket mutatnak, felbukkan majd a remény is arra, hogy megtaláljuk a felgyógyuláshoz vezető utat. Igen. Megtaláljuk! Én feltétlenül meg fogom találni. De az is lehet, hogy Ön találja meg. Vagy az maga fog megmutatkozni... Az élet megtalálja. A professzor elhallgatott és ismét a mozdulatlanul fekvő ember kezét nézte. Egy perc múlva a jellegzetes kézmozdulat a professzort távozásra kényszerítette.

John Heitsmann, úgy, mint sokan mások, élete átélt eseményeire emlékezett. A professzor érvei bizonyos mértékben érthetőek voltak a számára. Persze megpróbálhat jó pillanatokat találni elmúlt életében, és lehet, hogy ezek még pozitív hatással is lehetnének rá, de a probléma éppen abban rejlett, hogy most minden, amit átélt - úgy tűnt neki - nem csak hogy nem volt kellemes, de még érdekes sem, sőt, értelme sem volt.

Heitsmann felidézte magában, hogyan nősült meg apja tanácsára s vette nőül egy milliárdos leányát, hogy feltöltse a birodalom tőkéjét. Ám házassága nem hozott semmi meglepetést, kisült, hogy felesége meddő volt, és tíz év közös élet után kábítószertúladagolásban halt meg. Ezután egy híres fiatal modellt vett el, aki csak megjátszotta a szenvedélyesen szerelmes nőt. Alig félévi közös élet után a biztonsági szolgálat fényképeket helyezett elé, amelyeken felesége korábbi szeretőjével szórakozott. Nem állt le nejjével megbeszélni a dolgot, egyszerűen csak parancsot adott a biztonságiaknak, úgy rendezzék el, hogy soha többé ne kerüljön a szeme elé, ne legyen semmi, ami rá emlékeztet.

Heitsmann emlékezéseiben eljutott egészen az apja birodalmában megkezdett munkásságának a kezdetére, de nem volt képes találni egyetlen kellemes pillanatot sem, amiért kedve lett volna elidőznie emlékeiben és pozitív érzéseket nyernie belőle.

Csak egyetlen kellemes pillanatra lelt bennük. Amikor bebizonyította apjának, hogy nem szükséges a valutalap egyedüli tulajdonosának lenniük. Más befektetők, akik az alapra ruházzák tőkájüket, és azt óhajtják, hogy az gyarapodjon, gondolati energiájukat arra fogják felhasználni, hogy növeljék az alap tőkáját, vagyis nekik, a Heitsmannoknak fognak dolgozni.

Az apja, aki elvéve dicsérte, néhány napig gondolkodott, majd egyszer, ebéd után így szólt:

- Egyetérték az alapra vonatkozó javaslatoddal, Johnny. Helyes. Ügyes vagy! Gondolkozz még más irányzatokon is! Itt az idő, hogy a kormánykerék mögé állj!

John Heitsmann néhány napig emelkedett hangulatban volt. Később még hozott néhány döntést és növelte a pénzügyi birodalom hasznát. Ennek ellenére különös örömet mégsem érzett.

A haszon összegei, melyek a könyvelésben a korábbiaknál nagyobb összegekben mutatkoztak meg, egyáltalán nem váltottak ki belőle semmilyen érzést. Több dicséretet sem volt kitől várnia. Apja meghalt, az alkalmazottak dicsérére pedig örömet nem hoz.

Így jutott el John Heitsmann emlékezéseiben gyermekkorához. Elméje gyenge fényt vetett az apjával való ritka kapcsolatainak epizódjaira. Ahogy az lenni szokott, a szigorú apa a Johnhoz rendelt dajkák és tanítók jelenlétében osztogatta intelmeit.

Egyszerre csak a mozdulatlanul fekvő milliárdos testén hullámszerűen melegség futott át. Teste beleremegett a kellemes érzésbe. Heitsmann emlékezéseiben egy élénk és nagyon tiszta kép merült föl. A kert távoli csücske, ahol egy virágzó akácfa alatt egy kisebb ablakos házikó állt.

Majdnem minden gyermeket teljes egészében érthetetlen vágy vezérel, hogy saját kis házikót, egy saját személyes teret hozzon létre. E vonzalom attól függ, hogy van-e a gyermeknek a szülői házban saját szobája vagy egyetlen helyiségben él a szüleivel. De mindig és majdnem minden gyermek életében bekövetkezik egy olyan időszak, amikor megkezdődik saját terének a valós, kétkezi építése. Valószínűleg van az emberben egy gén, mely valamilyen ősi információt őriz, és ezt sugallja neki: „Tenmagadnak kell saját teredet létrehoznod!” Az ember, a gyermek, e sugallatnak engedelmessé válik, e teret kezdi építeni. S bár a megépített tér a jelenkori világ lakásaival összehasonlítva nem olyan tökéletes, mégis ebben a térben, amelyet ő maga hoz létre, az ember sokkal örömtelibb érzéseket nyer, mint a csodálatos lakásokban.

A kilencéves John Heitsmann is, akinek a villában saját használatra két tágas szoba állt rendelkezésére, úgy döntött, hogy saját kezével épít egy kicsi házikót.

Műanyag virágládákból építette meg. A virágládák jó építkezési anyagnak bizonyultak. Színesek voltak és John a falakat kék ládából építette, míg sárgából az egész peremén egy csíkot épített bele. A ládákat egymásba rakta, ezek egymásba illettek és egymást rögzítették. Johnny az egyik falat úgy alakította ki, hogy a ládákat oldalukkal fektette egymásra, így a ládák feneke a fal külső részét alkotta s belül, az egész falban számtalan polc keletkezett. A házikó tetejének befedésére Johnny deszkákat használt, amelyeket polietilén ponyvával takart le, és ezt fűzőgéppel erősítette fel.

Egy egész hétig építette házikóját, naponta mintegy három órát szánva rá, amelyet a friss levegőn tett sétára jelöltek ki számára. A hetedik nap, mihelyt elérkezett a séta ideje, Johnny azonnal a kert távoli zugában álló műve felé indult. Amikor félrehajtotta az akácfa ágait és megpillantotta a saját két kezével építette házikót, ledöbbszent a meglepetéstől. A házikó bejáratában egy kislány állt, és az ő művébe kukucskált be. A kicsi lányon világoskék, térdét eltakaró szoknyácska volt és fehér

blúz, melynek ujján fodrok voltak. Gesztenyebarna haja göndör loknikban szóródott szerteszét vállain.

Johnnyt előbb haragra lobbantotta az idegen gyermek jelenléte és mérgesen megkérdezte:

- Mit keresel itt?

A kislány gyönyörű arcával Johnny felé fordult és így válaszolt:

- Gyönyörködöm.

- Miben?

- E csodaszép és okos házikóban.

- Milyenben? - kérdezte ismét a meglepett Johnny.

- Csodaszép és okos - ismételte meg a kislány.

- Hogy csodaszép házak vannak, azt már hallottam, de hogy okosak volnának, azt még nem. Okosak csak az emberek lehetnek - jegyezte meg elgondolkodva Johnny.

- Igen, az emberek, természetesen lehetnek okosak. De amikor egy okos ember házat épít, akkor a ház is okos lesz - fejtette ki gondolatát a kislány.

- De hát mit látsz okosnak ebben a házban?

- A fal belül nagyon okos. Sok-sok polc van benne. A polcokra rengeteg dolgot lehet rakni, amelyek a játékhoz szükségesek.

Johnnynek megtetszettek a kislány gondolatai, hízelgők voltak ránézve, de az is lehet, hogy a kislány is megtetszett neki.

„Szép és okosan gondolkodik” - jegyezte meg magának Johnny. De hangosan mégis így szólt:

- Ezt a házikót én építettem.

Majd rögtön meg is kérdezte:

- Téged hogy hívnak?

- Sallynak, hétéves vagyok. Itt lakom a cselédségi házban, mert az én édesapám a kertész. Sokat tud a növényekről és engem is tanít. Már én is tudom, hogy kell a virágokat termesztani, hogyan kell beoltani a fa ágait. Téged hogy hívnak, és hol laksz?

- Én a villában lakom. Az én nevem Johnny.

- Vagyis te vagy a háziúr fia?

- Igen, én.

- Tudd, mit, Johnny, játszunk együtt a házikóban!

- Mit játszunk?

- Játsszuk azt, hogy együtt élünk a házikóban úgy, ahogy a felnőttek. Te leszel a háziúr, mert amúgy is te vagy a háziúr fia, és én leszek a cseléded, ha már az édesapám amúgy is cseléd.

- Ez így nem jó - jegyezte meg Johnny - a cselédeknek egy másik házikóban, a cselédségi házban kell lakniuk, a villában csak a férj, a feleség és az ő gyermekeik élhetnek.

- Akkor én leszek a feleséged - buggyant ki Sallyból és megkérdezte: - lehetek egy picit a te feleséged, Johnny?

Johnny erre semmit sem válaszolt, bement a házikóba, körül nézett, majd a bejáratban álló Sallyhez fordult és félvállról odavetette:

- Jó, akkor gyere ide be úgy, mint a feleségem. Ki kell gondolnunk, hogyan rendezzük be a belsejét.

Sally belépett a házba, majd szeretettel és izgatottan Johnny szemébe nézett és szinte suttogva mondta:

- Köszönöm, Johnny. Igyekeznem fogok, hogy jó feleséged legyek.

Johnny nem látogatott el a házikóba minden nap. A számára sétákra kijelölt idő nem mindig tette lehetővé, hogy a kertben játsszon. A testőrök és oktatók kíséretében hol a városi parkba, hol Disneylandbe ment, vagy pedig lovagolt.

Amikor azonban sikerült eljutnia a házikóba, majdnem mindig Sally várta ott. Johnny minden látogatásnál érdeklődéssel figyelte a házikóban végbemenő változásokat. A földre előbb szőnyeg került, amit Sally hozott. Majd függöny az ablakba és a bejáratra.

Később egy kis kerek asztal érkezett a házikóba egy üres fényképkerettel és Sally így szólt:

- Egyre ritkábban jársz a mi kis házukba, Johnny. Én itt várlak, de te csak nem jössz. Adj nekem egy fényképet, majd beleteszem a keretbe. A fényképedre fogok nézni és vidámabb lesz a várakozás rád.

Johnny otthagya fényképét, amikor eljött, hogy elbúcsúzzon a házikótól és Sallytól is. Szüleivel egy másik villába költözött.

* * *

John Heitsmann, a multimilliárdos, egyik apartmanja ágyában feküdt, amint egyre nagyobb részletekben merült fel benne gyermekkori kapcsolata a kis Sallyval. Csak most fogta fel igazán, hogy ez a kislány szerette őt. Szerette az első, még gyermekien elszánt és őszinte, bár viszonzatlan szerelemmel. Lehet, ő is szerette a kislányt, lehet, csak egyszerűen tetszett neki. De Sally őt valószínűleg úgy szerette, ahogy soha senki más egész további élete során, ezért emlékei, amelyek a kertben megépített házikójához fűzték és kapcsolata Sallyval még most is kellemes érzéseket ébresztettek lelkében és melegséggel töltötték fel. Jobban érezte magát ezektől a testet melengető érzésektől.

Sallyval elutazásuk után tizenegy év elteltével még egyszer találkozott. De ez a találkozás... Új érzések hullámoztak végig egész testén. John Heitsmann még kissé fel is ült ágyában. Szíve egyre erősebben hajtotta ereiben a vért. Ez a találkozás... Megfeledezett róla! Sosem merült fel emlékeiben... Most azonban éppen ez uralta minden gondolatát és háborogtatta lelkét.

Tizenegy év után - igaz, csupán egyetlenegy napra - ismét ama helyre vetődött, ahol gyermekkorát töltötte. Több ideje nem volt. Ebéd után kiment a kertbe és a helyzet úgy hozta valahogy, hogy léptei egyenesen a kert távoli zugába vitték, ahol gyermekkorában az akácfák között felépítette házikóját. Felemelte az ágakat, a pici tisztásra lépett és megdermedt a váratlan látványtól. Az általa tizenegy évvel ezelőtt műanyag virágládákból megépített házikó úgy, mint korábban, ugyanazon a helyen állt. De körös-körül... Körülötte pici virágágyások, a bejárathoz egy keskeny, homokkal kiszórt utacska vezetett, és a bejáratnál egy pici pad állt. Magát a házikót is virágok fonták be. Korábban itt pad nem állt, most igen, jegyezte meg magában a már felnőtt Johnny. Félrehajtotta a függönyt, amely eltakarta a bejáratot, meghajlott és belépett a házikóba.

Azonnal megérezte, hogy valaki járhatott itt előtte. Az asztalon, úgy, mint réges-régen, az ő gyermekkori fényképe állt. A polcokon szép sorban álltak Sally játéakai. A polcok egyikén, az asztal mellett, egy kis tányéron friss gyümölcs volt. A földön egy felfújható matrac, pléddel letakarva.

John talán húsz percig is állhatott a házikóban, emlékezve a kellemes gyermekkori érzésekre. Ezt gondolta: „Miért van ez így?” Családjuknak rengeteg előkelő villája, kastélya volt, de sem a villák, sem a kastélyok nem ébresztettek benne ilyen kellemes érzéseket, mint itt e palánták ültetésére szolgáló közönséges műanyag virágládákból épített házikó.

Miután kilépett a házikóból, Sallyt pillantotta meg. Sally némán állt a bejáratban, mintha nem akarná megszakítani a Johnra áramló emlékek folyamát. Amikor John Sallyra nézett, a lány arcát előntötte a pír. Szégyenlősen lesütötte szemét és lágy, bársonyos hangon, rendkívül gyengéden, ám mégis izgalommal így szólt:

- Szervusz, Johnny!

Nem válaszolt azonnal. Csak állt és gyönyörködött Sally már felnőtt, nem mindennapian szép testében. A könnyű ruhával, mely kirajzolta alakja körvonalait, finoman játszott a szél. A ruhán keresztül megmutatkozott már nem gyermeki, hanem nőies és rugalmas alakja.

- Szervusz, Sally! - szakította félbe John az elnyúló szünetet. Te tartasz itt rendet úgy, mint régen?

- Igen. Hiszen megígértem. A tányéron gyümölcs van, meg van mosva. Fogyassz belőle! Neked hoztam.

- Igen?... Nekem?... Akkor gyere, együk meg közösen!.

John félrehajtotta a függönyt és udvariasan maga elé engedte Sallyt. Sally belépett, a földre ült és kezébe vette a gyümölcsös tányért, majd a keretben álló fénykép mellé az asztalra helyezte azt.

A házikóban székek nem voltak, így hát John a szőnyegre telepedett, kinyújtotta kezét, hogy elvegyen egy szőlőfürtöt, de közben akaratlanul is megérintette Sally vállát, aki felé fordította

arcát. Ahogy tekintetük találkozott, Sally hirtelen mély levegőt vett. Az erős levegővételtől rugalmas mellén kigombolódott a gomb. John átkarolta Sally vállát és magához vonta. Sally nem ellenkezett. Éppen ellenkezőleg, egész testével, mely lángban égett, Johnhoz simult. Sally akkor sem ellenkezett, amikor John lassan és óvatosan az ágyra fektette és amikor mellét simogatta, száját csókolgatta és amikor...

Sally még szűz volt... Johnnak sem korábban, sem később nem volt intim kapcsolata szűzekkel. Most is, ennyi év után, amely az utolsó találkozás óta eltelt, ő, John Heitsmann, hirtelen felfogta, hogy ez volt az egyetlen, valóban gyönyörű, az elmét is elborító intim kapcsolata egy nővel... Pontosabban mondva: egy szűzi leánnyal, akit ő tett nővé.

Ezután egy rövid időre mindketten elszenderedtek. Amikor felébredtek, beszélgettek valamiről. De miről? John Heitsmann megpróbálta erőltetni emlékezetét. Annyira szeretett volna visszaemlékezni beszélgetésük legalább egy parányi részére. Sikerült is!

Sally arról beszélt, milyen szép az élet. Elmesélte, mennyire szorgalmasan gyűjtögeti az apja a pénzt, hogy földet tudjon neki venni, és lehet, hogy majd e telken, ha lesz elég pénze, épít egy kisebb házikót. Sally maga rendezi el a telket, sok-sok különböző növényt fog majd rá kiültetni és boldogan fog ott élni, nevelni gyermekeit.

John akkor magában elhatározta, hogy segít Sallynek. „Hát persze - gondolta magában - elég egy telek és egy házikó e lány boldogságához. Ez igazán semmiség. Nem szabad megfélekeznie róla, hogy segítsen neki földhöz, házhoz jutnia.”

John mégis megfélekezett vágyáról. Még Sallyról is teljesen! Az élet elkábította hamis csillogásával. Az új hajó, a magánrepülőgép ugyan örömet hoztak, de csak megszerzésük első napjaiban. Hosszabb időre csak a pénzügyi kombinációkkal való játék kötötte le és gyarapította általa milliárdokkal apja vagyonát, mely örökösödés folytán szállt rá. Ezek az érzések, melyek lázba és izgalomba hozták, húsz évnél is tovább

tartottak. Uralkodtak minden más fölött. Közben csak úgy, szinte mellékesen, elmúlt egyik házassága, majd a második is. A nők nem hagytak benne semmilyen nyomot. Negyven év után a pénzügyi kombinációkkal folytatott játék sem nyújtott több meglepődöttséget, és egyre gyakrabban ismétlődtek depressziós időszakai, amelyek végül mély lelki krízisbe torkoltak.

Most azonban John Heitsmann nem volt depresszióban. Amikor Sallyra gondolt, emlékei kellemesen felizgatták: „Hát hogy történhetett ez meg? Szavamat adtam saját magamnak, hogy segítsek Sallynak, annak a lánynak, aki szeretett engem, hogy legyen saját telke, háza, mégis elfelejtettem.” John Heitsmann, aki be szokta tartani ígéretét, mindenekelőtt, amelyeket saját magának adott, megértette: nem fog tudni megnyugodni addig, amíg... Lenyomta a titkárát hívó gombot. Amikor titkára belépett, John Heitsmann ágya szélén ülve még nehezen tudta kiejteni a szavakat - fél év után az elsőkét:

- Több, mint ötven évvel ezelőtt egy villában laktam. A pontos címére nem emlékszem. A címet az irattárban megtalálja. Ebben a villában egy kertész dolgozott. A nevére nem emlékszem, de az irattárban a könyvelési adatok között megvan. A kertésznek volt egy lánya. A lányt Sallynek hívták. Tudja meg, hol él most Sally! Az információra legkésőbb holnap reggelre szükségem van. Ha korábban tudja meg, akkor azonnal, az időtől függetlenül jelentse! Teljesítse!

A titkár hajnalban telefonált. Amikor a dolgozószobába lépett, John Heitsmann az ablaknál álló hintaszékében ült. Háromrészes sötétkék öltöny volt rajta, meg volt fésülködve, borotválkozva.

- Uram, a kertészt 40 évvel ezelőtt elbocsátották és hamarosan meg is halt. Halála előtt sikerült két hektár földet vásárolnia egy elhagyatott rancson Texas államban. Ezen a telken kezdett házat építeni, agyondolgozta magát az építkezésen és meghalt. Leánya, Sally, a házat befejezte és most ott, e házban él. Íme a címe! Több információval ebben a pillanatban még nem rendelkezünk. De ha parancsolja, begyűjtünk minden, az Ön számára fontos adatot.

John Heitsmann átvette titkárától a papírt, figyelmesen

elolvasta, majd gondosan összehajtogatta, öltönye belső zsebébe rejtette és így szólt:

- A helikopter harmincöt percen belül legyen felszálláshoz készen. Texas államban tíz kilométerre a villától kell leszállnia. A leszállás helyén várjon rám egy gépkocsi. Nem luxuskocsi, testőrök nélkül, sofőrrel. Teljesítse!

Délután háromkor John Heitsmann lassan, bicegve, botjára támaszkodva ballagott a zöldben úszó kisebb családi ház felé vezető, kavicsal megszórt úton. Először csak a hátát látta meg. Egy idősebb asszony sámliszerűségen állva ablakot tisztogatott. John Heitsmann megállt, nézte a nőt, gyönyörű hamuszürke haját. A nő megérezte pillantását és feléje fordult. Egy ideig figyelmesen nézegette az úton álló öregembert, aztán hirtelen leugrott a sámliról és elé iramodott. Könnyen futott, egyáltalán nem tűnt öregnek. Egy méternyire lehetett John Heitsmanntól, amikor megállt, s csendes, izgatott hangon így szólt:

- Légy üdvözölve, Johnny - s azonnal lesütötte szemét, mindkét kezével eltakarta az arcát elborító pírt.

- Üdv, Sally! - mondta John Heitsmann és elhallgatott. Voltképpen tovább beszélt, de csak önmagának, hangtalanul, befelé: „O, de szép is vagy, Sally, mily gyönyörű ragyogó a szemed, mily szépek szemed körül a pici szarkalábak, gyönyörű és jóságos vagy.” De hangosan ezt mondta:

- Átutazóban vagyok erre, Sally. Megtudtam, hogy errefelé laksz. Gondoltam, meglátogatlak. Esetleg megszállnék nálad, ha volna nálad hely a számomra.

- Ügy örülök, hogy látlak, Johnny! Hát persze, csak maradj nyugodtan, megszállhatsz itt nálunk, most amúgy is egyedül vagyok, csak holnap hozzák hozzám az unokáimat a szünidőre - egy hétre. Ketten vannak - egy kislány, kilencéves és a fiúunokám már tizenkettő. Gyere, menjünk be a házba, Johnny, megitatlak gyógynövényekből készült teával! Én tudom, milyenre van most szükséged. Gyerünk!

- Ez azt jelenti, Sally, hogy férjhez mentél? Gyerekeid születtek?

- Én most is férjnél vagyok, Johnny. Született egy fiunk. S íme, két unokánk van - válaszolta boldogan Sally. - Ha akarod, ülj le ide az asztalhoz az erkélyre, addig is hozok neked a teából.

John Heitsmann leült egy műanyag karosszékbe a ház erkélyén, majd amikor Sally egy nagy kancsóban valamilyen teát hozott, megkérdezte:

- Miért mondtad, hogy tudod, milyen gyógynövényteára van szükségem, Sally?

- Hiszen az én édesapám a tiédnek gyógynövényeket gyűjtött, szárított, majd teákat készített neki belőlük. Én is megtanultam gyógynövényeket szedni. Az édesapám mondta, hogy ez nálad is, Johnny, egy örökletes betegség.

- De hát honnan tudad, hogy jövök?

- Nem tudtam, Johnny. Csak úgy szedtem, minden eshetőségre. És a te életed hogy alakult, Johnny? Mivel foglalkozol?

- Az életem változatosan alakult. Sok mindennel foglalkoztam, de nincs most kedvem erről beszélni. Jó nálad, Sally, olyan szép, sok itt a virág, gyönyörű a kert.

- Igen, jó nekem itt, nagyon tetszik, csakhogy látod-e ott jobbra, már belefogtak az építkezésbe, szemétegető lesz itt, balra szintén, valamilyen gyárat akarnak építeni, nekünk pedig azt tanácsolják, hogy költözzünk el. De téged elfárasztott az út, látni, nagyon hosszú utat tettél meg, Johnny. Látom, mennyire kimerültél, megvetem neked az ágyat, a nyitott ablak mellett, fekjüdj le, pihenj! De a teát azért, azt csak idd ki!

John Heitsmann nehezen tudott levelekedni. Tényleg elfáradt. A fél éve ágyban fekvő test elernyedte izmai alig tartották meg a lábán. Még a takarót is nehezeire esett magára húznia, s rögtön el is aludt. Az utóbbi időben nyugtatók nélkül egyáltalán nem tudott elaludni, de itt azonnal elszenderedett...

A reggelt nem is látta, mert csak ebédkor ébredt fel. Lezuhanyozott és kiment az erkélyre. Sally a nyári konyhában készítette az ebédet, ahol egy kisfiú és egy kislány sürgölődött mellette.

- Jó napot, Johnny. Biztosan jól aludtál. Mintha még meg is fiatalodtál volna. Gyere, ismerkedj meg az unokáimmal! Ez Emmy, és ezt a fiatalembert Georgenak hívják.

- Engem pedig John Heitsmannnak. Jó reggelt! - nyújtott kezét a kisleány.

- Nos, bemutatkozhatok egymásnak. Amíg mi Emmyvel ebédet készítünk, addig ti, férfiak, sétálhathattok a kertben, hogy jó étvágyatok legyen - javasolta Sally.

- Majd én megmutatom a kertet - mondta George Heitsmannnak.

Az öregember és a kisleány a csodálatosan szép kertben ballagtak. A kisleány különböző növényekre mutatott és egyfolytában azok tulajdonságairól beszélt, be nem állt a szája. Heitsmann közben gondolkodott. Amikor a kert végébe értek, a kisleány kijelentette:

- Itt, az akácfa mögött az én házam van, a nagymamám építette.

Heitsmann félrevonta a fa ágait és megpillantotta... A kis tisztáson az akácfák árnyékában az ő egykori házikója állt. Ugyanazokból a műanyagládákból. Csak a tető volt más. A függöny is a bejáratban másféle volt. Heitsmann félrehajtott a függönnyt, kissé meghajlott és belépett a házikóba. Belül minden olyan volt, mint egykor, csak az asztalon egy másféle fénykép állt, mindkét oldalról plexiüvegbe helyezve. A fényképen Sally unokája volt. „Minden stimmel - most a házikónak más a gazdája, más ezért a fénykép is.” Heitsmann kezébe vette a fényképet, és hogy valamit mondjon, így szólt:

- Jól nézel ki ezen a fényképen, Georgy.

- Ez nem az én fényképem, John bácsi. Ezen a fényképen az a kisleány van, akivel a nagy gyermekkorában barátkozott, csak véletlenül nagyon hasonlít rám.

John Heitsmann megpróbált botjára támaszkodva a lehető leggyorsabban haladni a kerten át vezető utacsán, de bicegett, botladozott is.

Sallyhez lépett, gyorsan kapkodta a levegőt, és kissé zavartan megkérdezte:

- Hol van most? Hol van most a férjed, Sally? Hol?

- Nyugodj meg, kérlek, John, neked tilos ennyire felizgulnod! Ül le, kérlek! - mondta csendesen Sally. - Megtörtént, John, hogy egyszer még gyermekkoromban megígértem egy nagyon jó kisfiúnak, hogy a felesége leszek...

- De hát, csak játék volt! - mondta, szinte kiáltotta John Heitsmann, s felugrott a székről - Gyerekjáték!

- Rendben, mondjuk, hogy az volt. Akkor vegyük úgy, hogy én ezt a játékot még most is tovább játszom. És csak úgy teszek, mintha még mindig a te feleséged volnék - mondta Sally és halkán még hozzátette: s te volnál az én férjem, szerelmemem.

- George nagyon hasonlít az én gyermekkori énemre. Vagyis ez azt jelenti, hogy azután az éjszaka után te gyermeket szültél, Sally? Megszülted?

- Igen, megszülttem a fiunkat, John, aki nagyon hasonlít rám. De a te génjeid nagyon erősek benne és az unokánk - a te hasonmásod.

John Heitsmann hol Sallyre, hol az erkélyen az asztalt terítő gyermekekre nézett és képtelen volt bármit is mondani, elméje háborgott, érzései kavartak. Aztán, még maga sem értette miért, szigorú hangon így szólt:

- Azonnal el kell mennem. Isten áldjon, Sally!

Alig tett két lépést a gyalogúton, megfordult, majd a némán álló Sallyhez ment. John Heitsmann nehezen küszködve, pálcájára támaszkodva, térdre ereszkedett Sally előtt, megfogta kezét és lassan, gyengéden megcsókolta:

- Sally, bocsáss meg, nagyon komoly, halaszthatatlan dolgom akadt. Tüstént el kell mennem.

Sally kezét John Heitsmann fejére helyezte, kissé megborította haját, majd így szólt:

- Hát igen, persze, menni kell, ha már egyszer komoly dolgok, gondok akadtak. Ha nehéz lesz a szíved, azért csak

gyere el, John, hozzánk, a házukba. A fiunk most egy gyönyörű nevű kis céget vezet, a „Lótuszt”, amely kertépítéssel foglalkozik. Nincs külön végzettsége, én magam tanítottam, mégis nagyszerű terveket készít. Ezért aránylag nincs is gondja a megrendelésekkel, akad kliense bőven. Segít nekem anyagilag, minden hónapban meglátogat. De neked minden biztonnal pénzgondjaid vannak! Na, és egy kissé az egészségeddel is, ugye? Gyere el, John! Tudom, hogyan gyógyítsalak meg, pénzünk is akad majd elég.

- Köszönöm, Sally... Köszönöm... Sietnem kell! Sikerülnie kell...

A gyalogúton a kijárat felé ment, gondolataiba merülve. Sally John távolodó alakját nézte, és magában suttozta: „Gyere vissza, kedvesem!” Ezt ismételte egy kerek órán át továbbra is, mint valami varázsigét. Szinte megfélekedett az unokáiról, s észre sem vette, hogy már egy fél órája egy helikopter keringett a kis ház körüli gyönyörű kert fölött.

John Heitsmann helikoptere irodája tetejére ereszkedett le. Legközelebbi segédei és titkárai már az ülésteremben várták, lázasan egyeztették a számokat, készültek beszámolni főnöküknek. Már elszoktak a gyűlésektől, ahol ő is jelen van. Most, talán ezért is, bizonyos remegéssel és félelemmel vártak rá.

John Heitsmann belépett a terembe, mire mindenki felállt. Azonnal beszélni kezdett, holott még nem is ért el az asztalfőnél álló karosszékéhez:

- Üljenek le! Nem kell jelentést tenniük! Figyelmesen hallgassanak végig, semmit sem fogok ismételni! Nincs időnk! Tehát: Texas államban van egy villa, íme, ez a címe. Megparancsolom, hogy vásárolják fel e villa körüli telkeket százmérföldes körzetben! Vásárolják fel az összes vállalkozást, amelyek e telkeken találhatóak, még akkor is, ha az áruk háromszorosát kellene fizetni. Aki az ingatlanok felvásárlásáért és eladásáért

felelős, az mehet, és késedelem nélkül lászon munkához! Ha kell, vonják be minden ügynöküket! Az egész műveletnek egy hétnél tovább nem szabad tartania!

A segédek egyike felugrott és sietős léptekkel a kijárat felé indult.

John Heitsmann folytatta:

- Mindent, ami az adott földeken található, épületet, üzemet és gyárat, le kell egy hónapon belül bontani, még akkor is, ha ehhez építészeti cégek százait kellene szerződtetni. Helyükön egy hónapon belül fűnek kell nőnie.

A teremben utolsónak maradó segédjének John Heitsmann ezt mondta:

- Texas államban működik egy kis cég, melynek e szép neve van: „Lótusz”. Írjon alá vele egy szerződést öt évre! Rendelje meg e cégnél egy település tervezetét a villa körüli összes, telkekre Texasban! A cég által kért fizetséget kétszerezze meg! Teljesítse!

Két hét múlva John Heitsmann egy teremben másfél ezer ember előtt beszélt. A teremben ügynökségek által kiválasztott kertépítészeti szakemberek, botanikusok, agronómusok ültek. Mindenki munkát szeretett volna. Annál is inkább, mert a reklámban a szerződés összege a statisztikai átlag kétszerese volt.

John Heitsmann fellépett a pódiumra és a reá jellemző kategorikus, kissé nyers modorában beszélni kezdett:

- Az Önök elé terjesztett szerződés értelmében mindegyiküknek térítésmentesen ki lesz utalva életfogytiglani használatra kéthektárnyi terület. Összeszerelhető házakra való típus-terveket mutatunk be Önöknek, amelyek közül Önök tetszés szerint választhatnak, majd a társaság számlájára minden telken - szintén az Önök tetszése szerint kijelölt helyen - házakat építünk. A társaság a szerződésben meghatározott összeget öt éven át fogja a család minden tagjának fizetni. Az Önök feladata - berendezni az életfogytiglani időre megkapott területet.

Kiültetni a fákat, a virágokat, kijelölni, megépíteni a tavakat és a gyalogutakat. Mindent megszépíteni és jobbá tenni. A társaság kifizeti az oltványok árát és bármilyen, az Önök tetszése szerint választott magokét is. Ezzel mindent elmondtam. Ha nincsenek további kérdések, akkor azok, akik készek aláírni a szerződést, azt ezennel megtehetik.

A másfélezer férőhelyű teremben azonban síri csend honolt. Senki sem állt fel helyéről, senki sem indult el az asztalokhoz, ahol a titkárok ültek a kész, aláírásra váró szerződések szövegével. Egy perc néma csend után egy élteesebb ember felállt és megkérdezte:

- Mondja, uram, az a hely, ahová Ön javasolja nekünk az áttelepülést, halálosan fertőzött?

- Nem - válaszolta Heitsmann segédeinek egyike. - E hely, éppen ellenkezőleg, kitűnik tisztaságával, s földje jobb fajta termőföld.

- Akkor válaszoljon őszintén, milyen kísérletet akarnak Önök rajtunk végezni? - pattant fel székéről egy fiatalasszony. - Sokunknak van gyereke, én nem szeretném, például, kitenni gyermekemet semmilyen kísérletezésnek.

A terem felhördült, olyan bekiabálások is elhangzottak, mint: „szélhámosok”, „embertelenség”, „állatok”, az emberek felugráltak székükről és egymás után hagyták el a termet. Heitsmann segédei próbálták a dolgot valahogy megmagyarázni, válaszolni a kérdésekre, de hiába. Heitsmann reménytelenül nézte a termet elhagyó embereket. Megértette, hogy ha most elmennek, reménye szertefoszlik. Vagy valami, ami még ennél is fontosabb... Annyira szeretett volna valami jót tenni Sallyért, a fiáért, az unokáért. Azt szeretete volna, hogy Sally lakajos háza körül ne legyenek füstölgő kémények. Hogy kertek virágozzanak, jó szomszédok éljenek körülötte. Felvásárolta a földeket és parancsára lebontották a füstölgő kéményeket. Helyük azóta be lett vetve fűvel. A föld akkor tud javulni, ha jó emberek élnek rajta. Ezek pedig éppen most mennek el. Nem értették meg. Hát persze, hogyan lehet az egészséget megérteni, hogy lehet az egészséget elhinni? Állj!

Heitsmannak hirtelen egy ötlete támadt: hiszen semmit sem tudnak, ezért nem is hisznek neki! „Mi lenne, ha elmondanám az igazságot...” fordult meg fejében. John Heitsmann felállt és csendesen, még nem teljes meggyőződéssel, beszélni kezdett:

- Emberek! Megértettem. Fontos megmagyarázni a társaság e lépéseinek okát. De ez szinte megmagyarázhatatlan. Sehogy sem lehet. Azért van ez így, mert én... Tudják, a motiváció, az... pontosabban, e szerződéseknek, mindnek, személyes jellege van. Vagy, hogyan is tudnám elmondani...

Heitsmann belezavarodott mondanivalójába, nem tudta, hogyan folytassa. De az emberek megálltak, a széksorok között, a teremből kivezető ajtóban álltak. Figyelemmel néztek Heitsmannrű. Hallgattak és Heitsmann nem tudta, mit mondjon tovább. Végül mégis összeszedte magát és így folytatta:

- Gyermekkoromban... Fiatalkoromban... Beleszerettem egy lányba. Akkor azonban nem tudtam, hogy beleszerettem. Majd nős voltam, nem is egyszer. Üzletember voltam. E lánnyal nem láttuk egymást több, mint negyven évig. Elfeledkeztem róla. Csak nemrég merült fel bennem az emléke. Megértettem - ő az egyedüli ember, aki engem őszintén szeretett, és szeret még most is. De én erről mit sem tudtam. Még csak nem is emlékeztem rá. S azt is megértettem, hogy egyedül csakis őt tudnám szeretni. Találkoztam ezzel a lánnyal. Most, természetesen, már idős nő. De számomra olyan maradt, mint akkor, régen volt. Szereti a kertet. Olyan gyönyörű minden, amit végez. Azt szerettem volna, ha körülötte is minden szép volna. Hajó szomszédjai volnának. Jobb volna, hajó, boldog szomszédok élnének mellette! De hát, hogy lehet ezt megvalósítani? Üzletember voltam és összegyűjtöttem egy kis pénzt. Földet vásároltam, telkekre osztottam az egészet föl, kitaláltam ezeket a szerződéseket itt. Én mindezt az én kedvesemért, szerelmememért tettem. Vagy lehet, hogy magamért is? - az utolsó mondatot John Heitsmann úgy mondta el, mintha önmagát kérdezte volna és a továbbiakban úgy kezdett beszélni, mintha nem is látta volna az előtte álló embereket, mintha csak fennhangon önmagával beszélgetne. -

Élünk valamiért - de miért? Igyekszünk valami felé - de merre, mi felé? Csakhamar meghalok, mi marad utánam? Por! Csak ennyi! De most már addig nem halok meg, amíg meg nem valósítom tervemet! Olyat hagyok hátra, ami örökéletű, kertet hagyok az én kedvesemnek magam után. Kerteket hagyok magam után. Eleinte azt gondoltam, hogy sok-sok embert veszek fel, vagy egy nagy céggel kötök szerződést, amely kertépítéssel foglalkozik. Szerződést kötök arra, hogy munkások törődjenek a növényekkel. De később megértettem: élettelen az a szépség, ami nem az ember saját teremtménye. Hát, ezért úgy döntöttem, hogy teremtse azt meg mindenki saját maga. Szeretném most tehát Önöknek átadni a telkeket és a házakat, cserébe érte csak arra kérem Önöket, hogy szépet hozzanak létre az én kedvesem köré. Önök nem hitték el, hogy igaz lehet az, ami a szerződésben van megfogalmazva. Nem értették, miféle célt tűzhetett maga elé az a fél, amely ilyen szerződéseket javasol. Most már mindent tudnak.

John Heitsmann elhallgatott. Hallgattak a teremben álló emberek is. Elsőként az a nő törte meg a csendet, aki a legbizalmatlanabb volt. Gyorsan a színpad mellett álló asztalokhoz ment, amelyeken a szerződések álltak, megkérte az egyik titkárt, hogy írja be nevét és úgy írta alá a szerződést, hogy még csak el sem olvasta a benne megfogalmazott feltételeket, aztán az emberek felé fordult a teremben és kijelentette:

- Igen, aláírtam. Elsőként írtam alá. Be is vonulok általa a történelembe. Azért, mert az első leszek. Csak gondoljanak bele: egyetlen férfi sem, bármilyen gazdag is volna, nem adhatna nagyobb ajándékot kedvesének, mint ez a színpadon álló ember. S többet nem is lehet adni.

- Sőt, még kigondolni sem tudott senki többet, amióta ember az ember - kiáltotta a teremből egy másik nő.

- Szeretem magát! - kiáltotta egy harmadik.

- A maga kedvese mellett szeretnék telket. Hogy hívják? - kérdezte a negyedik.

- Úgy hívják, hogy... - kezdte Heitsmann és így folytatta: -

lehet, nem is fontos, hogy a kedvesem ezt megtudja. Gondolja inkább csak azt, hogy a sors keze van benne.

Az emberek egyetlen vágytól hajtva megindultak a színpad mellett álló asztalokhoz. Sor keletkezett. Az emberek örömmel viccelődtek és egymást szomszédúrnak, szomszédasszonynak nevezték, de a zömük - mindenekelőtt az asszonyok - csillogó szerelmes tekintettel néztek a színpadon álló emberre.

John Heitsmann először az életében érezte a jóság energiáját, a szeretetét, az őszinte rajongását, amely rengeteg emberi lélekből áradt most felé. Azt az energiát, amely gyógyít, és legyőz mindent, bármilyen betegséget. A színpadról úgy ment le, hogy már nem bicegett. Néhány hónapig személyesen is kivette részét a megvásárolt telkeken lévő cégek, gyárak épületeinek a lebontásában. Maga fontolgatta a Sally villája köré létrehozandó település és közművesítés tervezetének részleteit.

Amikor egy év múlva ismét Sally villájának kapujába ért, körös-körül, ameddig a szem ellátott, az emberek már ültetgették a nagy kertek picit csemetéit. Sally kapujában is állt néhány ilyen csemete. Gyökereiket gondosan letakargatták. Sally, mintha megérezte volna jöttét, elébe futott.

- John, milyen jó, hogy eljöttél! O, de jó! Légy üdvözölve, John!

Úgy futott hozzá, gyorsan és hevesen, mint egy kislány. Kézen fogta és húzta, vonszolta, hogy igyon vele teát és egész idő alatt szakadatlanul, örömmel telve újságolta:

- Jaj, tudod, te, John, mi történik itt! Miféle csoda zajlik itt körös-körül! Olyan boldog vagyok! Rendkívül boldog! Nem lesz már a házunk környékén a sok füstöt okádó kémény. Jó szomszédjaink lesznek. Csak úgy pezseg az élet körülöttünk! Úgy forr! Ha valamilyen gondjaid vannak az üzlettel, ne aggaszd magad, John! Hagyj ott mindent, gyere ide, hozzánk, élj velünk! Gazdagok lettünk, a fiunk nagyon előnyös, sőt elképesztően előnyös szerződést kapott. Most a területrendezési és tervezési munkálatokat vezeti. Még vásároltunk egy kis földet is. Ott akar a fiunk egy új házat felépíteni. Itt pedig, ha te is akarsz, mi fogunk élni.

- Akarom! - válaszolta John Heitsmann és hozzátette: - Köszönöm, Sally, hogy meghívtál.

- Ugyan, miért laktátok ti a régi házban? - szólalt meg John Heitsmann háta mögött egy hang. Megfordult és megpillantotta fiát. Azonnal megérezte, hogy ez az ő fia. A fiatal férfi így folytatta: - Ha jól értem, akkor Ön az én apám, ugye? Amikor Georgy elmesélte, hogy édesanyám gyermekkori pajtását Georgy fényképének nézte, megértettem, ki jött hozzánk. De édesanyám sem tanulta meg eltitkolni az érzéseit.

Bennem még, természetesen, nincsenek olyan érzések, amilyenek édesanyámban, de készen állok boldog szüleimnek egy új ház építését is finanszírozni.

- Köszönöm, fiacskám - mondta John Heitsmann visszafogott hangon. Szeretett volna fiához lépni és megölelni őt, de nem volt bátorsága. A fiatalember maga lépett hozzá, kezét nyújtott és bemutatkozott:

-John.

- Hát ez remek! Nagyszerű, hogy megismerkedtetek. Ha majd megismeritek egymást, megtetszettek egymásnak, de most gyerünk, igyunk egy teát! - mondta Sally.

Az asztalnál Sally megállás nélkül, izgatottan beszélt a különös eseményekről, amelyek az utóbbi hónapokban történtek.

- Csak képzeld el, John, képzeld el, mit mesélnek! Olyan ez, mint a világ legszebb legendája. Olyan legenda, amely kezd megvalósulni. Képzeld, John, az emberek azt mesélik, hogy mindezt a földet itt körös-körül egyetlen ember vette meg. Majd ez az ember meghívta a legjobb kertépítészeket, agronómusokat és kertészeket és mindenkinek adott néhány hektár földet térítésmentesen, életfogytiglani használatra. Azt mondta nekik, hogy tegyék széppé telkeiket. Még a csemetéket és magokat is ingyen adta nekik, sőt, ezen túl öt évig fog nekik fizetni csak azért, hogy saját telkeiket hasznosan rendezzék be. Hát, képzeld, még fizet is érte! Ez az ember e projektbe fektette teljes vagyoniát, egészen az utolsó centig.

- Hát, azért lehet, hogy nem az egészséget - vetett ellent Heitsmann.

- De az emberek ezt mondják - mindenét. Na és tudod, hogy miért tette ezt az egészséget?

- Miért? - kérdezte nyugodtan John Heitsmann.

- Hát éppen ebben van a varázsa mindannak, ami most végbemegy. Azért tette, hogy mind e gyönyörűség közepette az ő kedvese éljen. A kedvese is, mondják az emberek, kertépítéssel foglalkozik. Itt lesz valahol az ő háza is, csak senki sem tudja, hol. El tudod te képzelni, Johnny, mi lesz, ha az emberek megtudják, voltaképpen ki is ez a nő?

- Mi?

- Hogyhogy mi, hiszen mindenki azonnal úgy fog tekinteni e nőre, mint egy Istennőre, meg fogja akarni érinteni. Például én is szeretném megérinteni. Ez a nő biztosan nem is egy egyszerű ember. Lehet, hogy külsőleg rendkívüli, de lehet, belsőleg is az. „Egyetlen nő sem akad a világon, aki egy férfit ilyen különleges és gyönyörű tette volna képes ihletni” - mondja mindenki körülöttünk. Hát ezért fogják kívánni az emberek látni, sőt, megérinteni az ilyen férfit és annak különleges hitvesét.

- Minden bizonnyal megkívánják majd - értett egyet John Heitsmann, majd hozzátette: - na, de hát mi most ezzel mit tegyünk, Sally?

- Miért nekünk kellene ezzel valamit tennünk? - csodálkozott Sally.

- Azért nekünk, mert ez a különleges nő, aki miatt minden körülöttünk történik - te vagy, Sally.

Sally tágra nyílt szemekkel nézett Johnra, megpróbálta tudatosítani, amit hallott. Amikor felfogta a hallottakat, kicsúszott kezéből a csésze, de senki sem figyelt a darabokra törő csésze hangjára. John Heitsmann egy felboruló szék zajára fordult meg. Fia feldúlt állapotban ugrott fel helyéről. Az ifjabb John apjához lépett és lágy bariton hangon így szólt:

- Apám! Édesapám! Megölelhetlek?!

John Heitsmann elsőként ölelte keblére fiát és meghal-

lotta, hogyan ver a szíve. Az ifjabb John apját ölelve, lelkesen suttogta:

- Ilyen erős, szavak nélküli szerelmi vallomást a világ még nem hallott. Büszke vagyok! Büszke vagyok rád, édesapám!

Amikor apa és fia Sallyhez visszatértek, Sally még mindig a lezajlott eseményeket próbálta tudatosítani. Arcát hirtelen pír öntötte el, mely szinte kisimította ráncait. Szeméből könnyek záporoztak. A könnyei miatt elfogódott Sally gyorsan az idősebb Johnhoz ment, kézen ragadta és a teraszról való kijáráshoz vezette. A fiatalabb John nézte, ahogy szülei kéz a kézben lépkedtek a keskeny gyalogúton, amely az akácos felé vezetett. Azon túl állt az ő gyermekkori házikójuk. Előbb lassan andalogva mentek, majd hirtelen, mint két rosszcsonst gyermek, futásnak eredtek.

Tíz év múlva a megfiatalodott John Heitsmann a klub kávézójában ült a település többi férfitagjával és nevetve magyarázta:

- Nem, én nem jelöltetem magam semmilyen elnökválasztásra. Meg se próbáljatok rábeszélni! A lényeg nem a korom. Az országot úgy is lehet irányítani, hogy az ember nem válik államelnökké. Megteheti ezt az ember a saját kertjéből is. Ti megmutattátok saját példátokkal, hogyan kell a valós életet építeni, és egész Amerika kezd most már virágzó kertté változni. Ha ez így folytatódik, lehet, hogy beérjük Oroszországot.

- Beérjük! Beérjük! - hagyta jóvá a belépő Sally - De most azért menjük haza, kérlek, Johnny. A gyerek nem akar nélküled elaludni, mondta, majd még férje fülébe súgta, és én sem...

Az árnyas, illatos sétányon házuk felé kéz a kézben két fiatal ember, John Heitsmann és Sally, ballagott. Tavasszal mindig úgy tűnt nekik, hogy az élet csak most kezdődik. Úgy, ahogyan a valós élet kezdődött egész Amerika-szerte.

- Nagyon szépen végződik a történeted - mondtam Anasztáziának, amikor befejezte elbeszélését a jövőről. - Minden történeted reménykeltő. De megtörténhet valami hasonló a valóságban is? Ténylegesen is?

- Feltétlenül megtörténik, Vlagyimir. Ez nem egy kitalált történet, hanem a jövő kivetítése. Nem a név a fontos és a benne zajló cselekmény helye. A lényeg az eszme, és a vágy a fontos! S ha elbeszélésem pozitív érzéseket ébresztett, akkor az emberek a lényegét feltétlenül kivetítik a jövőbe, sok-sok ember fogja majd a képet saját részleteivel kiegészíteni - így nyer az óriási értelmet és hatalmas, a tudatosságot tápláló erőt.

- Hogy történhet meg mindez?

- Nézd, milyen egyszerűen! Megtetszett a történet?

- Nekem? Igen!

- Akarod, hogy valóra váljon a jövőben?

- Hát persze, akarom!

- Ha elmeséled az embereknek, mit gondolsz, akad majd valaki, aki szeretné látni, hogy valami hasonló megvalósul?

- Gondolom - igen.

- Hát látod, ez azt jelenti, hogy azok is kedvet kapnak rá, akik a történelemben nem csupán megfigyelői szerepet vállalnának, hanem résztvevőit. S akkor majd az elmesélt történet az életben fog megvalósulni.

- Igen, azt hiszem, megértettem. Csak egy picit sajnálom, hogy ilyen szép képeket külföldi vállalkozókról festettél, nem pedig oroszokról.

- Vlagyimir, az oroszokról maga az élet fest gyönyörűséges, valós képeket. Pontosabban mondva, sokan közülük máris az Isteni Öröklét megteremtésén dolgoznak. Te magad is mesélhetnél róla!

- Én magam? Hát, igen. Voltaképpen sok orosz vállalkozót ismerek, akik már nem is egyetlen, hanem több hektár földet vásároltak és saját családi birtokukat építik rajta. Olyanok, akikről te is meséltél. Csak az ő történetük nem annyira romantikus.

- Mindenkiről, aki tudatosan érinti a Földet, fontos fennkölt szavakkal regélni. Kimeríthetetlen az ilyen regélés. Nézd, íme, egy ilyen történet, ismerd fel bennük a számodra ismerős neveket!

VILÁGRA HOZLAK, ÉDES ANGYALKÁM

Viktor Csadov, üzletember, hajnalban ébredt. Mellette, a széles ágyon édesdeden aludt fiatal szeretője. Az arányos női testet vékony takaró fedte.

Minden alkalommal, amikor banketteken vagy luxusfürdők szállodáiban együtt jelentek meg, testének vonalai mágnesként vonzották a férfiak hol irigykedő, hol érzéki pillantását.

Ezen túl, Inga - így nevezik az alvó szépséget - elragadóan mosolygott és környezetében okos, művelt nő benyomását keltette. Viktor szeretett vele beszélgetni, így hát vett egy négyszobás lakást, berendezte a legmodernebb bútorokkal, átadta kulcsait Ingának és néha - amikor az intenzíven zajló üzlet megengedte - egy-két éjszakát töltött itt vele. Hálás volt e huszonöt éves nőnek a csodálatos éjszakákért, beszélgetésekért, de feleségül, bizony nem nagyon akarta venni. Nem érzett különösebb szerelmet iránta. Ráadásul még az is foglalkoztatta, hogy ő harmincnyolc, Inga viszont csak huszonöt éves. Tovaszáll még néhány év és a fiatal nőnek kedve támadhat - így gondolta - egy fiatalabb szeretőre. S bizony külső adottságaira, jó eszére való tekintettel ez nem is lesz számára annyira nehéz. S hála neki, talál is majd magának egy fiatal, még gazdagabb szeretőt. Hiszen, ha feleségül veszi, bevezeti őt a befolyásos üzletemberek körébe.

Inga Viktor felé fordult, mosolygott álmában. A félrecsúszott takaró finoman felfedte a tökéletes idomú, csábos női melleket. Viktor Csadov ezúttal azonban nem érzett nemi gerjedelmet

Inga félmeztelen teste láttán, úgy, mint általában máskor. Fogta a takarót és óvatosan betakarta a még alvó nőt. Halkan, nehogy felébredjen, felkelt az ágyból és kiment a konyhába.

Főzött magának egy kávé. Rágyújtott, majd mint valamiféle kabulatban, fel-alá kezdett járkálni a tágas konyhában.

Alom! Ezen az éjszakán egy különös álom kavarta fel érzelmeit. Valóban az érzelmeit, érzéseit, nem az elméjét. Viktor ugyanis azt álmodta, hogy valahol egy árnyékos sétányon jár, és lázasan azt latolgatja, mennyire célszerű az éppen megkötendő üzlet. Előtte, mögötte testőrei, akiknek a jelenléte ingerelte, nem engedte, hogy teljes mértékben összpontosítson. Nem tudta igazán összeszedni a gondolatait, mert még a park kerítésén túl haladó autók állandó zaja is idegesítette. Egyszerre csak azonban eltűntek a testőrök, megszűnt az autók zaja. Tisztán hallotta, hogyan csiripelnek a madarak, észrevette, milyen gyönyörű a fásorban álló fák tavaszi leveleinek a színe, hogyan pompáznak a bokrok virágai. Megállt s élvezte a bensőjében támadó öröm érzéseit. Olyan jól érezte magát, mint még soha korábban az életben. S ekkor észrevette, hogy a távolból a sétány fái alatt egy kisfiú fut felé. A nap a gyermek háta mögött sütött, fényudvart alkotott köré és olybá tűnt, mintha a sétányon egy kicsi angyalka szállna feléje.

A rákövetkező pillanatban szívében felragyogott a felismerés: ez az ő kicsi fia, ő fut elébe. A kisfiú őfelé, hozzá szaladt, gondosan rakta egymás után kicsi lábait, integetett kicsi karjaival. Viktor örömteli előérzettel leguggolt, szélesre tárta karjait. Futtában az ő kicsi fia is széttárta kicsi karjait. De, amikor a kicsi már alig pár méterre lehetett Viktortól, hirtelen és váratlanul megállt. A gyermeki arcon addig ülő mosoly hirtelen kihunyott. A gyermeki szemek komoly tekintete heves szívverést váltott ki Viktorban.

- Na, gyere hát, gyere hozzám! A karomba, kicsi fiam, hadd öleljelek meg!

A szomorúan mosolygó kisfiú így válaszolt:

- Nem ölelhetsz meg, édesapám.

- Miért nem? - csodálkozott el Viktor.

- Azért - válaszolta szomorúsággal a hangjában a pici -, azért nem tudsz engem, édesapám, megölelni, mert nem ölelheted meg a még meg nem született fiadat. Hiszen, te engem még nem nemzettél meg, édesapám.

- Akkor gyere hozzám te, te ölelj meg engem, kisfiam! Na, gyere hát!

- Az ember nem ölelheti meg azt az apát, aki őt nem nemzette.

A pici könnyein keresztül próbált mosolyogni, pírral borított arcán lassan végiggördült egy könnycsepp. Majd megfordult és lehorgasztott fejjel lassan elindult visszafelé a sétányon.

Viktor pedig tovább térdelt, megmozdulni is képtelen volt. A pici egyre távolodott. S vele együtt elillant a kellemes és örömteli érzés is lelkéből. Úgy tűnt neki, hogy a távolból ismét beszűrődik, s nőttön-nő a gépkocsik zaja. Viktor mozdulni, beszélni sem tudott, de összeszedve minden maradék erejét, felkiáltott:

- Ne menj el! Hol vagy, kisfiam?

A pici megfordult és Viktor látta, amint egy újabb könnycsepp gördül végig az arcán.

- A semmibe megyek vissza, édesapám. A semmis végtelebbe! - A kisfiú lesütötte szemét, elhallgatott, majd hozzátette:
- Szomorú vagyok, édesapám, mert mivel nem születhetek meg, nem tudok neked segíteni, hogy általam újjászüless.

Fejecskéjét lehajtva, távolodott tőle az ő pici angyalkája, majd hamarosan el is tűnt, mintha szertefoszlott volna a nap sugaraiban...

Az álom befejeződött, de a csodálatos, örömet árasztó érzésekről szóló emlékek megmaradtak. Mintha arra készítették volna, hogy tegyen valamit.

Viktor már a harmadik cigarettát szívta, felpattant, határozottan elnyomta a csikket, majd bement a hálószobába, s közben hangosan így szólt:

- Ébredj, Inga! Ébredj!

- Hiszen én nem is alszom. Csak úgy fekszem. Lustálkodom.

Azon gondolkodom, hová tűnhettél - válaszolta az ágyban fekvő szépség.

- Inga, azt akarom, hogy szülj! Szülnél te nekem egy fiúgyermeket?

Inga ledobta a takarót, s kiugrott az ágyból. Viktorhoz futott, nyakába ugrott, rugalmas testével teljesen hozzásimult és izzón fülébe suttogta:

- Ez a legkellemesebb és legszebb szerelmi vallomás - amikor egy férfi arra kéri a nőt, hogy szüljön neki egy gyermeket. Köszönöm, ha ez nem csak tréfa.

- Nem, nem az! - válaszolta keményen Viktor.

Pongyolájába bújva, Inga így válaszolt:

- De ha nem tréfa, ha komoly a dolog, akkor ez egy meggondolatlan döntés. Először is, azt akarom, hogy az én jövőendő gyermekemnek legyen apja, de te nős vagy, drágám, kedvesem.

- Elválok - mondta Viktor. - Valójában már három hónapja elvált feleségétől, Ingának ezt több ok miatt mégsem mondta még el.

- Ha majd elválsz, akkor beszélgethetünk a gyerekekről. De én rögtön, kereken megmondom neked, Viktor: még ha el is válsz, akkor sem érkezett el az idő, hogy gyerekekről beszéljünk. Elsősorban: még egy év kell, hogy befejezzem az aspirantúrát. Másodsorban: annyira megnyomorított a tanulás, hogy ha letudom, szeretnék még egy-két évet csak úgy bolondozni, fürdőhelyekre utazgatni, szórakozgatni. De egy gyermek... A gyermek mindennek véget vet, sőt, mindörökre - morfondírozott félig tréfálkozva, félig komolyan Inga.

- Jól van, no, tréfáltam csak - szakította félbe a gondolatfűzért Viktor. - Mennem kell, komoly megbeszéléseim vannak. Már hívtam a kocsit. Szia.

Viktor elment, de nem megbeszélésre, sőt még kocsit sem hívott. Lassan ment a járdán és figyelgette a szembe jövő nőket. Új, nem szokványos figyelemmel. Válogatott közöttük, azt a nőt kereste, aki méltó volna megszülni az ő fiát. Akitől gyermeket szeretne.

Azonnal kiiktatta a divatosan kifestett, kiöltözött lányokat,

akik korábban vonzották, lekötötték figyelmét. Teljes mértékben visszautasította a félmeztelenre vetkőzött, minimális öltözékben megjelenő, vagy minden idomukat mutogatókat is.

„Világos, miért teszik, mire gondolnak közben. Mindehhez ráadásul még átszellemült arckifejezést is igyekeznek ölteni - jegyezte meg magának. - A férfiakat különböző testrészeikkel csábítják, abban reménykedve, hogy valaki mégis csak horogra akad. És horogra is akadnak, természetesen, de nem azért, hogy az illetőnek gyermeket szüljenek. Ez hajtóvadászat! A hímre - nem a nemzőre! Gyerünk, gyerünk, csak riszáljátok a seggeteket, buta libák! Na, de én nem, én bizony nem engedem, hogy az én fiamat akármilyen kis cafka szülje meg!”

Két lány jött vele szembe, menet közben dohányoztak, sőt, az egyikük még egy üveg sört is tartott a kezében.

„Na, hát ezek tutira nem gyermekszülésre valók. Az ilyenektől gyereket csak tiszta idióták akarhatnak!”

Viktor még arra is felfigyelt, hogy a szembe jövő nők és lányok között nagyon kevés volt az olyan, aki teljesen egészséges lett volna. Voltak, akik összegörnyedve jártak, másoknak olyan kifejezés ült az arcán, mintha bélgöröcsöt kaptak volna. Egyesek kövérek, mások egészségtelenül soványak voltak, szinte csont és bőr.

„Hát, nem, ilyenektől gyereket nem akarok! - gondolta magában Viktor. - Szinte hihetetlen, mennyire látni, hogy e nők mindegyike arról ábrándozik, hogy hófehér "Mercédesz-paripáján" betoppanjon hozzá egy királyfi, de e királyfiért a legalapvetőbb dolgot megtenni - azt már nem. Nem képesek neki egészséges gyermeket szülni, hiszen maguk sem teljesen egészségesek.”

Viktor nem hívta sofőrjét, trolival utazott el irodájába, s közben egész idő alatt a nőket figyelgette, igyekeztén kiválasztani közülük azt, aki méltó volna megszülni a fiát, de mindhiába.

A nap folyamán és az ebédszünet alatt is, amikor egyedül maradt irodájában, egyfolytában csakis arra a nőre gondolt, aki majd megszüli a fiát.

Olykor az volt az érzése, mintha azt a nőt keresné, aki őt magát szülné meg. Végül az alábbi következtetésre jutott: ideális anyát a fia számára nem fog találni, az ilyet meg kell teremtenie. Találnia kell egy többé-kevésbé egészséges fiatal nőt, akinek kellemes vagy legalábbis nem visszataszító a kinézete, jó a lelke, majd olyan feltételeket kell a számára létre hoznia, hogy részt tudjon venni a legjobb szanatóriumokban megrendezett tréningeken és egészségjavító programokon. De ami a legfontosabb - a legjobb iskolában kell taníttatnia, ahol a várandós állapotra való felkészülésről, a gyermek kihordásáról, a szülésről és az iskoláskorigi való nevelésről tanulhatna.

A munkanap végén magához hívta cége jogászát, Valentina Petrovnát, egy élettapasztalatokban bővelkedő nőt.

Hellyel kínálta, majd jókora kerülővel hozzálátott mondókájához.

- Van Önhöz néhány különleges kérdésem, Valentina Petrovna. Valójában személyes, de számomra nagyon fontos. Egy rokonom megkért, tudakoljam meg, hogy... Egy szó, mint száz, készülődik férjhez menni, gyermeket szeretne. Engem kért meg, hogy tudjam meg, van-e valahol az országban valamilyen jobb fajta iskolaféle, ahol arról tanítanak, mit kell a várandósság idejében tenni, hogyan lehet a legjobban kihordani a gyermeket, hogyan kell megszülni, és hogyan kell azt majd utána nevelni. Na és hogy, mit tegyen, hogyan viselkedjen az apa.

Valentina Petrovna figyelmesen meghallgatta, egy ideig szótlánul ült, majd így válaszolt:

- Ahogy Ön is tudja, Viktor Nikolaevics, két gyermekem van és mindig is érdekelték a szülésről és a gyermeknevelésről szóló könyvek, de arról, hogy hazánkban, esetleg a határon túl ilyen iskola volna, amilyenről Ön érdeklődik, még csak nem is hallottam.

- Különös. Mindenfélét tanítanak, de ezzel, voltaképpen a legfontosabb kérdéssel sem az iskolákban, sem a magasabb

oktatási intézményekben még csak érintőlegesen sem foglalkoznának? Miért?

- Igen, különös...- értett egyet Valentina Petrovna - én erről valahogy eddig egyáltalán nem is gondolkodtam, de most nekem is furcsának tűnik a dolgok ilyen állása. Az Állami Dumában ugyan foglalkoznak azzal, hogy kellene az iskolákban szexuális felvilágosítást tanítani, de bizony annak a kérdése, hogy azt tanítsák, hogyan kell helyesen szülni és nevelni a gyermekeket, eddig még csak fel sem merült.

- Vagyis ez azt jelenti, hogy minden házaspárnak kísérleteznie kell saját gyermekével?

- Úgy néz ki - kísérleteznie! Van, természetesen, rengeteg mindenféle tanfolyam, amelyeken arra tanítják a szülőket, hogyan kell viselkedniük a szülés alatt, hogyan kell bánni az újszülöttel, de mivel nincs a folyamatnak tudományos magyarázata, gyakorlatilag lehetetlen megállapítani, hogy a valóságban mely tanfolyamok segítenek vagy melyek károsak - válaszolta Valentina Petrovna.

- Ön részt vett ilyen tanfolyamokon, Valentina Petrovna?

- Kisebb lányomat - úgy döntöttem - otthon szülöm meg, a kádban, bábaasszony segédletével. Manapság sokan tesznek így. Úgy vélik, hogy a gyermeknek otthon, a családtagok jelenlétében kellemesebb világra jönnie. Azt mondják, az újszülött érzi, mikor viszonyulnak hozzá szeretettel és mikor közömbösséggel, ami a szüléseteken gyakran megesik. Hiszen ott az úgy megy, mint a futószalagon.

A beszélgetés Valentina Petrovnával nem hatott Viktorra biztatólag, éppen ellenkezőleg, inkább lehangolta. Két hétig minden szabadidejében a gyermekek szülésének problémájáról gondolkodott. Két hétig, ha gyalog járta a várost, ha előkelő éttermekbe ment, bárókba vagy színházakba, állandóan a becsüs tekintetével fürkészte a nők arcát. Még falvakba is elment, de ott sem talált magának megfelelő nőt.

Egyszer sötétített ablakú terepjáróján a tanárképző egyetemhez ment, majd itt a kocsni ablakán keresztül kémlelte a

mellette elhaladó lányokat. Háromórai üldögélés után felfigyelt egy fiatal lányra. A lépcsőn futott le, rövid, de vastag szőke copfja volt, sudár termete és - Viktornak úgy tűnt - arckifejezése sem volt buta. Amikor a lány a dzsipp mellett az autóbuszmegálló felé tartott, Viktor lehúzta az ablakot és odakiáltott neki:

- Kislány, bocsásson meg, a barátomra vártam itt, de nem győzöm kivárni, meg tudná nekem mutatni, hogyan tudok a legegyszerűbben eljutni a város központjába? Aztán majd Ont is hazaviszem, ha akarja.

A lány pillantásával szemügyre vette a dzsippet és nyugodtan így válaszolt:

- Miért ne mutatnám meg! Persze, hogy megmutatom!

Amikor beült az első ülésre, bemutatkoztak egymásnak. Ljusza a cigarettapaklira mutatva így szólt:

- Jó cigarettája van, megkínálna? Rágyújthatok?

- Persze, csak tessék, gyújtson rá! - válaszolta Viktor és megörült a mobiltelefon csilingelő hangjának. Az üzenet bagatell volt, de a beszélgetés befejeztével Viktor komor arcot vágott, és a cigarettáját élvezettel szívó Ljuszának ezt mondta:

- A körülmények megváltoztak. Most azonnal munkaértekezletre kell mennem. Hát, sajnálom, bocsásson meg!

Kirakta a cigarettázó Ljuszát, mert úgy döntött, hogy nem engedni füsttel mérgezni a fiát.

E két hét alatt Viktor nem találkozott szeretőjével és nem is telefonált neki. Azt gondolta, hogy ha már egyszer nem akar szülni, ha csak szórakozni akar, sőt, előkelő fürdőhelyekre járna inkább, akkor őrá már nincs is szüksége.

Természetesen, szerfőlött kellemes időtöltés volt vele lenni, hiszen olyan szép és okos, de most életének tervei komolyan megváltoztak. „Ráhagyom a lakást, mert bárhogy is van, ez a nő egy ideig megszépítette életemet” - határozott Viktor és az egyetlen felé vette az irányt, ahol Inga tanult, hogy átadja neki saját kulcsait is. Még az úton felhívta mobiltelefonon:

- Szervusz, Inga!

- Szervusz - válaszolta az ismerős hang - hol vagy most?

- Éppen az egyetem felé haladok, mikor végzel?
- Már tíz napja egyáltalán nem járok be, és úgy néz ki, hogy a közeljövőben nem is fogok.
- Történt valami?
- Igen.
- Hol vagy most?
- Itthon.

Amikor Viktor, saját kulcsaival kinyitotta az ajtót, belépett a lakásba, Inga otthonkájában az ágyon feküdt és egy könyvet olvasott. Viktorra pillantott:

- A kávé és a szendvicsek a konyhában vannak - mondta fel sem állva és ismét olvasmányába mélyedt.

Viktor átment a konyhába, két korty kávé ivott, cigarettára gyújtott, az asztalra tette a kulcsokat, majd a hálószoba ajtajába lépett és bejelentette Ingának, aki tovább olvasott:

- Elmegyek, lehet hosszabb időre, vagy talán mindörökre. A lakást itt hagyom neked. Ég veled! Légy szabad, boldog!

Majd a kijárat felé indult. Inga már az ajtónál érte utol:

- Hát azt már nem, állj csak meg, te szemét! - mondta harag nélkül és megragadta Viktor kabátúját. - Tehát, te elmész! Tönkretetted az egész életem, most pedig csak így, ég veled, mi?

- Ugyan, mivel tettem volna én tönkre a te egész életedet? - csodálkozott Viktor. - Jó volt veled, gondolom, neked sem volt velem unalmas. Lesz saját lakásod, sok-sok ruhád. Élj magadnak, örülj, élvezd az életet, ahogy akartad! Vagy talán még pénzt is szeretnél hozzá?

- Hát, pontosan az vagy - szemét! Csak úgy a képeembe köpsz! Tessék - lakás, ruhák, élvezd az életet...

- Ugyan már, hagyd abba! Ne csinálj jeleneteket! Sokkal komolyabb dolgom van. Ég veled!

Viktor megfogta az ajtó kilincset. De Inga ismét karon ragadta s visszatartotta:

- Na nem, drágaságom, állj csak meg! Árulj el már nekem valamit! Hát nem te kértél arra, hogy szüljek neked gyereket, nem te? Kértél vagy sem?

- Kértelek, de te elutasítottad.

- Először elutasítottam. Aztán két napig gondolkodtam és beleegyeztem. Otthagytam az aspirantúrát, abbahagytam a dohányzást és még könyveket is beszereztem az életről, a gyermekekről, el sem tudok tőlük szakadni, csak olvasok éjjel nappal. Tanulom, hogyan lehet a lehető legjobban szülni, de őurasága csak így: Ég veled! Én meg egyre csak rád gondolok és azt képzelem, hogy te leszel a gyermekünk apja-

Amikor Viktor tudatosította a hallottakat, szenvedélyesen átölelte Ingát, majd fojtott suttogással ismételte: „Inga, Inga....” Karjaiba vette és a hálószobába ment vele. Úgy vitte, mint valami hatalmas kincset, majd óvatosan az ágyra fektette. Hevesen, mint soha korábban, ölelte az ágyon fekvő Ingát, csókolgatni kezdte mellét, vállát, megpróbálta levetni róla pongyoláját, de Inga előbb némán védekezett, majd így utasította vissza:

- Nyugodj meg, kérlek! Más itt a fontos! Ma köztünk semmilyen szex nem lesz. Holnap sem, sőt még egy hónap múlva sem - jelentette ki Inga.

- Hogyhogy nem lesz? Te magad mondtad, hogy benne vagy, megszülsz a gyereket, nem?

- Mondtam.

- De hát, hogy akarsz szülni szex nélkül?

- A szexnek teljesen másmilyennek kell lennie. Alapjaiban véve másmilyennek.

- Hogyhogy másmilyennek?

- Hát másmilyennek. Mondd csak nekem, kedvesem jövendő szerető édesapa. Miért akarod, hogy gyermeked szülessen?

- Mi az, hogy miért? - ült föl meglepetten az ágyon Viktor. - Mindenkinek világos, hogy miért. Nincs itt semmilyen másféle változat.

- Világos, hogy nincs. De azért pontosítsuk csak egy picit, mit akarsz, és mely lehetőséget választod. Azt akarod, hogy gyermeked úgy szülessen, mint a te vagy a mi közös testi gyönyöreink következménye, mellékterméke? Vagy szerelmünk vágyott gyümölcsének akarod tekinteni?

- Gondolom, hogy a gyermek számára kellemetlen mellékterméknek lenni.

- Akkor tehát, a szerelem gyümölcsének kell lennie. De te nem vagy belém szerelmes. Persze tetszem neked, de ez még nem szerelem.

- Igen, Inga, nagyon tetszel nekem.

- Hát látod, te is nagyon tetszel nekem, de ez még nem szerelem. Ki kell érdemelnünk egymás szerelmét.

- Inga, te biztos összeolvastál mindenféle hülyeséget! A szeretet - olyan érzés, amely magától, nem tudni honnan jön. És elmegy, nem tudni hová. Kérdemelni a tiszteletet lehet, de a szeretetet...

- Nekünk, pedig pontosan egymás szerelmét kell kiérdemelnünk, és ebben nekünk a mi fiunk fog segíteni.

- Fiunk?! Úgy érzed, hogy fiunk lesz?

- Miért lesz? Már megvan!

- Hogyhogy megvan? - ugrott fel Viktor - vagyis, neked már van gyereked? Te ezt eltitkoltad előlem! Kitől van? Hány éves?

- Tőled. És semennyi.

- Akkor tehát, még nincs meg?

- De, megvan.

- Figyelj, Inga, hát én téged most már egyáltalán nem értelek. Tiszta zagyvaságot hordasz itt összevissza. Tudnál világosabban beszélni?

- Megpróbálom. Tehát te, Viktor, gyermeket szeretnél volna és elkezdted rá gondolni. Aztán én is szerettem volna, és szintén kezdtem rá gondolni. Most már köztudott, hogy az emberi gondolat anyagi. Ebből az következik, hogy ha gondolatban elképzeljük gyermekünket, akkor ez a gyermek már létezik.

- Na, de hol van ez a gyermek most?

- Nem tudom. Lehet, hogy valamilyen számunkra ismeretlen dimenzióban. Lehet, valamilyen más kozmikus csillagrendszerben mézítláb szaladgál a csillagokon és figyel a kékes Földet, amelyen meg kell születnie, anyagba lényegülnie. Lehet, hogy most választja ki a helyet, ahová születnie kell, a körülmé-

nyéket, melyek közé érkezni fog, és valahogy szeretne bennünket erről tudósítani. Nem hallod, nem érzed kérlelését?

Viktor tágra nyitott szemekkel nézett Ingára, mintha először látná. Még soha sem érvelt így. Nem értette, tréfál-e vagy komolyan mondja. De a mondat - „lehet, hogy éppen most választja meg a helyet, ahová meg kell születnie” - rákényszerítette, hogy gondolkodjon.

Különböző helyeken születnek emberek. Megecsik, hogy még repülőgép fedélzetén is, hajón vagy gépkocsiban, sokan szüléseteken, mások otthon, kádban. Úgy születnek, ahogy sikerül, de hogy hová szeretnének megszületni a gyermekek... Például ő, Viktor, ha volna választási lehetősége, hová szeretne megszületni? Oroszországba vagy egy jobb szüléseten Angliába, Amerikába? De a lehetőségek közül különösebben egyik sem vonzotta.

Inga félbeszakította Viktor gondolkodását:

- Nekem már meg is van a pontos tervem, hogyan kell közösen felkészülnünk a fiunkkal való találkozásra.

- Miféle terved?

- Hallgass meg figyelmesen, drágám! - mondta Inga olyan erőlesen, mint soha korábban, hol a fotelbe leülve, hol föl-le sétálva a szobában. - Először is teljes mértékben rendbe kell szednünk fizikai állapotunkat. Ettől a pillanattól fogva nem fogunk dohányozni, szeszes italt inni. Méregtelenítjük szervezünket, teákkal és böjtöléssel tisztítjuk mindenekelőtt a vesénket és a májunkt. A módját is kiválasztottam.

Ettől a pillanattól fogva csak tiszta forrásvizet fogunk inni - ez nagyon fontos. Nekem már hordanak is, naponta öt literrel, igaz, hogy ez kétszer többbe kerül, mint a boltban, de nem számít, kibírjuk.

Minden nap feltétlenül testgyakorlatokat kell végeznünk, hogy izmaink megerősödjenek és a vér az erekben erőteljesebben tudjon keringeni. Fontos a friss levegő is és a pozitív érzések, s mindezt megvalósítani bizony nem is lesz könnyű.

Viktornak tetszett Inga határozottsága és terve, de végig sem hallgatta, máris bejelentette:

- A testedzésekre a legjobb felszerelést vesszük meg, a legjobb masszőröket alkalmazzuk. Sofőrjeim egyikét minden nap elküldöm forrásvízért. Jó levegőért a sofőr szintén elmegy az erdőbe, palackba fogja azt nyomás alatt begyűjteni, és mi majd apránként kiengedjük a lakásunkban. Csak azt nem tudom, honnan szerezzünk pozitív érzéseket. Esetleg nászútra a legjobb fürdőhelyekre megyünk el? Hát persze, nászútra!

Viktor kedve percről percre magasabbra hágott. Egyre javult Ingának a gyermek születéséhez való határozott, komoly és tudatos hozzáállásától és attól, hogy tőle akar gyermeket szülni. S attól is, hogy az általa álmában látott fiát nem akármilyen számító, könnyűvérű nő szüli meg, hanem Inga, aki olyan komolyan és felelősségteljesen viszonyul hozzá. O, annyira szeretett volna valami nagyon kellemeset, jót tenni e nőért, akit már jövődő fia anyjának tartott! Viktor felállt, gyorsan zakójába bújt, Ingához lépett és ünnepélyesen bejelentette:

- Inga, légy a feleségem!

- Persze, az leszek - válaszolta Viktornak ugyanolyan hangon Inga, miközben gombolgatta pongyoláját. - Fiunknak hivatalosan is összeházasodott szülőkre van szüksége. De nászútra nem kell luxus üdülőhelyekre mennünk, ez nem összeegyeztethető a gyermek születésére készített tervemmel.

- Na és mi az, ami összeegyeztethető vele? Hol máshol tudunk még pozitív érzéseket nyerni?

- Be kell járnunk a környező falvakat és olyan helyet kell találnunk, amely lelkünknek tetszik. Tetszenie kell neked is, nekem is, vagyis, a fiunknak is, amikor majd meglátja. E helyen veszünk egy hektár földet és te majd itt egy kisebb házat építesz föl, ahol gyermekünk majd megfog. Én e helyen leszek teljes kilenc hónapig. Ha el is megyek, csak rövidebb ideig leszek távol. A telekre fiatal erdőt ültetünk ki. A fiunkat nem születésen fogom megszülni, hanem családi birtokunkon, a mi kis házikónkban.

Viktor képtelen volt elhinni, hogy Inga - ez a fiatal és látványosan szép nő, aki annyira szeretett elit klubokba és híres

fürdőhelyekre járni - képes volna hirtelen ennyire, ilyen gyökeresen megváltoztatni életképét, életmódját. Az egyik oldalon, hízelgők voltak Inga szándékai, hiszen az ő gyermekére gondolt, de a másik oldalon, vajon normális-e mindez? Egyik ismerősétől hallotta, hogy léteznek könyvek, amelyek a gyermekszülésre való különleges felkészülésről szólnak. Az ismerőse mesélte neki, milyen jelentősége van az egy hektár földnek minden egyes család számára és egy zöld borítójú könyvet ajándékozott neki. „A Család Könyve” - ez volt a címe. Igaz, még nem sikerült elolvasnia, de hallotta, hogy a közvélemény e könyvet, valamint az ehhez hasonlókat viharos fogadtatásban részesítette. Sokan, miután elolvasták, hozzáláttak életmódjuk megváltoztatásához.

Viktor pillantása hirtelen néhány zöld borítójú könyvre esett az éjjeliszekrényen. Odalépett és elolvasta a sorozat címét: „Oroszország Zengő Cédrusai.” Ott volt közöttük a „Család Könyve” is. Viktor megértette: a gyermek születésére vonatkozó különleges felkészülési módot, a szülést magát is Inga e könyvekből merítette és eltökélt szándéka be is tartani azt. Viktor nem tudta, ez jó vagy nem.

Aggodalommal töltötte el Inga rendíthetetlen meggyőződése. Mintha valamilyen láthatatlan valaki megváltoztatta volna világnézetét, jelenlegi életéről való felfogását. „A jobbik irányba változtatták meg Ingát ezek a könyvek vagy inkább kissé furcsává tették?” - ezt sehogy sem tudta eldönteni. Ezért egyre újra és újra feltette magának a kérdést és ellent mondott Ingának:

- Tudom én, hogy elképzeléseidet innen, e könyvekből vetted. Hallottam róluk. Vannak, akiket lelkesítenek, mások azt mondják, mese az egész, bizonyíthatatlan. Azért nem volna-e mégiscsak jobb, nem elhinni mindent vakon, ami bennük van? Te magad gondolj bele, hogy minek nekünk a föld, minek építenünk egy kis házikót és gürcölnünk, agyon dolgoznunk magunkat, amíg kiültetjük a fákat?

Az én anyagi helyzetemmel megengedhetjük magunknak,

hogy vásároljunk egy kész, minden kényelemmel ellátott villát, medencével, gyepszőnyeggel, kiépített gyalogutakkal és kerttel, ha annyira szeretnéd.

- Persze, sok mindent meg lehet vásárolni, még a szerelem utánczatát is. De én azt akarom, hogy a kertet mi magunk ültessük ki - bökte ki valamiért nagyon izgatottan Inga. - Csak mi magunk! Mert azt akarom majd mondani a fiamnak, amikor felcseperedik: nézd ezt az almafát, kisfiam, ezt a meggyfát itt, ezt én ültettem ki és öntözgettem, amikor te még egészen picike voltál. Én ezt neked, érted tettem. Te még pici baba voltál, és a fák még kicsik voltak. Mostanra már felcseperedtél, a fák is megnőttek, termést kezdtek hozni, neked. A te kis hazád körüli teljes teret igyekeztem számodra a lehető legkellemesebben és legszebben elrendezni.

Inga heves vallomása meggyőző volt és tetszett Viktornak. Még sajnálta is, hogy őt már életében senki sem tudja egy ilyen kertbe vezetni, és nem tudja neki elmondani: „Ezt a kertet neked ültették és neked nevelték szüleid.” Igen, hát hogya, Ingának igaza van, de miért beszél csak saját magáról, mintha ő nem is létezne? - gondolta Viktor és bizonyos sértődöttséggel megkérdezte:

- De hát Inga, miért csak magadról fogsz a mi felnövő gyere-
künknek beszélni?

- Mert te nem akarsz a kertet magad beültetni - válaszolta nyugodtan Inga.

- Mit jelent az, hogy „nem akarsz”? Hát még mennyire, hogy akarom, ha ez a jövő számára fontos.

- Ha tehát mi közösen fogunk mindent csinálni, akkor el is mesélem a fiunknak: nézd, ezt a kertet neked mi a papával ültettük.

- Hát azért! - nyugodott meg Viktor.

* * *

Két hónapig minden hétvégén a város környékét járták, helyet kerestek jövőbeli családi birtokuk létrehozatalára. E tevékenység szerfelett vonzó és érdekes volt. Akkoriban Viktornak úgy tűnt,

nincs is semmi komolyabb az életben, mint annak az egyetlen helynek a felkutatása a világon, amelynek tetszenie kell saját lelkének és jövődjő fia lelkének is.

Az egyik nap harminc kilométernyire a várostól megálltak egy elhagyatott falu határában.

- Ez az! - mondta csendesesen Inga, amikor elsőnek kilépett a kocsiból.

- Én is érzek itt valamit - válaszolta Viktor.

Aztán még egyszer elmentek oda, ott töltöttek egy egész napot, tüzetesen megnézték a helyet, beszélgettek a helybéliekkel. Megtudták, hogy a talaj nem nagyon jó - közel a talajvíz. Ennek ellenére Viktort ez nem bántotta, egyre inkább az volt az érzése, hogy a föld, a rajta növjő kis nyírfák, az ég és a felhők rajta - mindez az ő drága szülőföldje. Az övé és az ő jövődjő gyermekéé. És a kevésbé termékeny talaj sem olyan nagy gond, majd termékenyvé teszi.

A két hektár föld vételi iratainak az elintézőse nem sok időt vett igénybe, és már négy hónap múlva egy szép, szinte mesebeli rönkfaház állt a telken.

A kis házban volt szauna, biotoalett, hideg- és melegvíz, amelyet egyenesen a telken ásott kútba szerelt szivattyú szolgáltatott. A második emeleten pedig kényelmes és lakájos hálószoba, amelynek ablakából a tóra és az erdőre lehetett látni.

Az egész ház berendezését Inga tervezte meg, sőt a növények kiültetését is ő öltötte ki. Együtt ültették el a cédrusokat, a fenyőfákat, borókafenyőket a telek peremén, a gyümölcstermő fák csemetéit. Viktor minden nap sietett kis házába, családi birtokára, ahol fia jövődjő anyja szorgoskodott.

Minden nő, akit Viktor korábban ismert, nemcsak egyszerűen a háttérbe szorult, hanem kimondottan megszűnt a számára létezni. Inga különleges hozzáállása a gyermekszüléshez új érzéseket ébresztett benne. Ezeket az érzéseket még nem értette egészen, lehet, nem is hasonlítottak a közönséges szerelemre, de teljesen meg volt róla győződve, hogy soha sem tudna Ingától elválni, és csak vele tudja...

Csak vele lehet építenie a jövőt. Együtt jártak Moszkvába a gyermekek otthoni szüléséről vezetett tanfolyamokra. Inga viselkedésének egy furcsasága azonban nyugtalanította Viktort: kategorikusan visszautasította az intim kapcsolatot vele arra hivatkozva, hogy gyermeküknek nem testi gyönyörök eredményeképpen kell születnie, hanem az ember másmilyen, sokkalta hatalmasabb és jelentősebb vágyát követve.

Túllőtt a zöld könyvek szerzője a célon! Micsoda dolgok! Nem a testi gyönyörök eredményeképpen születni, de hát hogy volna ilyen egyáltalán lehetséges?

Egyszer azonban, amikor Inga mellett feküdt az ágyon, s már egyáltalán nem is reménykedett, hogy szexben lesz része, már csak fiára gondolva megérintette Inga mellét, Inga váratlanul hozzásimult és átölelte...

Reggel, amikor Inga még aludt, Viktor a tóhoz ment, és úgy érezte a világ körülötte egészen másmilyenné lett: különleges és örömteli.

Azt, ami az éjszaka történt, Viktor még soha korábban nem tapasztalta meg sem Ingával, sem más nőekkel. Ez nem volt közönséges szex. Ez a teremtés elragadtatott fellángolása volt. Az emberek születnek és meghalnak, ám mivel egész életük alatt soha sem tapasztalnak meg semmi ehhez foghatót, elszalasztják az életükből éppen azt, ami talán a legfontosabb! De Ingának hála, Viktor nem szalasztotta el élete legfőbb eseményét. S ismét újabb, meghitt, sőt, olykor perzselő érzések ébredtek a testében Inga iránt - élete egyetlen nője iránt.

Inga várandósságának teljes kilenc hónapját a birtokon töltötte, s csak ritkán utazott be a városba. Tervezte, hol fog állni a bölcső, a gyermekágy, sőt, Viktort még arra is rávette, hogy begyepesítsen egy kis részt, ahol majd az ő picikéi fog tipegni. A szülés egy héttel korábban indult be, mint azt előzőleg meghatározták. Az ő jövőendő fiúk valószínűleg minél hamarabb meg akart jelenni e szépséges földi térben.

Az információkból, amelyeket a gyermekszülésről tartott tanfolyamokon kaptak, Viktor megtudta, mit kell egy apának tennie, ha segédkezik a szülésnél, de az egyedüli értelmes dolog, amire vállalkozni tudott, az volt, hogy meghívott egy ismert bábaasszonyt és - minden eshetőségre felkészülve - kihívta a „gyorssegélyt”. Ingának végül magának kellett teleengednie a kádat vízzel, elkészítenie a törülközőket, mérnie a víz hőmérsékletét. Viktor ezalatt a szobában járkált fel s alá s azon töprengett, mit is kell tennie, mégsem jutott eszébe semmi.

Inga, nem reménykedve férje segítségével, maga ült be a kádba. A szülési fájdalmak folytatódtak, de amikor felerősödtek, Inga gyönyörű hangján csak örömteli és ünnepélyes hangok zengedeztek.

Végül Viktornak a sok-sok dolog közül, amit a tanfolyamon hallott, a pozitív érzések jutottak eszébe. Az ablakpárkányra nézett és megpillantotta, hogy kinyílt a virág, amit Inga ültetett. Fogta a virágcserepet és izgatottan futott vele a fürdőszobába ezt ismételve magában:

- Nézd, Inga, kinyílt a virágod! Kinyílt a virágod! Kivirított, nézd csak!

Így állt virággal a kezében, amikor a kádban megjelent fia parányi teste.

A bábaasszony éppen akkor érkezett meg, amikor Inga maga helyezte saját hasára a pici testet. Amikor a bábaasszony meglátta Viktort kezében a virágcsereppel, gyorsan megkérdezte:

- Maga meg mit csinál?

- A fiamat hozom a világra - válaszolta Viktor.

- Aha... - hagyta jóvá megértően a bábaasszony. - Akkor állítsa a virágcserepét az ablakpárkányra és hozzon nekem...

„Minden férfinak el kell mondani...” - gondolta Viktor, amikor már sokadszor futotta körbe a házat.

Az igazi és örök szerelem csak akkor ébred fel, amikor kedveddel együtt hozod világra várva várt gyermekedet.

MICSODA DOLGOK!

Micsoda dolgok! Az élet gyorsan tovaszáll, de mi még csak meg sem próbáljuk tisztán látni a társadalmi rend lényegét, amelyben élünk, holott ez az életünk egyik legfontosabb kérdése. Engem már régóta foglalkoztat. Szerettem volna, ha Anasztázia átnézné a családi birtokok létrehozataláról szóló dokumentumokat, amelyeket magammal hoztam, Oroszország elnökéhez írott levelemet, valamint az olvasók által kidolgozott törvénytervezeteket.

Hosszú töprengés után mégis úgy döntöttem, nem adom neki át a dokumentumokat. Valahogy nem volt kedvem őt lehangolni. Már azért sem, mert ha fogant, most pozitív és nem negatív érzésekre van szüksége.

Végül a teljes hozott anyagot a nagypapának adtam, őt kértem meg, mondja el róla véleményét.

- Ohó! - mondta a nagypapa, amikor átvette tőlem a vaskos papírköteget és hozzáfűzte: - Mi az, Vlagyimir, csak nem azt akarod, hogy ezt mind elolvassam?

- De igen! Szeretném hallani a véleményét a kialakult helyzetről.

- Mire volna az neked jó?

- Arra, hogy meg tudjam határozni további cselekedeteimet.

- A te saját cselekedeteidet tenmagadnak kell meghatároznod - minden tanács nélkül.

- Tehát ez azt jelenti, hogy nem akarja elolvasni?

- Jó, rendben, elolvasom, nehogy megsértődj.

- Nem sértődöm meg. De hát mi értelme olvasnia, ha ilyen nyilvánvaló kelletlenséggel lát hozzá?

- Értelme? Az értelme abban van, hogy ne pazaroljunk fölöslegesen időt arra, ami fölösleges.

A nagypapa a cédrus alá telepedett a fűbe, kinyitotta az irattartót és komótosan forgatni kezdte a lapokat. Tekintete időnként megakadt valamelyik oldalon. Máskor - pillantásával átfutva az egész oldalt - egyszerűen csak lapozott tovább. Majd egy idő után így szólt:

- Figyelj, Vlagyimir, alaposan át kell az egészet nézmem, te addig menj, sétálj egyet!

Néhány lépésre eltávolodtam a nagypapától és fel-alá kezdtem járkálni, arra várva, hogy befejezze a hozott dokumentumok és az almanachhoz gyűjtött cikkek olvasását. Szöveggükkel szeretném megismertetni Önöket is, tisztelt olvasóim.

Beszélgetés az államelnökökkel

Mondják meg, kérem, tisztelt elnök-, miniszterelnök- és kancelláruraim, tulajdonképpen ki irányítja az országot?

Egy ilyen kérdés az első pillantásra furcsának tűnik, hiszen még a kisdíák is - ha megkérdeznék - így válaszolna: „Az országot az elnök, a kormány és a parlament irányítja.”

Az ilyen válasz azonban csak az emberi tömegek nagy illúziójáról szól, s nem csupán hazánkban. Ezen illúzióban élnek úgy az egyszerű emberek, miként maguk a vezetők is. Ezt az illúziót a logikus gondolkodás segítségével el lehet, és el is kell oszlatni. Azok, akik nem ébrednek rá, hogy ez csupán illúzió, ugyan a Földre születnek, mégis anélkül halnak meg, hogy valóságosan élnék életüket, mert az ő úgynevezett „életük” - illúzió csupán.

Tehát - eloszlatni az illúziót! Előbb azonban határozzuk meg közösen, mit is jelent a valóságban az „ország irányítása”! Ez elsősorban, de az is lehet, hogy kizárólagosan, a társadalmi

folyamatok és jelenségek irányítását jelenti. Ezen irányításban a legfontosabb az államelnök.

Most pedig kérdezzük meg őt:

- Elnök úr, mondja meg, kérem, Ön irányítja hazánkban a kábítószer-fogyasztás növekedését?

- Nem - válaszolja az elnök - ezt a folyamatot én nem irányítom.

- És a prostitúció gyors növekedését?

- Nem, nem irányítom.

- És a korrupció növelését?

- Nem, ezt sem irányítom.

- És a nemzet kihalását?

- Ugyan már, hová gondol! Nem irányítom a nemzet kihalását.

Számtalan más kérdést lehetne még feltenni, amelyre ugyanezt a választ kapnánk: „Nem, nem irányítom.” Másmilyen választ lehetetlen rá adni, mert másféle válasz úgy tüntetné fel az ország vezetőjét, mint egy bűnözőt.

Ezért tehát a következő történik: a társadalomban „jól olvasható”, erőteljes folyamatok zajlanak, amelyek befolyásolják az emberek életét, de a legfőbb vezetőnek és a neki alárendelt hivatalnokok egész hadának ezekhez semmi közük. Akkor viszont a legfőbb vezetők mit irányítanak?

Ha figyelmesen megvizsgáljuk, rájövünk, hogy ők akaratlanul, anélkül, hogy ezt maguk tudatosítanák, a valóságos vezetők leplezését irányítják. S ezeket - biztosan Önök is értik - van miért titokban tartani.

Egyébként egyetlen államelnök, miniszterelnök vagy kancellár sem lehet - sem elméletileg, sem gyakorlatilag - az ország irányítója. Csupán hangot ad és teljesíti valaki másnak, egy idegennek az akaratát, azzal, hogy magáévá teszi azt. Ezt például a tudósok, a pszichológusok tudományosan meg is tudják indokolni.

Ezt mi magunk is megérthetjük, ha figyelmesen elemezzük az életünket.

Vajon nem gyakorol-e életünkre hatást valaki már az óvodában, az iskolában, az egyetemen? Ha kell, kommunisztákat nevelnek belőlünk, ha kell, fasisztákat vagy demokratákat, ahogy az most is zajlik.

S e nevelés, ezen indoktrináció révén beindítják a megfelelő társadalmi folyamatokat.

„A valóságot csak önmagad által szabad meghatároznod!” - mondta Anasztázia. Igaz és helyes szavak! Ahhoz azonban, hogy megérthessük a valóságot, gondolkodnunk kell. De mivel jelenlegi életmódunk, annak „képe”, nem ad rá elég időt, a valóság valaki idegen általi meghatározását használjuk, amit belénk oltottak.

Az ország fejének azonban még kevesebb ideje jut a gondolkodásra, mint az egyszerű embernek. Napirendje van, órára, percre bontva, amit gyakran valaki más készít a számára.

Az általunk ismert történelem is tanúsítja, hogy az országot nem tudja irányítani olyan vezető, aki mindig a nyilvánosság előtt szerepel.

Köztudott, hogy az ókori Egyiptomban a fáraót a papok nevelték, ezért ők természetesen a fáraó több jövőbeni döntését már jóval korábban ismerték. Sőt, még uralkodása ideje alatt is folyamatosan ellátták tanácsukkal. A fáraó tehát a valóságban nem saját, hanem idegenek akaratát teljesítette.

Keleten az uralkodói udvarokban szintén voltak bölcsek és az uralkodók kikérték azok véleményét.

Sem az ókori Egyiptom papjai, sem a keleti udvari bölcsek, sőt, a mi vedrussz korabeli volchvjaink sem terhelték magukat az ország vezetésének gondjaival. Fő feladatuk az elemzés, a gondolkodás volt.

Mivel a mai vezetőknek és parlamenti képviselőknek nincs lehetőségük arra, hogy hatékonyan befolyásolják a társadalomban zajló eseményeket, ezért hatalmuk sincs.

Ezt megerősítette egy jó ismerősöm, a közgazdasági tudományok doktora, professzor, aki három választási időszakon át képviselősködött. Ugyan megerősítette, de csak

azután, miután letette képviselői tisztét és lehetőséget kapott gondolkodni, elemezni.

Ugyanezt igazolta az a botrányos helyzet is, amelyet a sajtó szellőztetett meg. A Duma egyik képviselője ugyanis azzal a panaszával fordult az Alkotmánybírósághoz, hogy az elnöki hivatal vezetőjének helyettese az Állami Duma egy képviselői csoportjának inkorrekt és elfogadhatatlan formában azt tanácsolta, hogy ne gondolkodjanak, hanem tegyék azt, amit parancsban kapnak.

Bár paradoxonnak tűnik, mégis a hivatal vezetőjének a helyettese állt az igazsághoz a legközelebb - jóllehet intuitív módon. Neki egyedül könnyebb operatív és hatékony módon döntéseket hozni, mint azt nézni, hogyan totyorog e döntések körül egy olyan tömeg, melynek még gondolkodni sincs lehetősége. Azt, hogy ez valóban így van, alátámasztja az is, hogy a jelenlegi Állami Dumába bekerült pártok képtelenek a népnek legalább egy, úgy-ahogy világos, érthető programot felkínálni.

A helyzet, mely Anasztázia nyilvánosságra hozott eszméiből és programjából adódott, a lehető legvilágosabban megmutatta, hogy a jelenlegi rendszer képtelen önálló döntéseket hozni.

Anasztázia programját rengeteg ember támogatja, s ahogy azt a helyzet elemzése is megmutatta, túlnyomó többségük józan életmódot folytat és kész gondolkodni. Emberek tömegei, legyőzve a nehézségeket, az ország különböző vidékein láttak hozzá programja megvalósításához. De a kormány szintjén olyan emberek akadtak, akik még arra is képtelenek, hogy tudatosítsák, mi is történik a nép között.

S ez még nem minden! Beindult az ellenállás, és éppen ez mutatta meg a külső erők Oroszországra gyakorolt hatását, felfedte a tényt, hogy az országot egyáltalán nem saját kormánya irányítja.

Ez az ellenállás természetesen nem a papok szintjén történik, akik évszázadokra, évezredekre hoznak létre programokat. Az ellenállás egyszerűbb, konkrétabb és a ma kialakult világrendszerből adódik, amelyben Oroszország azt a szerepet kapta,

hogy a Nyugat nyersanyagbázisa és rossz minőségű termékeinek piaca legyen.

A Nyugat alatt nem Európa és Amerika lakosságát kell érteni. Ez egy olyan társaságokból és pénzemberekből álló csoport, akiket csak saját hasznuk érdekel.

Ahogy mindnyájan meg tudunk róla győződni, terveik az utóbbi évtizedekben nagy lendülettel valósulnak meg, és vezetőink e tervek megvalósulásának - finoman mondva - nem szabtak gátat. S ez egy további, világos bizonyítéka annak, hogy nincs valós hatalmuk.

Az egyetlen bevethető eszköz az állam megsemmisítése és lakossága jelentős hányadának az elpusztítása ellen Anasztázia programja.

„De ugyan miért fordul Ön továbbra is azokhoz, akiknek nincs hatalmuk és képtelenek bármit is változtatni - jegyezheti meg az olvasók nagy többsége?” Erre így válaszolok:

1) Tisztelt olvasók! Én nemcsak a hatóságokhoz fordulok, akiknek hatalmuk van, hanem elsősorban Önökhöz, annak a reményében, hogy együttes erőfeszítéssel meg tudjuk érteni a helyzetet, amelybe kerültünk. Annak a reményében, hogy ez a helyzet az Önök személyes értelmezésében saját „Család Könyvekben” lesz kifejtve. Ezt feltétlenül meg kell tenni, máskülönben nem csak ránk, hanem gyermekeinkre is olyan helyzet vár, amely nem lesz irigylésre méltó.

2) Emlékszem Anasztázia kérdésére: „Ki a hibás az Igazság elvetéséért? Az, aki azt hozza, vagy az, aki azt elveti?” Gondolom, én is hibás vagyok azért, hogy azok, akik elkezdték építeni saját családi birtokukat, az államtól nem kapnak elegendő támogatást. Nem tudtam ugyanis a program eszméjét a hivatalnokok számára érthető módon elmagyarázni. Voltaképpen a nyelv, az orosz nyelv ugyanaz, csak a lakosság különböző rétegei azt különböző módon használják és a szavaknak is különböző értelmet adnak.

Ez azt jelenti, hogy én nem beszélem a hivatalnokok számára érthető nyelvet.

Az Elnöki Hivatalban, a Kormányban és a Dumában is emberek vannak, ugyanolyanok mit én, mint Önök. Nekik is vannak gyermekeik, feleségük és unokáik, akik számára - úgy, mint más szülők - ők is fényes jövőt szeretnének biztosítani. Ha meg tudnák érteni a helyzetet, akkor megszerezhetnék a valós hatalmat, és érdemben gyakorolhatnának befolyást a társadalomban zajló pozitív folyamatokra. De hol, hogyan találjak olyan szavakat, amelyek meg tudnák állítani ezt az örökös hajsztát? Keresnünk kell ezeket a szavakat! Máskülönben majd jönnek az új politikusok, és ők is beszorulnak ugyanabba a rendszerbe, amely leblokkolja elméjüket és gondolkodásukat. Ezért egy kéréssel fordulok Önökhöz, Olvasóim: keressük együtt a szavakat, amelyeket a társadalom különböző rétegei megértenének.

Ennek okán ismét megpróbálok kiállni saját álláspontom mellett és fordulok már sokadik alkalommal államelnökünkhöz és kormányunkhoz.

Az Orosz Államszövetség elnökéhez és kormányához

Kétségtelen, hogy Ön, mint az Orosz Állam legmagasabb vezetője, sokkal jobban érdekelt országunk felvirágoztatásában, mint bárki más. Úgy, mint bármely más államfő, Ön is szeretné elnyerni a nép elismerését és saját kormányzási időszakáról olyan emléket hagyni maga után, mely tanúsítaná, hogy ez volt a legfényesebb, s ez alapozta meg az ország és népe felvirágoztatását.

Éppen így - az emberi létezéshez méltón - szeretné elrendezni saját életét, létezését minden orosz család is. Minden édesanya, aki gyermeket szült, gyermeke boldog jövőjéről álmodozik, mert tudja, hogy e jövő csak akkor lesz boldog, ha az ország egésze egyöntetűen azon fog iparkodni, hogy érthető és előre mutató, jó irányba haladjon.

Ön azon van, hogy ilyen alapokra építse az állami intézményeket, a kormányt, a minisztériumokat, a regionális korma-

nyokat. S mégis, eltekintve az On őszinte óhajától és az állami apparátus erőfeszítéseitől, az országban továbbra is létezik korrupció, kábítószer-fogyasztás, prostitúció, gyermekbűnözés és sok más negatív jelenség.

Egyre aggasztóbbá válik a környezet és a népesség alakulása. Széthullnak a családok. Az ország lakossága évről évre fogy. A nép egyszerűen kihalófélben van.

Mindaz, amit Ön tesz, nagyon fontos: a kormányhatalom megerősítése, az államapparátus, a hadsereg átszervezése, a gazdaság GDP-jének a megkétszerezése. Az országban minden egyes mutató pluszban van, a dinamika pozitív, az emberek mindezt mégsem érzik. Országunkban az emberek - szomszédok, munkatársak, munkahelyi kollégák, hozzátartozók, családtagok, szülők és gyermekek - egyre nehezebben tudják egymást megérteni, egyre nehezebben tudnak egymásnak tapintattal teli, kedves szavakat mondani, egyre nehezebb a becsületre, tisztességre és bizalomra alapozni a viszonyokat és a kapcsolatokat. A holnaptól való félelem, gyermekeink jövőjének a féltése nem csökken. Vajon nem éppen ezek a tényezők a legfontosabb mutatók?

A negatív jelenségek ellen folytatott harc egyre aktívabban zajlik, a negatívumok mégsem csökkennek. Miért? Miért nincs összhang a nép óhaja és az államelnök erőfeszítései között?

Vajon nem érkezett-e el az idő arra, hogy mindnyájan az igazság szemébe nézzünk és e következtetésre jussunk: a harc csupán a következményekkel folyik, nem az okokkal, melyek ezeket létrehozták. Vajon nem érkezett-e el az idő arra, hogy Ön nyilvánosan elismerje a tényt: országunkban a társadalom számára idegen ideológia létezik, s megértse, hogy sok negatív folyamatot konkrétan meghatározható erők indítanak el. Lehetetlen, hogy ezt Ön ne tudná, aki meggyőződéses csekista.

Ezen erők annyira elbutították az embereket, hogy a valóságot már nem tudják adekvát módon érzékelni. Ennek legegyszerűbb példája a reklám. A tudós pszichoanalitikusok, sőt, az egyszerű emberek is értik: a tömegek számára készített

reklám nem egyéb, mint egy mechanizmus, melynek segítségével az ember pszichikáját lehet befolyásolni. E mechanizmus segítségével az embereket sok-sok országban rá lehet venni arra, hogy az egészségre káros táplálékot fogyasszanak, kényelmetlen ruhát viseljenek, bizonyos kiválasztott politikusokra voksoljanak. S ez a mechanizmus, melynek kolosszális hatása van a tömegekre, mintha az Ön kezében, az ország kormányának a kezében volna. Valóban így van? Ugyan, dehogyan, egyáltalán nem! Másokéban van! Ha e kérdést bárki tisztázni próbálná, azonnal a szólásszabadság megszegésével vádolnák. E vádakokat viszont éppen azok hangoztatják, akiknek a valóságban nem áll érdekükben, hogy a népnek szólásszabadsága legyen. A tömegtájékoztatási eszközök tulajdonképpen pénzmágnások kezében vannak.

Elhítetik a néptömegekkel azt a szörnyű hazugságot - cinikus magyarázat mögé bújva -, hogy a televízió működését, mindazokat az érdekes műsorokat, amelyeket „Önök annyira szeretnek nézni”, a hirdetőik fizetik. Csakhogy egyáltalán nem ők fizetik a televízió munkáját. Ők csupán átadják a néptől begyűjtött pénz egy részét, amelyet az áruk árába már amúgy is bekalkuláltak, mint a televízióban, a rádióban, a tömegközlekedésben vagy az utcán megjelenő reklám költségeit. Következésképpen a teljes lakosság fizeti a televízió munkáját azzal, hogy megvásárolja a vegyszerekkel dúsított élelmiszereket és a rossz minőségű fogyasztási cikkeket. Fizeti a siralmasan bugyuta és nyíltan vulgáris TV-műsorokat és sorozatokat, amelyek a mániákusan megszállott neandervölgyi ősember képét igyekeznek az emberekre rákényszeríteni.

A képalpalkotás tudománya, avagy
kinek a kezében van az ország ideológiája?

Az országok ideológiáját minden korban a képeknek az emberi társadalomra gyakorolt hatása által, az ősi képalpalkotás titkos tudománya által hozták létre. Lehet, hogy a tudós

emberek közül valaki ellenvetheti, hogy ilyen tudomány nem is létezik. De igen, létezik! Létezése nem a tudósok óhajától függ, hanem magától az ember valójától. Az ember úgy teremtetett, hogy gondolkodjék, és gondolatai képet alkotnak.

Az utóbbi időben a képalkotás tudományát gyakran az ókori Egyiptommal hozzák kapcsolatba. A történelemből ismerünk tényeket, melyek arról szólnak, hogy a papok által létrehozott képek segítségével országok tudtak felszabadulni, vagy néptömegek jutottak mások uralma alá.

Hasonló ismeretek alkalmazásával próbálkoztak a hitleri Németország speciális szolgálatai, a szovjet időszakban pedig a KGB tizenharmadik speciális osztálya.

A nyugat mai politikai technológusai, s mára már a mieink is, intuitív módon használják e tudomány elemeit. Innen származnak e modern kifejezések is: imázs, imidzs, a jelölt imidzse.

A politikai technológusok számára nem fontos, milyen céljai vannak a jelölt lelkének, milyen mint ember, jó szakember-e vagy sem. A politológusok pénzért, és a tömegtájékoztatási eszközök segítségével, olyanná alakítják a képet, hogy az a tömegeknek tessen. S bizony az emberek a választásokon nem is annyira az emberre szavaznak, mint inkább a politológusok által létrehozott képre. Maholnap már gumiból készült képviselőkre és államelnökökre fogunk szavazni.

Az államok és népeik létrehozásáról szóló képek a jóval magasabb fokon tevékenykedő politikai technológusok mesterfokú „művészetéről” tanúskodnak.

Az emberiség hosszú történelmében számtalan példa akad az országok képek általi irányítására. A ma embere számára a magas rangú politikai technológusok - a „mai papok” - legmarkánsabb és legérthetőbb tevékenységének példájául szolgálhat az, ami országunkkal és népeivel az utóbbi században történt.

Felbomlott a Szovjetunió - a világ egyik leghatalmasabb birodalma. De mi előzte meg a Szovjetunió létrehozatalát és későbbi felbomlását?

A Szovjetunió létrehozataláig a jövődő szocialista, majd később kommunista társadalomról egy vonzó képet alakítottak ki. A földbirtokosokat, gyárosokat e kép a nép vérszopóiként ábrázolta. Ekkor Oroszországban még a cár uralkodott. A monarchia megdönthetetlennek tűnt. Ám ugyanakkor létezett és kifejtette befolyását egy kép, amely magához vonzotta követőit. Ezek a monarchia megsemmisítésének és az új állam létrehozatalának számtalan módozatát találták meg. Az új képnek megfelelőeket.

A Szovjetunió széthullását szintén megelőzte egy képnek a kialakítása, amely a Szovjetuniót, mint totalitárius országot ábrázolta, és annak a megvitatása, hogy az új, boldog, demokratikus nyugati típusú társadalom létrehozatala elkerülhetetlen. Az ország kormányát, vezetőit a szabadságjogok és a nép vérszopó elnyomóiként kezdték bemutatni, a szocialista társadalmi rendet elfogadhatatlannak, zsákutcának. A kommunisták képeit, amelyeket filmrendezők, színészek és művészek hoztak létre, és amelyeken egész nemzedékek nőttek föl, félre állították. Mi jött helyettük?

A kialakuló vákuumot a sikeres üzletemberek, gengszterek, prostituáltak, hollywoodi szépségek kezdték betölteni. A fiatalok igyekeztek azok szokásait, erkölcsét utánozni. A jólét kritériumává kétségtelenül az anyagi jólét vált. Ki és hogyan jut hozzá? Lényegtelen! Az egész országnak kinyilatkoztatott: a fejlett demokratikus társadalom építése elkerülhetetlen! Közben azonban elhallgattatott és elhallgattatik, hogy a határokon túl felülmúlhatatlan problémák is léteznek: drogfüggőség, kolosszális korrupció, a környezet és élettér hanyatlása, depresszió, a születési arány csökkenése és sok egyéb.

Az asszonyok visszautasítják a szülést, amikor nem látják gyermekük jövőjét.

A demokratikus országok népei nem látják világosan jövőjüket, de a mai papoknak a demokráciát annak jelenlegi létezési formájában feltétlenül úgy kell bemutatniuk, mint az emberi társadalom számára egyedül elfogadható rendszert.

Miért? Azért, mert a jelenlegi demokrácia körülményei között így mindent könnyebb irányítani. A legkönnyebb a szólásszabadság, a vállalkozás, a választás szabadsága mögé bújni, és a tömegek közé a bulvármédia koncait vetni. Mindez nem véletlenül történik, hanem célirányosan és szándékosan. Amilyen képpel szimpatizálsz, olyanná válsz.

E politikai technológusok tudják, mi fog az egész országgal történni. Az Oroszországban zajló kataklizmák elindítóit nem nehéz megnevezni. Elég megfigyelni, merre, hová vándorolnak az értékes emberi és anyagi források.

1917-ben a forradalom után a Nyugat felé tartó emigráció hatalmas áradata jelentős tőkét, történelmi értékeket és hagyományokat vitt ki Oroszországból, de ami még ennél is fontosabb, emberi forrásokat.

A szovjet birodalom széthullása után a reformok és a jóléti civilizált országok csábító képe szívni kezdte, és továbbra is szívja, anyagi és szellemi forrásainkat.

De a legszomorúbb - a jelenlegi kép, amely azért lett országunk számára megteremtve, hogy tönkre tegye magát az országot és a benne élő népeket. Egyáltalán nem kell hozzá katonai beavatkozás. Sokkal hatékonyabb erő fejt itt ki hatását, mint az anyagi fegyverek. A kép! A létrehozott kombináció, amelyet az analitikusok már ma is megállapíthatnának, egyáltalán nem is annyira komplikált. Próbáljunk rajta közösen elgondolkodni!

Mit építünk ma? Merrefelé haladunk? A politológusok azt mondják: „Fejlett demokratikus országot építünk nyugati modell szerint. Ha majd felépítettük, akkor mindenki gazdag és boldog lesz.” „De!” - jegyezhetik meg okkal a polgárok milliói - „Ha a Földön már léteznek fejlett, demokratikus, sőt boldog országok, nem volna egyszerűbb egyenesen odaköltözni?” Bizony milliók vándoroltak el Németországba, Izraelbe, Amerikába, s vándorolnak továbbra is, gyarapítva ezen országok szellemi és anyagi tőkéjét. S válnak ott rabszolgákká. A kép működik! Hat!

De mit tegyenek akkor azok, akik Oroszországban maradnak?

„Építsék a fejlett demokratikus társadalmat és gazdagodjanak meg!” - mondja a kép. De vajon az állami közlekedési rendszert dolgozójának mit kell ezért tennie? És a bolti elárúsítónak, az állami apparátus hivatalnokának? Sokan nem értik! Szintén nem világos, hogyan legyenek gazdagok, kapjanak három-négyezer rubel fizetést. Soknak mindez valahogy mégis sikerül, hiszen drága gépkocsikkal járnak, luxusvillákat építenek, drága fürdőhelyeken üdülnek. Valahogy mégis kiügyeskedték...

És ügyeskedni kezd az egész ország. Az eladók és vásárlók, a közúti rendőrök és a hivatalnokok, a tiszték és a közkatonák, a tanítók és a diákok is. De azok, akik ismerik a képalkotás tudományát, csak nevetnek a hasonló erőfeszítések láttán: „Rajta, csak tessék, ügyeskedjete, legyetek még ravaszabbak a hajtóvadászatban, s akkor majd a biztonsági szolgálatokon belül biztonsági szolgálatokat hoztok létre.” Mi nem az okok ellen harcolunk, hanem a következmények ellen, a kép már elvégezte a magáét. Akadály nélkül be tud hatolni a politikusok és a tábornokok, a magas beosztású hivatalnokok és az egyszerű emberek elméjébe. A kép, az kép - számára nem léteznek határőrök, határátkelők, hivatali zárt ajtók.

Tengeren túli országba csalogatja az istenháta mögötti orosz faluban élő fiatal lányt, elkápráztatja a boldog élet délibábjával, ráveszi, hogy prostituáltként dolgozzon Cipruson, Izraelben vagy New-Yorkban. E látszólagos boldog élet veszi rá a hivatalnokot, hogy csúszópénzt fogadjon el, a milliommot, hogy egyességet kössön a bűnözővel. A kép - roppant energia. De a mi politikusaink egyre csak ezt szajkózzák: „az ország demokratikus fejlődése”, „a civilizált Nyugat”, miközben az ország számára káros képet erősítik.

Az emberek már tudatosítják: az országgal valami nincs rendben, éppen ezért kísérik figyelemmel, amikor Ön Vlagyimir Vlagyimirovics, igyekszik rendet teremteni. De hogyan lehetne ezt megvalósítani? A kormány szerkezetének a megerősítése

nem elegendő. On a kormány hatalmát erősítette meg, de általa nem csupán saját hatalma erősödik, hanem a képeké is.

Hivatalnokok ezrei kaptak nagyobb jogkört, de mivel a kép hatása alatt élnek - jóllehet ezt maguk nem is tudatosítják - annak javára fognak cselekedni. Azok javára, akik a képet létrehozták. A kép teremtői viszont már döntöttek: Oroszország sorsa megpecsételődött. Zabolátlanul és nyíltan tevékenykednek. A hatalom megerősítésére, az imázs fenntartása érdekében - mely az ország számára káros -speciálisan kiképzett szakembereket irányítottak Oroszországba. Ezennel hivatalosan kijelentem, hogy Oroszország területén speciálisan kiképzett ügynökök tevékenykednek, akik feladata közé tartozik az ország ideológiája alkotórészeinek a megfigyelése és - szükség esetén - azok korrigálása. Gondolom, hogy ez Ön előtt is ismeretes.

Gondolkodjunk csak el közösen afőlött, hogy miért van hazánkban az utóbbi években a szépirodalomban, a filmekben, a TV-ben oly kevés pozitív kép? Olyan, amely képes volna az embereket magával ragadni, vezetni, segíteni gyermekeik számára gyönyörű jövőt építeni. Ilyen képekre mi még emlékszünk és éljük is őket, de a mi gyermekeink?

Arról próbálnak bennünket meggyőzni, hogy a többség csak hollywoodi szépségeket, gengszterbandák összetűzéseiről szóló témák feldolgozásait, csak véres eseményekről szóló tudósításokat óhajt nézni. Hazugság! Az emberek ezt nem akarják! Azt mondják nekünk: ha nem akarod látni - ne nézd; ha nem tetszik - ne hallgasd! Ez a választás szabadsága! De ez nincs teljesen így! A valóságban egyáltalán nem így van. Választás voltaképpen nincs is! Nincs a gyermekeknek, a felnőtteknek, még kevésbé az öregeknek. S ha az ember élete során nem válik nyerssé, cinikussá, lelketlenné - az út a megfestett jólét felé lezárul. Másféle út viszont nincs. Hát nem így van ez Ön körül is? Vagy körülöttünk? Ezt az egész bakhanáliát kimondottan szándékosan mutogatják. Már régen készen állnak a választás speciális titkos mechanizmusai. A költőket, újító pedagógusokat, rendezőket, írókat, akik Oroszországról pozitív képeket

merészelnek létrehozni, szigorúan üldözik. Előttük az ajtók bezárulnak.

Az üldözést a nyugati különleges szolgálatok végzik, többek között a szekták ellen folytatott harc leple alatt. Erről nem csupán a speciális szolgálatok orosz tisztjeitől lehet hallani, hanem a társadalmi és politikai közéleti személyiségek szájából is.

Sőt, az Orosz államszövetség elnökének hivatalában - az Ön hivatalában - dolgozó magasabb hivatalnokoktól is. Így például, Szurkov, a hivatal vezetőjének a helyettese egy magazinban közzétett interjújában ezt nyilatkozta:

„Oroszország ellen titkos háborút folytatnak azon körök Amerikában, Európában és Keleten, amelyek úgy tekintenek országunkra, mint potenciális ellenfélre. Saját érdemüknek tekintik a Szovjetunió szinte vértelen összeomlását és igyekeznek növelni sikerüket. Céljuk - Oroszország szétbomlasztása és hatalmas térségeinek számtalan, bárminemű tevékenységre képtelen, kvázi-állami alakzatokkal való feltöltése.”

A hasonló állítások már azért is abszolút logikusak, mert azon erők, amelyek szétverték a Szovjetuniót, léteznek, és ebből - teljesen természetesen - az következik, hogy miután bizonyos időszakban győzelmet arattak, nem fognak megelégedni az elért eredményekkel és sikeres tevékenységüket minden bizonnyal tovább fogják folytatni.

Itt nem is annyira a tény megállapítása a fontos, mint inkább mechanizmusának megértése, amely által a bomlasztó tevékenység működik.

Mi már tudjuk: a Szovjetunió széthullása nem fegyveres megszállás eredménye, hanem a lakosság ideológiai agymosásának a következménye. Az ideológia az a fő mechanizmus, melynek segítségével bármelyik államot tönkre lehet tenni, vagy meg lehet erősíteni. A tömegekre bármilyen ideológia gyakorolhat hatást, ha hatásmechanizmusa jól ki van dolgozva. Ez az ideológia létezik, de nem a miénk: általa nem a mi képeink hatnak. S a mieink? Hová tűntek? Megsemmisítettük őket!

A Szovjetunióban az ideológiai intézményeken, műsorszóró

központokon kívül, a kommunista párt központi bizottsága, valamint a kulturális minisztérium mellett működő ideológiai osztályokon és a sajtón kívül létezett még egy hatalmas hálózat, ahová a művészeti paloták, a kultúrházak, a járási, megyei és a helybéli klubok is tartoztak.

Ezen intézmények a fiatalok millióinak tették lehetővé, hogy művészeti önképzőkörökben ingyen képezzék magukat. Előadásokat tartottak, gyűléseket szerveztek. A tömegek felé az állam által elfogadott ideológiát közvetítették és magyarázták.

A peresztrojka kezdetén, amikor megváltozott az ideológia, azzal likvidálták ezen intézmények hálózatát, hogy megszűntették finanszírozásukat.

Nehéz elképzelni, hogy az úton kocsijában közlekedő sofőr, amikor hirtelen észreveszi, hogy a helytelen irányba halad, ahelyett, hogy megfordulna és a helyes irányba haladna, járművét darabjaira kezdené szedni. Hazánkban azonban éppen ez történt. Amikor a társadalomban eldöntötték (természetesen bizonyos erők segítségével), hogy nem arrafelé haladunk, amerre kell, ahelyett, hogy megfordultunk volna és a már meglévő mechanizmust használtuk volna, azt egyszerűen szétromboltuk. Helyette cserébe mit kaptunk?

A lakosság, és mindenekelőtt a fiatalok, szellemi fejlődésének a fő feladatát az Orosz Pravoszláv Egyház kezébe szerették volna helyezni. Sajnos, egyre több tény bizonyítja, hogy nevelni, mindenekelőtt, éppen a papság többségét kellene.

Az Orosz Pravoszláv Egyház, mint a szellemiség intézménye, egyáltalán nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket. Miért? Egyszerűen azért nem, mert állami támogatást élvezve ugyan sikerült csupán néhány év alatt húszezer templomot megnyitnia, de évszázadokra és megfelelő körülményekre volna szüksége ahhoz, hogy húszezer magas szellemi szintre fejlődött pap képzését is biztosítsa, akik képesek volnának az embereket lelkiileg oltalmazni és nevelni.

Nem olyan körülményekre van szüksége, amikor az állam kedvezményeket és pénzt juttat, ami inkább zülleszt, vonzza

a konjunkturistákat és a kalandorokat. Ilyen helyzetben nem a szellemileg gazdagabb lelkipásztorok diadalmaszkodnak, hanem azok, akik ügyeskedőbbek és közelebb állnak a vályúhoz. Bevételekhez nem a magas szellemi szinten lévő kolostor képviselője jut, hanem az, akinek anyagi támogatást sikerül kapnia.

Hiszen a hívők bevonása és szellemi szintjük növelése hosszú, több évet igénybe vevő folyamat. Hát ezért toldozza-foldozza kámzsáját a falusi pap, mert képtelen magának újat venni, miközben a másik drága külföldi márkájú kocsiban furikázik.

A pénzsóvárgásról és az anyagiak szeretetéről - ami máris megtámadta az Orosz Pravoszláv Egyház tisztségviselőit - beszélt maga Őszentsége, II. Alexij, Moszkva és egész Oroszország pátriárkája is 2004. december 15-én a Moszkvai Püspökség gyűlésén, amelyet a Krisztus Megváltó Székesegyházban évente megrendeznek. Itt az alábbiakat mondta:

„Manapság egy egész sor negatív jelenségnek lehetünk szemtanúi - ide tartozik az egyházi szokások merevsége, a dinamizmus hiánya az egyházközösségek életéből, a templomokban tartott istentiszteletek gyér látogatottsága, a vallási érdek eltűnése a felnövekvő generációból.”

„A pravoszláv tudat kihalása, az egyház vonzerejének a csökkenése, a szellemi elvakultság növekedése annak az aggasztó jelei, hogy az egyházközösségi élet több aspektusa egyre erőteljesebben elűzletiesedik ... Az anyagi érdekeltség egyre gyakrabban kerül előtérbe, beárnyékolja és megöli azt, ami élő és spirituális. A templomok - úgy, mint a kereskedelmi cégek - gyakran „üzérkednek” az egyházi szolgáltatásokkal.

„Semmi sem tudja úgy elszakítani az embereket a hittől, az egyháztól, mint a templomok szolgálóinak és papjainak az anyagiassága. Nem minden ok nélkül nevezik a pénzhétséget utálatos, gyilkos függőségnek és az Istenhez fűződő kapcsolat legfőbb árulásának, ezért halálos bűnnek.”

A pátriárka betiltotta az egyházi szentségek szolgáltatásának díjazását és az egyház szolgáltatásaival való üzérkedést

- ilyenek az áldozás szertartása, az esküvő, az utolsó kenet és a halottsiratás. De, hát hogyan tudná egy pap alárendelnie magát az egyházi felettesétől érkező parancsnak, ha már előtte megszegte a legmagasabbat - Isten parancsolatát?

Az Orosz Pravoszláv Egyház, de vajon orosz-e?

Az Orosz Pravoszláv Egyházra a legerősebb káros hatást többek között talán a nyugati speciális szolgálatok gyakorolták. Ezt viszont természetesen már jó előre lehetett volna látni, ha valakinek parancsba adták volna, hogy lássa. Tudjuk, hogy országunkban az átalakulást mindig megelőzi az ideológiai agymosás. Vajon a nyugati speciális szolgálatok, amelyek az Oroszországban történő átalakulás kiötlőinek tartoznak felelősséggel, figyelmen kívül hagyhattak-e egy olyan komoly intézményt, mint az Orosz Pravoszláv Egyház? Természetesen nem! Különben nem végezhetek volna profi munkát. Annál is inkább, mert az ideológiai rombolás rendkívül előnyös körülmények között zajlott Oroszországban. A mi speciális szolgálataink, amelyek belső átszerveződésükkel voltak elfoglalva - finoman mondva - elmerültek saját beharcaikban, s ezek, gondolom, ma is tovább zajlanak.

Lehetetlen meghatározni a nyugati speciális szolgálatok minden műveletét, amelyeket az OPE (Orosz Pravoszláv Egyház) struktúráján keresztül hajtottak végre. Az egyikük azonban nagy visszhangot váltott ki a társadalomban. Káros hatását már megtapasztalták az orosz polgárok milliói - az egyház lelkipásztorai szintén ide tartoznak - és továbbra is tapasztalják.

Itt inkább az OPE égisze alatt kifejlesztett rendszerről van szó, amely Oroszország világi és egyházi szervezeteit igyekszik befeketíteni és arra törekszik, hogy ellenszenvet váltson ki az OPE iránt.

Az „antiszejtás harcosok” az egyház nevében cselekedtek, sőt, ahogyan a közvéleményt tájékoztatták, II. Alekszij pátriárka

jóváhagyásával. Befolyásukra azok, akik korábban lojálisán viszonyultak az egyházhoz, vagy talán még templomba is jártak, esetleg meg voltak keresztelve, egyszerűen letépték a nyakukról a keresztet.

Az „antiszektás harcosok” egy további „fortélyá” az volt, hogy amikor az általuk kitalált „szekták” leleplezésével foglalkoztak, voltaképpen az Orosz Pravoszláv Egyházat kritizálták és gúnyolták.

Így az egyházat komoly csapás érte.

Továbbá még azt is elhatározták, hogy irányítani fogják az Orosz Államszövetség magasabb szerveit is.

Azok, akik lelkükbe fogadták országunknak könyveimben bemutatott gyönyörű jövőképét, Oroszország-szerte a helyi igazgatási szervekhez fordultak és továbbra is hozzájuk fordulnak, s kérik családjuk számára a telek kiutalását, hogy létre tudják hozni családi birtokukat.

Mily különös! Először fordul elő, hogy az emberek nem kedvezményeket, „segélyeket” kérvényeznek, hanem hazájuk földjének egy parányi szegletét, ahol önállóan, maguk hoznák létre a megfelelő feltételeket az életre - nem a túlélésre.

Úgy tűnhetne, hogy az emberekben megszületett lelkesültséget csak üdvözölni lehet. S e lelkesültség nem tisztavirág életű. Az utóbbi négy év arról tanúskodik, hogy óhajuk komoly, megfontolt, nem múló szeszély. Az eszme a lakosság különböző rétegeit ragadja magával: diákokat, tudósokat és vállalkozókat, tanítókat, orvosokat és nyugdíjasokat, katonákat és politikusokat, művészeket, költőket és írókat. Vannak közöttük akadémikusok és gubernátorok, a volt szovjet köztársaságok elnökeinek feleségei.

Az ő segítségükkel sok szociális és közgazdasági feladatot meg lehetne oldani az országban: látványosan vissza lehetne fordítani a népesség fogyását, meg lehetne oldani az élelmiszerellátás biztonságának gondjait, a lakosság foglalkoztatottságát, a közegészségügy nehézségeit. De ami mindennél fontosabb - összefogni s növelni a nép erejét! Hiszen, ha az emberek saját

életterületet, családi birtokukat teremtik meg, egyben erősítik szeretett hazájukat és országukat is, amely ilyen lehetőséget ad kezükbe.

Nyilvánvaló azonban, hogy az orosz nép körében keletkezett pozitív ígyekezet valakiknek nagyon nem volt ínyére.

Megszállók akcióban

Az Orosz Államszövetség végrehajtó szerveibe, sőt, a helyi szervezetekbe is olyan rendelet érkezett, hogy könyveim olvasóit szektásoknak és terroristáknak kell tekinteni, következőképpen mindennemű cselekedetüket akadályozni kell, mindenekelőtt azokét, akik vidéken családi birtokot szeretnének létrehozni.

A tömegtájékoztatási eszközöknek meg kell tiltani, hogy hasonló eseményekről tájékoztassanak - ha kell, akár az újságírók elbocsátása árán is. Ha mégis meg kellene őket említeni, akkor csak úgy, mint „örülteket”, akik mindenkit „az erdőbe - a múltba” hívnak vissza.

A kulturális intézmények dolgozói parancsba kapták, hogy akadályozzák a könyvekkel, a könyvekben kifejtett eszmékkel kapcsolatos rendezvények megtartását.

Az olvasóktól érkező beszámolók egyértelműen arról tanúskodnak, hogy országunk területén egy bizonyos közösség tevékenykedik, romboló politikát folytat és ügynökei jelen vannak az állami és egyházi szervezetekben.

Ez nem csak az én meggyőződésem. Erről azok a profi analitikusok is beszélnek, akik megismerkedtek az erről szóló összegyűjtött anyaggal.

Sőt, felbukkant az „Anasztázia-kultusz” mint hivatalos elnevezés is. Mit, illetve kit takar e címszó? Engem - mint író? Könyvemet, melynek „Anasztázia” a címe? A könyv hősnőjét, akit Anasztáziának neveznek? A könyvek több millió olvasóját? Esetleg azokat az embereket, akik arra törekednek, hogy megvalósítsák Anasztázia képét a csodálatos, jót cselekvő Oroszor-

szagról? Úgy tűnik, hogy mindent és ugyanakkor mindenkit.

Siralmas nézni, milyen hatást gyakorolnak az állami apparátus hivatalnokaira a tengeren túlról érkező, korántsem keresztény hitű emberek, akik megszállták a pravoszláv egyházat és befolyást gyakorolnak a hazai egyházszolgákra. A kereszténység számukra csak alkalmas álca, de tetteikből világosan kitűnik, hogy a keresztény erkölcs távol áll tőlük. Módszereik ősiek. A hazugság és erőszak ugyanazon módszereivel semmisítették meg az Ősi Oroszország kultúráját és honosították meg a nép számára idegen ideológiát. Erről könyveimben már írtam, s engem tüstént pogánysággal kezdtek vádolni. De vajon mi a pogányság vádja? Nem más, mint az, hogy az ember saját országa történelmét, őseinek kultúráját szeretné megismerni.

Ennek ellenére mégis vannak örömtelibb, reménykeltőbb események is. Az élet egyre gyakrabban produkál olyan helyzeteket, amikor káros hatásukat mintha egy fénysugár világítaná meg. Azt is mondhatnók, hogy szinte anekdotikus helyzetbe állítja. Tessék, ítéljék meg Önök maguk!

A CSALÁD KÖNYVE és a CSALÁDI KRÓNIKA

ADilja könyvkiadó kiadta 2002-ben az „Oroszország Zengő Cédrusai” sorozat következő könyvét a „Család Könyvét”, s ennek alkalmával így értesítette az olvasókat: „Kiadónk szívügyévé vált a „Család Könyvének” az eszméje. Amikor nyomtatásba került a könyv, azonnal elhatároztuk, hogy „Család Könyve” címmel késedelem nélkül hozzálátunk a családkönyvek tényleges kiadásához is, amelyben a családok saját családi krónikájukat vezetnék. Röviddel azután, hogy a Dilja könyvkiadó megjelentette könyvét, 2003-ban a „Russzkij Dom” (Orosz Ház) „Családi Krónika” címmel szintén megjelentette könyvét, melynek egyik fő szerzője Tihon Sevkunov archimandrita volt.

A könyvhöz bevezetőt V. V. Putyin, Oroszország államelnöke, és II. Alexij, Moszkva és egész Oroszország pátriárkája írt.

„A Családi Krónika nem egyszerűen csak néhány emberi sorsról szóló elbeszélés, sőt, még csak nem is egyetlen családnak, nemzetségnek a sorsáról mesél, hanem megőrökíti az egész ország történelmét. A Családi Krónika Oroszország sorsa - a családok, a nemzetségek történelme a nemzedékek egymást váltó folyamatában.”

„Ennek az ismerete azért megkerülhetetlen, hogy Oroszország minden polgára megismerje saját gyökereit, nagy Hazánk történelméhez való hozzátartozásán.

V. V. Putyin, Oroszország államelnöke

„A család, az otthon tűzhelyének légköre, a családtagok közötti kölcsönös kapcsolat, az ősökre való emlékezés és az utódok nevelése - mindennek hatalmas jelentősége van a személyiség erkölcsi megerősödésében, egyúttal az állam erkölcsi megerősödésében is. Nem véletlenül vallja több nép, hogy a hazaszeretet a családban élő szeretetben gyökerezik.”

II. Alexij, Moszkva és egész Oroszország pátriárkája

Elsőként e gondolatot azonban mégis Anasztázia fogalmazta meg:

„ Csupán néhány nap múlik el, s létre fogják hozni a Család Könyvét, saját kezükkel írják majd, róják tele oldalait az édesanyák és az édesapák milliói a Föld különböző tájain! Hatalmas mennyiségben születnek meg - a családkönyvek! S mindegyikben igazság őszinteség szívből sugárzó, gyermekeik felé. Fondorlatnak e könyvekben helye nem lesz! Előttük a történelmi hazugság megdől!”

Anasztázia

Ne menjünk bele a részletekbe, hogy milyen módon, minek hála cselekedett a „Russzkij Dom” kiadó úgy, mint a Dilja. Az, ami itt fontos, az magának a gondolatnak a megvalósítása. Most láthatjuk: a gondolatot támogatta Oroszország államelnöke, a pátriárka, az Állami Duma elnöke, aki a diákoknak a „Családi Krónikát” a „Tudás Napján” adta át.

Mit tehet ilyenkor a szegény szerencsétlen rágalmazó? Sorolja talán a szektásokhoz az államelnököt, a pátriárkát és az Állami Duma elnökét is? Velük együtt Ukrajna volt államelnökét is? Hiszen ő is aláírta a „Paraszti gazdaságokról” szóló rendeletet, amelyek értelmében az ukránoknak nem egy, hanem két hektárt utalnak ki.

Sőt, Ajackov gubernátort is, aki az NTV-ben (független TV-adó) sugárzott interjúban az „anasztáziasokról” azt mondta: „Rajtuk áll az ország jövője”? Apparátusa hivatalnokainak azt

tanácsolta, hogy szintén kérelmezzenek földet és lássanak *hozzá*. saját birtokuk létrehozatalához.

De Tulejevet, a Kemerovskaja Oblaszty gubernátorát is, aki földet adott a birtokokra? Esetleg Oroszország főmuf-tiját, Talgat Tadzsuddint is? Ő a „Teremtés Stúdió” tudósítójának kérdésére: „Ön hogyan viszonyul az „Oroszország Zengő Cédrusai” könyvsorozathoz?”, így válaszolt:

„Szeretem ezeket a könyveket, olvasom őket, nekem sokat adnak. Érzem, hogy a könyvek olvasása közben az ember megerősödik istenhitében. Hiszen Istenbe vetett hitünket nap mint nap táplálnunk kell. Ehhez azonban nem elég csak szemünket kinyitni - a legfontosabb, hogy szívünket kitárjuk. A szív éppen azért adatott, hogy az ember szeressen, és Vlagyimir Nyikolaevics Megre könyvei segítenek nekünk Istent szeretni. Ő ezt az igazságot az embereknek Anasztázia szavai által adja át. Lehet, hogy a teológusok találnak benne bizonyos vitás kérdéseket. Lehet, valaki azt mondja, csak hipotézis az egész, de az istenhit, sőt, az Isten iránti szeretet - kezdetben csak parányi részecskékből rakódik össze, de később óriásivá nő. Az ember már evilágon boldog tud lenni, még mielőtt átlépne a túlvilágra. Az „Oroszország Zengő Cédrusai” könyvsorozat éppen ebben segít nekünk.”

Ezen események előestéjén, nyilvánvalóan ugyanazon „antiszektás harcosok” intrikáinak és ijesztgetéseinek nyomására a pravoszláv érsekek egyike (nem nevezem néven, nehogy bevonuljon neve a történelembe) aláírt egy körlevelet, amelyben kiközösítéssel fenyegette meg azokat, akik az „Oroszország Zengő Cédrusai” könyvsorozat könyveit olvassák és terjesztik.

Eszerint az érsek „kitagadja” az egyházból magát a pátriárkát is, aki támogatta a „Családi Krónika” kiadásának az eszméjét és az államelnökkel együtt aláírásával látta el a könyvbe írt előszavát. Tegyük fel, hogy a pátriárka soha még a kezében sem tartotta könyveimet, de ez nem is fontos, hiszen a könyvet nem a papír és a rányomtatott betűk teszik fontossá, hanem a

gondolat, az eszme, amely bennük jelenik meg. Az eszmék egyike támogatásra talált, s meg vagyok róla győződve, hogy állami szinten támogatásra találnak majd más eszmék is. S addig is...

Lehet, a jogvédő szervezeteknek végre meg kellene figyelniük az úgynevezett „antiszektás harcosokat”, hogy voltaképpen mivel foglalkoznak. Milyen módszerekkel, milyen intrikákkal fejtik ki tevékenységüket azok, akik olyan kényelmesen berendezkedtek az Orosz Pravoszláv Egyház boltíves fedele alatt. Világos: egyáltalán nem azért ott, hogy imádkozzanak! Az egyházak közötti feszültség növelése, az állami hatalom szerveinek a lejáratása - ez az, amivel foglalkoznak.

Még feltételezni is butaság, hogy az „antiszektás harcosokat” bármennyire is izgatná az én személyes szellemi hátterem. Tetteik nyilvánvalóan bizonyítják, hogy megrendelt munkát teljesítenek, és az a fontos, hogy megakadályozzák Oroszországban a pozitív átalakulásokat. Ideológiai felforgató tevékenységük kiviláglik a következő példából is:

A zsidó kérdés

Az utóbbi időben - már ki tudja hányadszor az elmúlt évezredben - a kedélyeket a zsidó kérdés borzolja.

Manapság egyre gyakrabban hallani arról, hogy Európában és Oroszországban is egyre erőteljesebbek a szélsőséges megnyilvánulások, többek között a zsidók ellen. A zsidó közösségek kongresszusa, amely Európában zajlott, e helyzetet az európai államok mohamedán lakosságának növekedésével hozza összefüggésbe, mert ez állítólag agresszíven áll a zsidókhoz. De számtalan konkrét történelmi példa tanúskodik arról, hogy agressziót lehet provokálni is. S ezt manapság bizonyos körök teljesen aktív módon űzik. A provokátorok lehetnek akár éppen a zsidók között is.

Az embernek az a benyomása, mintha a pogromok szervezése megrendelésre történne. A zsidó pogromokból valakik nagyon

jó hasznot húznak, itt mindeneelőtt az anyagi hasznon van a hangsúly. A szélsőséges szervezeteknek a pogromok nem hozhatnak anyagi hasznot, inkább veszteségeket. Jelentős haszonra azonban azon országok tesznek szert, ahová a zsidó közösségek pénzügyi oligarchiája - menekülve a pogromok elől - tőkéjével együtt szökik, hogy ott legalizálja többmilliárdos bevételeit és politikai immunitást nyerjen.

Ok saját hasznuk miatt készek kitenni a támadásnak az egyszerű, semmiben sem vétkes zsidókat, akik Oroszország területén élnek. Ez nem egyszer történt már meg a sok szenvedést megélt zsidó nép történelme folyamán.

Mire jó a pogrom? A logikája nagyon egyszerű. A társadalomban növekszik az oligarchiával, a pénzügyi ügyeskedőkkel szembeni ellenszenv. Az Állami Statisztikai Hivatal adatai szerint a lakosság körülbelül 70 %-a úgy véli, hogy késedelem nélkül meg kell őket fosztani hatalmuktól, el kell őket ítélni. Az államelnök, a kormány, Oroszország ügyészsége a törvényre támaszkodva, igyekeznek feltérképezni egy egész sor oligarcha tevékenységét. Meghirdették a korrupció elleni harcot, és úgy néz ki, hogy az elkövetkezendő négy év alatt az oligarchák valóban elveszíthetik tőkéjüket. Az adott helyzetben - természetesen - igyekeznek elhagyni Oroszországot. De van egy gond - hogyan lehetne legalizáltatniuk a Nyugatra átutalt tőkéit. Ennek leghatásosabb módja - egy olyan pogrom megszervezése, amelyre odafigyel az egész világ. A továbbiakban már az egész nagyon egyszerű. A pogromok alkalmával valamely nyugati államban tartózkodó pénzügyi mágnások kijelentik, hogy politikai menekültek. Kérvényezik és természetesen meg is kapják a politikai menekült státuszát, valamint a tőke legalizálását, majd az általuk betelepített megbízható személyek által - még ha csak részben is -, de meg tudják védeni a pénzforrások és gyáruk fölötti uralmukat.

S itt minden orosz emberhez kell fordulni, mindeneelőtt azokhoz a szervezetekhez, amelyek honvédőknek tartják magukat. Semmi esetre se hagyják magukat provokálni és sose

vetemedjenek zsinagógák elleni támadásokra. Idegenek által írott forgatókönyv szerint játszanának.

Nem lehet minden zsidót ármánykodással és rosszindulatú tevékenységben való részvétellel vádolni. A zsidók között, éppen úgy, ahogy a fehéroroszkok, ukránok és oroszok között is, akadnak különböző emberek. Ennek bizonyítékára a következőket tudom felhozni: Amikor Kazanyban olvasótalálkozón léptem föl, ahol a teremben különböző nemzetiségű emberek voltak, közöttük több mohamedán is, felolvastam egy fejezetet Efim Kusnyer zsidó író és költő „Vértelen forradalom” című könyvéből. Mielőtt még olvasni kezdtem volna, elmondtam, hogy egy zsidó íróról van szó, aki Izraelben él, de Oroszországról, annak jövőjéről ír. Felolvastam a fejezetet, és amikor befejeztem, a közönség hatalmas tapsviharban tört ki.

A mohamedánok megtapsolták a zsidó író és költőt.

Hogy történhetett ilyesmi? Miért tapsolták meg őszintén az agresszívnek számító mohamedánok a zsidó író?

Hát, éppen azért, mert könyvében Oroszország gyönyörű jövőjéről beszél azokkal az eszmékkel kapcsolva azt össze, amelyeket az „Oroszország Zengő Cédrusai” könyvsorozat mutat be. Felszólítja az orosz kormányt, hogy fogadjon el egy programot, amely ezen eszmékre épül.

Megmondom nyíltan, ő nem az egyetlen zsidó, aki elfogadta és támogatja Anasztáziának a könyvekben kifejtett nézetrendszerét.

Izraelben létezik egy klub, amely a szibériai Anasztáziáról szóló könyvek olvasóit tömöríti. Az izraeliek az „Oroszország Zengő Cédrusai” könyvsorozat hőseiről oroszul és héberül szereznek dalokat. Kimondottan az a benyomásom, hogy az ezen eszmék megvalósításáért folytatott mozgalom élére végeredményben éppen a zsidók fognak állni, és sok ország népe fogja őket követni.

Én, legalábbis, olyan információ birtokában vagyok, hogy éppen Izraelben nem kevés anyagi eszközt szabadítottak már fel - éppen az ökológiailag tiszta települések létrehozatalára. „Ó,

a zsidók nagyon is rafináltak! Kisajátítják maguknak az orosz eszmét" - mondják majd egykor.

De, hát egyáltalán nem sajátítanak ki semmit, hanem megmentik azt. Csak tessék, kérem, nekem megmondani, ki nem engedi, hogy a könyvekben elmagyarázottakat az orosz kormány meg tudja megvalósítani? Hiszen éppen a kormányhoz fordultak és fordulnak továbbra is már öt éve csoportosan és önállóan is megfogalmazott levelekkel a közeli és távoli határon túlról.

A kialakult helyzet nevetséges. Egy sor analitikus azt állítja, hogy az orosz nép körében egy nemzeti eszme van születendőben. E nemzeti eszmét - a kialakult helyzet szerint - mégis Izraelben kellene megvalósítani? Ki a felelős érte?

A zsidó kérdésről szóló eszmefuttatások - legalábbis azok, amelyeket sikerül e témáról megjelentetett publikációkban elolvasnom - elég primitívek. Majdnem mindegyik a tények általános megállapítására szorítkozik: „A zsidók megkaparintották a különböző országok sajtóorgánumait”; „A televízió kivétel nélkül zsidó kezekben van”; „A pénzügyi folyamatok javát zsidók ellenőrzik”.

Mindez kétségtelenül így is van, a mai Oroszországot is beleértve. Ez azonban csupán ténymegállapítás, semmi több. Sokkal érdekesebb rájönni arra, hogy miért adódnak hasonló helyzetek különböző országokban méghozzá elképesztő változatlansággal, már évszázadok óta.

Ezt a következőkkel tudom megindokolni: A zsidók egyszerűen kötelesek ezt tenni, és mi kötelesek vagyunk nekik engedelmessé válni, méghozzá törvényhozói szinten.

Ítélik meg Önök maguk - az Orosz Államszövetség Állami Dumájában elfogadtak egy törvényt, melynek értelmében országunkban négy fő vallás van. Köztük - a kereszténység és a judaizmus.

A keresztény vallás alapeszméjéből az következik, hogy a keresztény ember Isten rabja. A gazdagság elfogadhatatlan. Szentpétervárott, a szálloda ablakából, ahol ezeket a sorokat

írom, a Vlagyimiri Istenanyának szentelt óriási pravoszláv székesegyház látható, melynek bejárata fölött jókora arany betűkkel ez áll: „Hallgasd meg, Úrnőnk, a Te rabszolgád imáit!”

A judaizmus alapeszméjéből az következik, hogy a zsidó ember Isten kiválasztotta, minden kincs, föld az ő tulajdona, az uzsoráság elfogadható.

Mindenki tudja, milyen hatalmas hatást gyakorolnak a vallások az ember pszichikájára, személyisége alakítására, élete képeére.

Gondolkodjunk tehát logikusan! Államunk legmagasabb törvényhozó testülete e két alapeszmét elfogadta, s ezzel együtt meghatározta azt is, kinek kell rabszolgának, kinek uralkodónak lennie.

Ha törvénytisztelő polgárok vagyunk, ne szédítsük egymást, a kormány által elfogadott törvénynek megfelelően, fogadjuk el a zsidók hatalmát fölöttünk.

Lehet, hogy valakit az ilyen helyzet nem elégít ki. Valaki az adott állítást abszurdnak fogja tartani. De ne hunyjunk szemet az élet tényei fölött, elkerülhetetlenül látnunk kell a jelenségek okait, nem szabad elfásultan csak a következményeket fogadnunk.

Ha valakinek nem tetszik a kialakult helyzet, akkor gyerünk, keressük együtt a kiutat!

Kiút lehet az az eszme, melyet egyforma lelkesedéssel fogadnak mohamedánok, keresztények, zsidók és más vallások képviselői.

Ilyen eszme létezik. Ez az eszme orvosolja a helyzetet, magában hordozza a jövőt is. Arról, hogy ez valóban így is van, konkrét tények és élethelyzetek tanúskodnak.

Alkossunk!

Az Orosz Államszövetség elnöke a szövetségi gyűléshez intézett levelében azt a feladatot tűzte ki, hogy tíz év alatt a duplájára kell növelni a GDP-t. A feladat - az feladat. Megvalósítására intézkedéseket kell foganatosítani. Mindenekelőtt fellelkesíteni a népet. Hiszen éppen a népnek kell mindent megtennie annak érdekében, hogy a GDP mutatói megduplázódjanak. S mi történt a jelenlegi állam legmagasabb rangú hivatalos személye által megfogalmazott feladat kitűzése után?

Hihetetlen események indultak be.

Ahelyett, hogy a kitűzött feladatot legalább megpróbáltuk volna elérni, akadtak olyan magas pozícióban lévő hivatalnokok, akik arról kezdtek beszélni, hogy teljesítése irreális. Mások arról, hogy azért mégis teljesíteni kellene. Ennyi és kész! Semmi több! Az idő e meddő vitára ment el. Végül a 2004-es év siralmasan zárult: a GDP növekedése csupán 6,4 % volt.

A feladat kitűzésének időpontjától kezdve a sajtóban kiváltképp érdekes szövegekörnyezetben beszéltek róla „teljesíthető - nem teljesíthető”, de ezúttal sem esett szó arról, hogy legalább meg kellene próbálkozni a teljesítéssel.

E helyzet világosan mutatja, hogy Oroszországban a hatalom teljes összeomlása zajlik. S kerüljenek bár a hivatalnokok helyükre választás vagy kinevezés útján, az intézkedéseket - különböző okokra hivatkozva - nem fogják teljesíteni.

Képzeljük el e helyzetet! A főparancsnok kiadja a parancsot: „Támadásra felkészülni!”, de segédei - tábornokok és ezredesek - ahelyett, hogy kidolgoznák a támadás részletes tervét, azon kezdenek „morfondírozni”, hogy a támadás lehetséges-e vagy sem. Ilyenkor a vereség végeredményben elkerülhetetlen. S ez meg is történt.

Vagy az is lehet, hogy kiderült - a feladat, amelyet az államelnök tűzött ki, valóban értelmetlen? Nem törhetünk fölötté pácát, amíg meg nem próbáljuk azt világosan látni. Én viszont már most, előre mondom: teljesíthető!

Szinte látom, mennyire csodálkoznak az olvasók: milyen a kapcsolat az Orosz Pravoszláv Egyház, az „antiszektások”, a nyugati speciális szolgálatok és az államelnök által megduplázott GDP elérése, mint kitűzött feladat között? Ne siessünk! A kölcsönös kapcsolat nagyon is szoros.

De gyerünk, gondolkodjunk el közösen azon, kinek jó a GDP megduplázása? Természetesen, magának Oroszországnak. Kinek nem az? Természetesen, a Nyugatnak, amely úgy tekint Oroszországra csupán, mint általában rossz minőségi termékeinek piacára.

A nyugati különleges szolgálatok pedig - mint általában - a helyzet magaslatán állnak, „cserbenhagyják” úgy a hivatalnokokat, mint Oroszország államelnökét is. Kinevetik őket már a feladat kitűzésének pillanatában. De haladjunk azért inkább lépésről lépésre.

Ahhoz, hogy a teljes GDP megduplázódjon, meg kellett határozni a nemzetgazdaság azon ágazatait, ahol a termelést meg kell kétszerezni, s azokat, ahol a növekedés nem óhajtott. Például nem lehet a kétszeresére növelni a bor és szeszes italok, a dohánytermékek termelését, hiszen Oroszország már amúgy is vodkában úszik, és dohányfüstben fuldoklik. Nem szabad megkétszerezni a fegyvergyártást, újabb kaszinókat építeni és nem lehet megduplázni a nyersanyagoknak az országból történő kiáramoltatását sem.

S ha már így van, akkor a nemzetgazdaság maradék ágazataira hárul nem a megkétszerezésnek, hanem a megháromszorozásnak, sőt a megnégyszerezésnek a feladata. Az ágazatok nincsenek kijelölve, következésképpen még a feladatok sincsenek számukra kitűzve.

Ugyan, minek azon tépelődni, hogyan lehetne megnégyszerezni, gondolja valaki, ha már abban is kételkednek, hogy meg lehet kétszerezni! Megnéyszerezni lehetetlen!

De én azt mondom, hogy igenis lehet! Lehet, sőt, minden további tőkebefektetés nélkül!

Vegyük például a földművelést, olyan termékek termelését,

ahol évente csak csökkenés történik, és ez máris veszélyezteti a nemzetbiztonságot. Erről beszélnek a tekintélyes politikusok, az Állami Duma küldöttei és bizonyos állami hivatalnokok.

Nem hiába mondják: manapság az országba a határon túlról bizonyos élelmiszertípusoknak majd 40 %-át kell behozni. A hasonló helyzet veszélyezteti a nemzet biztonságát. S mi vár ránk? Hát ez:

2005-re előreláthatólag 25 %-kal csökken a vidéki lakosság száma, ami még jobban elmélyíti a gondot. Pontosabban mondva, azt eredményezi, hogy az ország teljesen függővé válik, s a kormánynak az élelmiszerekért nemcsak természeti forrásokkal kell fizetnie, hanem el kell adnia a rakétákat is, máskülönben a lakosság a kormányt szétszedi.

Tehát meg kell változtatni az agráripari komplexum helyzetét: az általa létrehozott termelést kell megkétszerezni, megháromszorozni. Csakhogy a megháromszorozás módját nem lehet szabványos úton megvalósítani, amikor minden javaslat alapján véve csak az elkerülhetetlen további támogatásra szorítkozik. Érthetetlen, kik felé irányítják majd e támogatásokat, ha a munkaképes vidéki lakosság száma egyre csökken. Ha viszont tényleg csökkenő, akkor nem segít semmilyen ultramodern technológia, szupertechnika. Már egyszerűen nincs, aki használja.

Vagyis az első számú feladat adott: a falvakban munkaképes embereknek kell megjelenniük. Millióknak. Több tízmilliónak. Ráadásul nekik szeretettel kell érinteniük a földet. S ha nem bukkannak föl, minden másról teljesen fölösleges beszélni.

Csakhogy a hasonló emberek megjelenése sok hivatalnok számára a csodával határos jelenség. Nem hisznek benne, sőt, még akkor sem hitték el, amikor a csoda megtörtént.

Igen, uraim, a csoda megtörtént!

Ezért egyetlen egy embernek - a szibériai remetenőnek, Anasztáziának hála.

Tűnjenek szavai hihetetlennek és fantasztikusnak, mégis hatásosak. Az emberek szívében és lelkében lankadatlanul izzó lelkesedést szültek.

Az ország különböző régióiban élő több tízezer ember kívánt falura költözni. Itt felépíteni birtokát, itt élni végérvényesen. A hasonló gondolkodású emberek száma évről évre növekszik.

Ok létrehozták saját regionális társadalmi szervezeteiket és követelik: ADJATOK FÖLDET! Készen állunk azt művelni!

Ezek az emberek egy társadalmi szervezetbe tömörültek, amelyet 2004. június 5-én Vlagyimir városában megtartott olvasótalálkozón hoztak létre.

Ez a konferencia bizonyította, hogy a posztszovjet időszakban először bukkant fel egy olyan nemzeti erő, melyhez hasonló jelenleg nincs. Annyi ember érkezett, hogy a terem zsúfolásig megtelt, akik ugyan senkit sem képviseltek, de szerettek volna a végbemenő eseményekbe legalább belehallgatni, ráérezni.

A konferenciának az volt a célja, hogy megalapítsa, és meg is alapította, az „Oroszország Zengő Cédrusai” nemzeti mozgalmat, melynek alapvető feladata a családi birtokok gondolatának a támogatása. Azt a nemzeti mozgalmat, mely nem ellenzéke sem a kormánynak, sem pártoknak. Éppen ellenkezőleg, kapcsolatot keres mindenkivel és mindenkinek azt mondja: „Gyerünk, alkossunk együtt!”

Létrejött egy nemzeti mozgalom, melynek világos, pontos és a nép számára érthető és általa támogatott programja van.

Mit nyerhet az orosz állam, ha megvalósul e program akárcsak egyetlen pontja is? Kívülről szemlélve ugyan egy nagyon egyszerű ponté, amelyben egy hektár földről van szó, de ennek eredményeképpen az alábbi tud megvalósulni:

- jelentős mértékben javul az ökológia helyzete;
- megújul a talaj termőképessége;
- megoldódik a lakosság jó minőségű élelmiszerekkel való ellátása;
- jelentős mértékben növekednek a bérek - a kétszeresére-háromszorosára - a nemzetgazdaság minden szférájában anélkül, hogy infláció jelenne meg;

- azonnal jobbra fordul az ország népességének az alakulása; a lakosság fiatalodik, egészsége javul;
- megoldódik az ország védelmi képessége;
- megszűnik a tőkének az országból való kiáramlása, éppen ellenkezőleg, beindul annak Oroszországba való beáramlása; visszatérnek az intellektuális források;
- jelentősen csökken, következképpen idővel eltűnik, a csúszópénzek fizetése, megszűnik a korrupció, eltűnnek a bűnszövetkezetek és a terrorizmus;
- egyetlen hatalmas szövetségbe tömörülnek a határainkhoz közeli és távolabbi, valamint a volt Varsói Szerződés országai - Lengyelország, Csehország, Szlovákia, Magyarország, Bulgária, a Baltikum országai;
- megszűnik a fegyverkezési hajsza, és szoros együttműködés jön létre Oroszország, az USA és a keleti mohamedán országok között.

Ezen következtetésekre nem csak én jutottam, záródolgozatokban bizonyítják őket diákok is (példa rá Tatjana Borodina, jövődj jogász). Tudósítanak róluk tudósok is (például Medikov Viktor Jakovlevics professzor, a közgazdasági tudományok doktora, aki a törvényhozó testület képviselője volt három időszakon át).

Szamizdatokban megjelent brossurakban írnak róla hivatásos kutatók és egyszerű emberek.

Megpróbálom itt néhány pont rövid összegzését bemutatni:

Képzeljük el, tehát, hogy az ország már hozzálátott az Anasztázia által bemutatott program megvalósításához:

Minden azt óhajtó családnak térítésmentesen, életfogytiglani használatra, az utódokra örökíthető joggal kiutalandó egy hektár föld, hogy az adott család létrehozza rajta saját családi birtokát. A birtokon termő termékeket, miként magát a földet is, nem sújthatja semmilyen adó.

Ennek eredménye a következő lesz:

- **jelentős mértékben javul a környezet állapota**

Ahogy azt a gyakorlat már bizonyította is, az emberek, akik családi birtokra földet kaptak, első lépésben ültetni kezdenek - családonként, kb. 200 darab bokrot; 2000 darab bogyótermő és díszbokrokból kialakítandó zöld sövényt, átlagosan 50 darab gyümölcsfát.

Az analitikusok szerint, ha az adott program állami szinten elfogadásra kerül, s helyesen megvalósítják meg a saját birtokukat építeni óhajtó családok száma Oroszországban -még a legszerényebb számítások szerint is - a beindulási időszakban elérheti a 10 milliót.

Ez azt jelenti, hogy közvetlenül a program elfogadása után következő egy-két évben, bármilyen további állami támogatás nélkül, 2 milliárd vadon növényfa, 20 milliárd bokor, 500 gyümölcsstermő fa kerülhetne kiültetésre. S ez még mindig csak a folyamat kezdete.

- **megújul a talaj termőképessége**

A gyakorlatból közismert, hogy ha az emberek nem rövidlejáratú bérbé kapják a földet, hanem életfogytiglani használatra, elsőként, azonnal a talaj állapotát igyekeznek helyreállítani, javítani. Ezt nem csupán szerves trágyával teszik, hanem még természetesebb módon - az első években talajjavító növényeket vetnek el.

- **megoldódik a lakosság jó minőségű élelmiszerekkel való ellátottsága;**

Emlékezzenek vissza a szovjet időszakban hangoztatott jelszóra: „Harcra a természetért!” Emlékezzenek vissza, hogyan hordták a vállalatok a tanulókat, diákokat a szovhozokba és a kolhozokba. En magam is részt vettem hasonló tömeges rendezvényeken: gyomláltam, hagymát szedtem a városunk melletti szovhozföldjein.

Jó minőségű terméktöbbletet az országban mégsem lehetett tapasztalni. Az idősebb nemzedékek, természetesen, még emlékeznek a boltokban árult burgonyára, amelynek egyharmada rohadt volt, a minősíthetetlen kinézetű zöldségre.

Majd később beindult a kiskertes, a dácás mozgalom. Az embereknek hat ár földet osztottak. S a csoda megtörtént. Mindenki ismeri a statisztikai adatokat. Az ország lakossága önállóan, minden minisztériumi rendelet, intézkedés nélkül a zöldségszükséglet 80 %-át tudta biztosítani (sajnálatos módon jelenleg a kiskertészek számára nehéz feltételeket kezdtek szabni: megemelték az utadót, a földadót, az áram díját). S mindezt pusztán hat

áron, ahol lehetetlen úgy-ahogy tökéletes gazdaságot kialakítani, magasra növő fákat kiültetni, amelyek javítanák a talajt, saját kutat fúratni. Közben pedig földjükön csak szabad- vagy ünnepnapokon dolgoztak. Elegendő tapasztalat és tudás nélkül.

A hektár lehetővé teszi a tökéletesebb gazdaság létrehozását. Ha helyesen tervezik meg akkor az egy négyzetméterre jutó munkaráfordítás például a harmincad részére csökken. Természetesen nem azonnal, és ismétlem: ha megfelelő módon indítják be. A már létező gyakorlat és elméleti számítások alátámasztják, hogy a bemutatott program megvalósítása abszolút módon ellátja az országot minden szükséges élelmiszerral.

Most beszéljünk annak minőségéről! Talán meg sem kell említeni, hogy az az ember, aki saját családjá ellátására mezőgazdasági termékeket termel, nem visz a talajba vegyszereket, műtrágyát. Nem fog génkezelt növényeket termelni. Mindez az iszonyat azonban begyűrűzik országunkba, és a lakosság meg is vásárolja, mert nincs elég élelmiszere. Ha viszont elég volna belőle az országban, akkor szempontként azonnal a minőség kerülne az első helyre. Remélem - meggyőzően mondtam el a lényegét.

• jelentős mértékben, a kétszeresére-háromszorosára növekednek a bérek a nemzetgazdaság minden szférájában anélkül, hogy infláció jelenne meg. Csökken a szociális feszültség.

Valaki felvetheti: van egyáltalán kapcsolat a „Családi birtokok” program megvalósítása és a bérek emelkedése között például egy bolti elárusító, trolibusz-sofőr, egészségügyi nővér vagy tanító esetében? Igenis, van kapcsolat! Méghozzá közvetlen, egyenes!

ítéljék meg Önök maguk! A vállalkozások zömét már privatizálták és személyes tulajdonba kerültek. Azoknak, akiket ma oligarcháknak nevezünk, busás hasznuk van. Ki kárára? Általában a dolgozók minimális bérének a kárára. Akkor mi értelme felemelni a béreket, mondjuk ötezerről húszezerre, ha az emberek amúgy is sorban állnak munkáért. Az embereknek egyszerűen nincs választási lehetőségük.

Egészen más a helyzet ott, ahol a család, amelynek saját családi birtoka van, a rajta elvégzett munkájáért átlagosan tízezret keres havonta (ami abszolút reális és a gyakorlat is bebizonyította), de életköltségei közben minimálisak. Nem kell fizetni lakbért, energiákat, mindennap útikölt-

séget a munkahelyre és vissza, de a városi büfékben elfogyasztott étkezést sem. Azért, hogy gyári munkára lehessen csábítani azt az embert, aki saját földjén dolgozik, saját birtokán él, minimálisan a másfélszeresét kellene neki ajánlani, amit a birtokán végzett munka után kapna, de még a vasúti költségeket és kosztot is meg kellene neki fizetni.

Manapság egy pénzmágnás, aki gyárat, vagy vállalatot privatizált, amely kőolaj feldolgozással vagy -kitermeléssel foglalkozik, élhet akár egy londoni kastélyban is (ami így is van) és kaphat akár egymillió dollár havi fizetést is, míg a neki dolgozó emberek, akik számára ezt a hatalmas bevételt biztosítják, nem kapják meg annak még egy ezrelékét sem.

Az ilyen helyzet nem folytatódhat a végtelenségig. Elkerülhetetlenül forradalomhoz fog vezetni, a vállalatnak a tulajdonosától való kisajátításához, és a kormány megdöntéséhez, amely megengedi a hasonló igazságtalanságot. Ebből egyetlen kiút van: igazságosan osztozkodni a munkásokkal. Önszántából erre az oligarcha nem lesz hajlandó, de a körülmények hatására rá fog kényszerülni.

A családi birtok és az ipari vállalkozás tulajdonosa közötti kapcsolatról beszélünk. De a vállalatulajdonosok rá fognak kényszerülni, hogy emeljék azok bérét is, akik városban, panelházakban élnek, hogy megtartsák őket munkahelyükön. Hiszen nekik is lesz választási lehetőségük: tovább dolgozhatnak és élhetnek városi körülmények között, vagy egy másféle életmódot is választhatnak.

S az utolsó e pontot érintő kérdés: miért nem lesz infláció és árnövekedés?

Az infláció - mindig csak a konkrét, szándékosan kialakított folyamatok eredménye. Az árak növekedése csak ennek következménye. Az ok - az ember elszakadása a természetes életmódtól. Könnyű növelni a benzin és az élelmiszerek árát, amikor az ember nem rendelkezik sem ezzel, sem azzal. Az emberek teljes függőségben élnek. De csak tessék megemelni az alma árát ott, ahol az embereknek saját gyümölcsösük van! Abszurdum. Benzin? Ennek is van határa! Manapság a benzinárak már annyira magasak, hogy két-három hektárnyi földet sokkal kifizetődőbb saját lóval megművelni, hiszen az ráadásként még első osztályú trágyát is ad.

• azonnal javul az ország demográfiai helyzete. A lakosság fiatalodik és egészsége javul;

Köztudott, hogy az ország demográfiai helyzete katasztrofális. Sőt, még ez a szó sem jellemzi állapotát elég kifejezően. Ha az ország népessége békeidőkben évente egymillió emberrel csökken, az felháborító! Egy ilyen ország vezetőinek a lakosság és az utódok elől még nevüket is el kellene titkolniuk. A kialakult helyzet megváltoztatásáról folytatott viták csak siralmas hebegések. Semmi sem változik meg tőlük. Persze, a szülő asszonyoknak juttatott anyagi támogatás kell, de az anyagi segítség alapján véve szintén nem változtat meg semmit.

A többezer éves történelem azt bizonyítja, hogy a nők akkor nem akarnak szülni, amikor nem látják gyermekeik jövőjét. Ezért világosan és konkrétan célul kell kitűzni mindenekelőtt az egész társadalomnak és elsődleges sejtjének, a családoknak a jövőbeni fejlődését.

Az „Anasztáziáért” Vlagyimiri Alapítvány egy felmérést végzett azon családok között, amelyek családi birtokot szeretnének létrehozni. A több mint kétezer megkérdezett személy közül 1995 azt válaszolta, hogy gyermekeket szeretne. Vállalna három és háromnál több gyermeket is.

Azok, akiknek egészségügyi okoknál fogva nem lehet saját gyermekük, arra készülnek, hogy gyermekotthonból fogadnak örökbe. Azért, mert az az ember, aki gyönyörű oázist teremt, tudja, hogy örökéletet teremt, és azt szeretné, hogy gyermekei is örvendezzenek az életnek.

Ami pedig a lakosság egészségének javítását és fiatalítását illeti, forduljunk ismét a gyakorlat felé. Csak nézzék meg, kérem, mennyire felélednek és megfiatalodnak nagypapáik és nagyanyáik, amikor tavasszal hétvégi házukba mennek. S vajon kell-e bizonygatni, hogy az a várandós kismama, aki ökológiailag tiszta termékeket fog fogyasztani, tiszta vizet inni, tiszta levegőt lélegezni, az egészséges gyermekeket fog szülni. Összehasonlíthatatlanul egészségesebbeket, mint a maiak.

• Megoldódik az ország védelmi képessége. Jelentősen csökken, majd idővel eltűnik a csúszópénzek fizetése, a korrupció, a bűnszövetkezetek és a terrorizmus;

A mai fegyveres erők harcképessége és erkölcsi szelleme, beleértve a hadsereget és a rendőrséget, túljutott a fagypontra és mínusz tartományban halad lefelé. Senki előtt sem titok, mennyire nehéz a hadkiegészítő parancsnokságnak teljesíteni a fiatalok katonai szolgálatra való behívását. A fiatalság körében a katonai kötelesség alóli felmentés nem jelent többé

szégyent, inkább dicsőséget. Aki gazdagabb, megpróbálja magát pénzzel kiváltani, a szegényebbek pedig megjárják a beteget - gyakran az öncsonkítás árán is.

Úgy-ahogy sikerül bevonzolni a hadseregbe a lakosság nyomorúságos rétegeiből valókat. Komoly ellenfél ellen az ilyen hadsereg képtelen bármit vagy bárkit megvédelmezni. Mi több, az országra nézve, amelyfönntartja, még veszélyes is lehet.

Vizsgáljuk meg mit, kit kell ma az orosz hadsereg katonájának védelmeznie? A hazát - lenne ilyen kérdésre a szokványos válasz. Manapság azonban a haza fogalmi jelentése homályos, és sokan elég nehezen tudnak bármit is elképzelni arról, hogy mi a Haza. Még nem is olyan régen az orosz tisztek és katonák a Szovjetunióknak fogadtak hűséget, amely hazájuk volt. Majd a határok hirtelen megváltoztak és a területek egy részéről kiderült, hogy nem is volt annyira hazájuk. Az e területeken állomásozó katonai alakulatokat viszont általában már megszállóknak nevezik. Marad tehát azon emberek védelme, akik az „Oroszország” névvel kijelölt területeken élnek. Milyen emberek ezek? Hivatalnokok, csúszópénzeken élők, oligarchák? Saját családtagjaik? De ha a katona vagy a tiszt szegény családból származik, akkor kitől kell saját családját védelmeznie?

Az állami szinten már tíz éve működtetett propaganda azt állítja, hogy „nyugati típusú civilizált demokráciát” építünk. Most képzeljék csak el, hogyan léphetnek harcba az orosz katonák a NATO vagy az USA hadserege ellen, ha azt szuggerálták beléjük, hogy az ellenség a civilizált, fejlett. Akkor ebből az következik, hogy mi nem vagyunk sem fejlettek, sem civilizáltak? Abszurdum! Pszichológiai abrakadabra vagy szándékos, jól átgondolt taktika? A kialakuló zsákcúcból való mindent gyógyító csodaszernek a hivatásos hadsereget tartják. Ez egy még nagyobb abszurdum! Ahogy az közismert, a hivatásos hadsereg fizetett katonákból áll, akik pénzért vesznek fegyvert a kezükbe és valaki parancsára lövöldöznek - annak a parancsának engedelmességgel, aki többet fizet.

A történelemből számtalan tény ismert, amikor az uralkodók rettegtek a bérencekből összeállított seregektől. Így volt az Ókori Rómában, hasonló veszély jelent meg az USA-ban, sőt, helyhez kötötten, létezik ez már Oroszországban is.

A hivatásos hadseregnek állandóan harcolnia kell és feltehetően nem az

azt fenntartó ország területén. Ha a hasonló sereg visszatér saját hazájába, elkerülhetetlenül a mindenkori hatalom ellen szegülő erők eszközüvé válik, vagy több csoportra bomlik föl, s akadhatnak közöttük olyanok is, amelyek bűncselekményeket végrehajtó alakulatokká változnak. A felfegyverzett zsoldosok zömmel nem maradnak munka nélkül. Ha mások nem adnak nekik munkát, megtalálják azt maguk, sőt hivatásukhoz mértet. Ráadásul, a csak a pénzért szolgáló emberekből álló hadsereget nagyon könnyen meg lehet vásárolni, átcsábítani a másik oldalra.

Tessék, képzeljenek csak el egy idegen katonai támaszpontot Grúziában, Türkméniában vagy Ukrajnában, ahol a katonák háromezer dollárt kapnak havonta, míg a mieinknek csak ötszázat fizetnek. De ne menjünk ilyen messze! Vannak már hasonló belföldi példák is. Csak figyeljék meg milyen hatalmas mennyiségű hivatásosan felkészített volt KGB ügynök dolgozik manapság a kereskedelmi struktúrák védelmi rendszerében, többek között külföldi bankokban is.

Van ebből kiút? Van, egyetlenegy! Elkerülhetetlenül úgy kell rendezni a dolgokat, hogy az orosz katonáknak, tiszteknek és tábormokoknak legyen mit védelmeznüik.

• **Az orosz hadsereg, a belügyi seregek és a rendőrség minden hadnagya, amikor megkapja a hadnagyi rangot a tiszti avatáskor, a kis csillagnak a vállpántjára való kitűzése alkalmával, kapja meg a jogot egy hektár földre, hogy azon hozza létre saját jövőendő családi birtokát**

A kiutalt földnek nem akárhol, akármilyen eldugott helyen kell lennie, hanem az állam által kimondottan a családi birtokokra kijelölt elit helyeken. A tisztnek legyen meg a lehetősége, hogy maga válassza ki az adott helyen a számára tetsző és megfelelő hektárnyi területet. Majd amikor szabadságra érkezik - egyedül vagy együtt a szüleivel - ültesse be a kertet, ássa ki a tavat, határozza meg a helyet, ahol házat akar építeni.

S az ilyen tiszt vetődhet szolgálata alatt különböző helyre, esetleg más országokba is. Élhet tiszti laktanyában, kaszárnnyában, vagy akár sátorban is, tábori körülmények között. Az orosz hadsereg minden tisztjének tudnia kell, hogy valahol, az általa, lelke rezdülései szerint kiválasztott helyen, pici hazájában az ő saját kertjében tavasszal virágba borulnak áfák. S a lány is, akinek e tiszt megtetszik, ha a pici csillagot választottja vállpántján megpil-

lantja, tudni fogja, hogy szerelmesének van jövője, mert van Hazája, közös gyermekeik számára épülő családi fészke.

S még ha szerelmesével ideiglenesen vállalnia is kell a tisztí létet nem könnyű feltételeit, lényegtelen, hiszen legalább évente egyszer ellátogatnak pici hazájukba és együtt álmodoznak, együtt tervezik meg jövőjük birtokát. Maguk döntenek el, hol lesz a tó, hol fog állni a ház.

Még ha az egy hónap szabadság alatt, amelyet saját földjükön töltenek el, sátorban is kellene lakniuk, élvezhetik azt a semmivel össze nem hasonlítható örömet, melyet saját családjuk, nemzetségük gyönyörű jövőjének a kivételéből nyernek. Lehet, hogy jövőendő kertjükben a fák még picik csak, a birtok zöld sövénye alig látható, de a fák is, a sövény is már nőnek és virágozni fognak s őket, létrehozóikat fogják várni.

• Ha a tiszt felesége várandós állapotba lép, akkor az államnak három hónapon belül, telkük kijelölt helyén, a házaspár választása szerinti tervnek megfelelően (a korszerű technológiák ezt lehetővé teszik) egy kisebb összkomfortos házikót kell felépítenie

Az orosz tiszt felesége várandóssága utolsó hónapjait saját házában tölti. Lehet, hogy e házban a nő szülei is ott lesznek. Az is megeshet, hogy egyedül lesz, kellemes és kedves szomszédjaival fog társalogni. De a legfontosabb az, hogy vele és benne is ott lesznek a nélkülözhetetlen kellemes és pozitív élmények. Hiszen őt az ő szűkebb Hazája fogja körülölelni. Az övé és az ő szerelmesé.

Nem megy tengerentúli országba, hogy gyermekét megszüljje, sem inkubátorba, amelyet, ki tudja miért, „szülőházak” neveznek. A tiszt felesége, ahogy azt már sok nő teszi, saját birtokán fogja gyermekét megszülni. Legyen akár orvosi felügyelet alatt is, de otthon, megszokott, kellemes és szeretetteljes környezetben, nem szülőágyon, amely a szülő nők százainak a nyögését és kiáltásait hallotta már.

• Az orosz tiszt gyermekének csak a tiszt saját családi birtokán szabad megszületnie

S legyen a fiatal hadnagy bármilyen távol, meghallja, kétségtelenül hallani, érezni fogja gyermeke első örömteli kiáltását, s ezért nem engedi, hogy az ő nagy Hazája földjére gyilkos lépjen. Hiszen az ő nagy Hazája szívében ott van az ő pici, kedves szülőföldje, pici Hazája is. Ott, a virágba borult fák alatt tartja kedvese az ő pici fiát, aki első lépéseit próbálgatja megtenni földi életében.

Társadalom! A mi társadalmunk! A társadalom, amely országunkat alkotja, már ma tudná biztosítani, hogy a fiatal édesanya - az orosz tiszt felesége - ne törődjön azzal, honnan teremti elő a táplálékot kisfiának. Biztosítani kell azt a számára. Nem feltétlenül úgy, mint az oligarchák feleségeinek. Nincs is semmi szüksége a drága luxuskocsiértéktelen csillogására. Neki sokkal nagyobb kincse lesz: szeretete és jövője! Azt teszi, ami legfontosabb - újjászüli a Hazát. Ez az ő legfőbb munkája, legfőbb feladata.

S a társadalomnak kötelessége a nőt fizetni - férjével egyenlően. Ez természetesen kevés a nő hatalmas alkotásáért, de legyen az ilyen lépés a társadalom és az állam jóakarátának első lépése.

Ilyen lehetőség már most is adatott, csak az embernek nem szabad magát magasabb szintű közgazdasági elméletekkel összezavarnia.

A kőolaj vezeték Oroszországot dolláresővel öntözi. Miért ne cseppenhetne legalább egyetlen cseppecskéje az orosz tisztre, feleségére és az ő kis Hazájukra?

Ki talált fel ilyen rendet s igyekszik közben minden nyomorúság elől egyetlen csodaszor mögé - a demokrácia mögé bújni?

Hát lehet demokráciának nevezni azt, ha Oroszország szegény sorsú katonái vagy tisztjei a Rubljov úti paloták gazdagjait és az ország más vidékein élő hasonszőrűeket kényszerülnek védelmezni? Ez nem demokrácia, hanem örültokrácia!

Ha viszont nem változtatjuk meg ezt az örültséget, nem is lesz védelmünk és oltalmunk. Nem lesz védelme az egyszerű polgárnak, sem az államelnöknek, még kevésbé a kisebb és nagyobb oligarcháknak.

A korrupció, kábítószer-élvezet, a közlekedési rendőrök, akik azzal lettek hírhedtek, hogy magas büntetéseket szednek be a gépkocsivezetőktől, akkor fognak eltűnni, ha megszűnik ez az örültség.

Mondják meg nekem, kérem, ugyan miért kellene a közúti rendészet dolgozójának az úton állnia, lélegeznie az út porát és a mellette elhaladó drága, kevésbé drága gépkocsi kipufogó gázát? Mintha mindenki körülötte okos volna, csak ő a tökkelütött. Csak áll magának, és nyomorúságos fizetésért „garantálja” számukra a biztonságot.

De ha nem fogja bírsgólni a gépkocsi-tulajdonosokat, rokonai kinevetik, tiszta baleknak fogják tartani, felesége majd felhánytorgatja neki, s a

gyermekük elfordulnak az olyan apától, aki még egy közönséges, nem is annyira divatos farmert sem tud nekik venni.

Már nem fél az állami biztonságtól sem. Elbocsátják ugyan - de az ilyen munkahelyért nem nagy kár. Hiszen ez a munka, ha tisztességesen végezné, akkor sem tudná biztosítani családjának a megélhetést. Vagyis ez azt jelenti, hogy másfélét kell keresni. De melyet? Milyet, hogy tisztességes maradjon és biztosítsa megélhetését?

Hát ezért továbbra is ott áll az út porában, a kipufogókból áradó gázban és bírságol. A társadalom pedig nem is ítéli el olyan nagyon, inkább fizet. Ugyan, mit tudna tenni a helyében bárki más? Ugyanezt tenné - gondolja a társadalom. Es ez szörnyű! Azért az, mert ezt szokjuk meg! Megszűnünk álmodni másféle körülményekről.

Hozzászokunk a prostituáltak tömegeihez, a hajléktalan gyermekekhez, a bűnözőkhöz. Hozzászokunk a „választásnak” nevezett showműsorhoz. Vagy inkább hozzászoktatnak bennünket?

De még nem is olyan régen a legiszonyosabb az orosz falvakban élő ember számára az volt, ha a falubéliektől ilyeneket hallott: „Ringyó ez!”, „Rossz gazda!”

S bizony ennek az időnek vissza kell térnie. Feltétlenül visszatér majd az az idő, amikor az orosz ember a közösségtől ilyen dicséreteket fog hallani: „Micsoda derék ember!”, „Tapintatos, jól nevelt gyermekei vannak!”, „Gyönyörű birtoka van!” Akkor majd nem lesznek bűncselekmények, korrupció és kábítószer-élvezet. Ez az idő feltétlenül be fog következni.

* *

A hús, árnyékos kertben a padon egy őszülő halántékú ember ül és gyengéden simogatja a mellére simuló hároméves kisunokája szöske buksiját. A másik, tizenegy éves unokája levette a pad hátlapjára akasztott tábornoki kabátot, hogy felpróbálja. A kabát váll-lapján két jókora tábornoki csillag díszel. Korábban csak két pici hadnagyi csillagocska volt rajta.

De nem ez a fontos, gondolja az unokákra pillantva a tábornok. Az a fontos, hogy létrehozta és megvédte unokái számára a kertet, a tavacskát, családi birtoka teljes csodálatos

térségét, saját kis Hazáját Oroszország szívében. Megvédte Oroszországot. S az ország virágzik! Az ő Hazája! Kertjeinek illatai a friss szellő szárnyán szálltak szét, át az egész világon. A bolygóközi szelek máris más világoknak viszik a hírt - a Föld virágzik! S az égbolton a csillagok elhalványulnak az irigységtől. Álmodoznak - a Földről érkező vendégeket fogadnak, Isten bölcs, fénnel telt leányait és fiait.

így lesz! De addig is... csitt csak! Halljátok, hadnagyok, hogyan ver Oroszország földjének a szíve?! Mint egy félrevert harang! Kér, könyörög: vegyetek magatokhoz egy-egy darabot belőlem, s apránként ültessetek kertet! Edenkertté varázsolom e teret mindegyikötöknek, s adok munkátokért cserébe - öröklétet!

Halljátok? Feltétlenül meg fogjátok e hangot hallani!

• **Megszűnik a tőkének az országból való kiáramlása, éppen ellenkezőleg, beindul annak Oroszországba való beáramlása, az intellektuális források visszatérése;**

• *Elméletileg be tudom bizonyítani, hogy ha Anasztázia programját teljes mértékben elfogadnák és meg is valósítanák, ez is bekövetkezne. Elméletileg ezt híres tudós kutatók, diplomázó diákok is bizonyították.*

Erről a kérdésről lehet polemizálni. Vitathatatlan bizonyítékokat csak a gyakorlat tud bemutatni. S már be is mutatta.

A már épülő településekre, melyeknek még nincs erős jogi státusza, közeli és távoli határon túli helyekről kezdtek érkezni. Tudom, például, hogy egy Vlagyimir város melletti családi településen egy Turkesztánból ide vándorolt tanító építkezik és egy fiatal pár az USA-ból. Hasonló eseményeket lehet megfigyelni több, most épülő településen Oroszország- és Ukrajna-szerte. Az emberek nem győzik kívánni a telekkiutalásról szóló törvényt, igyekeznek alkalmazkodni a jelenleg érvényben lévőkhöz, és földet vásárolnak. Megvásárolják saját Hazájukat. A társadalom adóssága, az országé - visszatéríteni pénzüket. Különben átok száll mindenkire, aki arra vetemedik, hogy a Földre született embertől azért kérjen fizetséget, mert az szülőföldjét kezdte nemesíteni.

Bárhogy is van, az emberek kezdenek visszatérni, még ha csak imitt-amott akad is egy-kettő, mégis... Hogy mi lesz majd akkor, amikor

kedvezően alakulnak a körülmények és minden egyes családnak, amely azt óhajtani fogja, kiutalnak földet családi birtokára, azt ítéljék meg Önök maguk.

Levél Oroszország Államelnökéhez Németországból

Az Orosz Államszövetség Elnöki Irodája
Sztaraja ploscsagy, 4, 102132, Moszkva,

ANASTASIA e.V
Schuetzlerbergerstr. 43
D-67468 Frankeneck
Telefon: +49 6325 955 99 39
Fax: +49 6325 18 38 59
www.anastasia-de.com
E-Mail: info@anastasia-de.com

Tisztelt Vlagyimir Vlagyimirovics Putyin, Oroszország Államelnöke!

Ezt a levelet egy ma már nem létező ország a Szovjetunió volt állampolgárai írták. Különböző okokból kifolyólag sokan közülünk a határon túlra kerültünk. Németország több mint hárommillió bevándorlónak lett otthona, akik a Szovjetunióból érkeztek. Sokan közülünk, miután itt letelepedtünk, megtapasztaltuk a nyugati „civilizált édenkertet”, tudatosítottuk, hogy egyszersmind elvesztettük Hazánkat is, mely nélkül az ember egyáltalán nem lehet teljes mértékben boldog.

Mára Oroszországban egy teljesen új eszme bukkant fel, egy olyan eszme, mely garantálja az ember testi-lelki egészségét, amelyet máris sokan, számtalan nemzet fia fogadott magáévé, többek között Nyugat-Európában is. Ezen eszmének hála, megértettük, hogy jelenleg éppen Oroszország bír azzal a szellemi erővel, amely szükséges az ember harmonikus újjászületéséhez és egy harmonikus ország létrehozatalához.

Ezen eszméről részletesebben Vlagyimir Megre könyveiből, az „Oroszország Zengő Cédrusaiból” lehet értesülni, amelyek máig 6 millió

példányban jelentek meg. V. Megre könyvei az Oroszországban, a Német Szövetségi Köztársaságban és máshol élő embereknek gyönyörű, új reményt adtak az újjászületésre, amely elkerülhetetlenül szükséges minden ember, minden család és ország számára.

Az eszme lényegét a következőképpen lehet összefoglalni:

Legyen minden családnak vagy polgárnak joga térítésmentesen 1 hektár földre, amelyen létre tudja hozni saját családi birtokát, s amely nemzedékről nemzedékre örökölhető. Az ember a Földre született s e Földön, Hazáján belül, lennie kell egy konkrét szegletnek, amelyet sajátkezűleg, s nemzetiségének néhány egymás után következő nemzedékével hoz létre.

Egyik felszólalásában Ön azt mondta, hogy Oroszország a falvakban született, és sokáig a falvakban, itt, a földeken élt és útja - a föld útja. Ezzel mi egyetértünk! Megtapasztaltuk, hogyan ízlenek a nyugati civilizáció örömei, világosan megértettük, hogy a kábítószer-élvezet, a prostitúció, a hajléktalan gyermekek, a rablások, gyilkosságok éppen e híres-hírhedt civilizáció szülőttei. S még nem is beszélünk a legégetőbb európai gondokról - a környezetszennyezésről és a népesség alakulásáról. A gondok ezen egyvelegét Oroszország is megkapja, amely nyugati minta szerint igyekszik megvalósítani az újjászületést. Nyugaton ma már sokaknak kezd világossá válni, hogy az út, amelyen a nyugati demokratikus államok haladnak, zsákutcába vezet, ha nem egyenesen az önmegsemmisítésbe.

Oroszország több századon keresztül húzódo nehéz vizsgákon esett át, amelyek eredményeképpen kialakult a nép sajátos szelleme. S e szellemnek hála, az orosz emberek a legkegyetlenebb szellemi és környezeti krízis idejében képesek megállni a szakadék szélén, és nemcsak egy új nemzeti eszmét tudnak a világra hozni - új életet adni, hanem elhárítani az egész emberiség önpusztítását is.

Mi, a Szovjetunió volt polgárai, teljes mértékben tudatosítottuk, mit jelent az egyszerű fogalom - Haza. Azzal, hogy idegen állampolgárságot kaptunk, vagy feladtuk eredeti állampolgárságunkat, sokan ráébredtünk, hogy lelkünk és szívünk ott maradt, azokon a helyeken, ahol életünk javát leéltük.

Szeretnénk visszatérni Oroszországba, itt szeretnénk hozzáfogni családi birtokaink kialakításához, új típusú településeket hozva létre. A családi

birtok megvalósításával járó tevékenység az élet minőségi változásához vezeti a társadalom hatalmas tömegeit. Ertjük, hogy sok minden tőlünk függ, a mi munkánktól, ügyességünktől, tapasztalatunktól. Sokunk új képességekre tett szert Európában, idegen nyelveket tanultunk, vannak köztünk olyanok is, akiknek saját vállalkozása van. Nem kevés az olyanok száma sem, akik a nyugati ökofalvak és a nem hagyományos földművelési módok tapasztalatait kezdték tanulmányozni.

A településeken mi magunk építettünk majd iskolákat, klubokat, kórházakat. Az államtól külön támogatásra valószínűleg nem is lesz szükség mert amúgy is vannak közöttünk különböző szakemberek, és az anyagi eszközöket és lehetőségeket készen állunk és képesek is vagyunk mi magunk felkutatni.

Az ilyen tevékenység a társadalom tömegeinek az életét minőségileg fogja megváltoztatni. Az eddig elhagyott, parlagon heverő, kizsigerelt földek termő kertekké fognak változni s bennük új tudatossággal, új világnézettel és a világ új érzésével felruházott új nemzedék fog felnőni.

Ezen túl mi mindnyájan saját közelebbi és távolabbi rokonainknak szeretnénk segíteni, akik most Oroszországban és az Orosz Államszövetség régióiban élnek. Ez segít majd a fiatalságnak megoldani a foglalkoztatottság és a lakhatás problémáját is. Már ma készen állunk felajánlani családunk néhány nemzedéke erőfeszítéseit, saját képességünk legjavát, tudásunkat, anyagi eszközeinket is arra, hogy együttesen teremtsük meg erős, hatalmas, büszke Hazánkat - Oroszthonunkat.

Ezen eszme megvalósítása érdekében tisztelettel arra kérjük, hogy vizsgálja meg az alábbiakat:

1. Legyen joga minden családnak vagy egyedülálló polgárnak térítésmentesen, életfogytiglani használatra, 1 hektár földet kapnia, hogy e földön hozza létre saját családi birtokát úgy, hogy az örökölhető legyen, de nem eladható.

2. Egyszerűsíteni az orosz állampolgárság elnyerésének folyamatát azok számára, akik meg akarják teremteni saját kis hazájukat és a nagy Oroszországot, akik a jelenlegi Orosz Szövetségi Állam területén vagy a volt Szovjetunió valamelyik köztársaságában születtek, és akiknek a múltban volt szovjet állampolgárságuk.

Reménnyel és tisztelettel - Oroszország jövőendő polgárai.

Németország, 160 aláírás.

Sajnos e levélre Oroszországból semmilyen hivatalos formális jelzés egyetlen hivatalnoktól sem érkezett. Sőt, az orosz nyelvet beszélő, Németországban élő oroszok továbbra is őrzik azt a postai szelvényt, amely annak a bizonyítéka, hogy az Orosz Államelnöki Hivatal megkapta levelüket. Na és? Ez már törvényszerűség. Nem csak Önöknek nem válaszolnak, hanem nekünk sem, akik itt, Oroszországban élünk. Az internetes honlapon már egy egész sor levelet helyeztünk el, amelyet az emberek Oroszország elnökéhez írtak - többek között még angolul is. Már öt éve egyenként, személyesen mindig ugyanarról a kérdésről - a családi birtokokról írnak, de eddig még egyetlen levélre, beadványra sem érkezett válasz. Sem a csoportosan írottra, sem a személyesre.

Meg fogják hamarosan érteni, hogy másképpen ez nem is lehetett volna, mert Oroszországban vannak olyan erők, amelyek magukat többre tartják, mint az államelnök és a kormány. Azt hiszik, hogy a nép fölött állnak, de úgy vélem, hiába. Persze, ha a nép iszákos, akkor állhatnak fölötte. De ama nép fölött, amelynek szívében már jövőjéről szőtt vágya, forró óhaja él, hogy e vágyat megvalósítsa, nem állhat semmilyen erő.

Nekem kell Önöknek, drága volt polgártársaim, a hivatalnokok, az Államelnök helyett is válaszolnom.

Mindenekelőtt köszönetet szeretnék mondani Önöknek, akik most Németországban, Amerikában, Izraelben, Lengyelországban, Csehországban és Szlovákiában, Olaszországban és Franciaországban, Grúziában, Fehéroroszországban és Kazahsztánban, Mongóliában élnek. Az Anasztáziáról szóló könyveket - az Önök igyekezetének hála - lefordították és kinyomtatták azon országában, ahol jelenleg az Önök lakóhelye van. Nem ismertem Önöket, ezért nem is kérhettem Önöket erre. De tudok valami mást. Tudom, mennyire remegett a szívük és mennyit kilincseltek kiadóknál, fordítóknál, és amikor azok nem tudták megérteni, miből fakad rendíthetetlen állhatatosságuk, saját maguk láttak munkához, saját maguk próbálták

meg könyveimet lefordítani, kiadni. így történt ez például Csehországban, Szlovéniában, Kanadában és Amerikában is.

Csak később kezdték Önöket érteni! Erre én először Németországban ébredtem rá, amikor Berlinben és Stuttgartban léptem fel az olvasók előtt.

Az oroszajkú németek, akik Oroszországból emigráltak Németországba, és az ottani tősgyökeres lakosok, akik nem beszélnek az orosz nyelvet, együtt ültek a zsúfolásig megtelt termekben. Körülbelül fele-fele arányban voltak jelen. Tudom - az Oroszországból érkezett németek és a helybéli lakosok közötti kapcsolat nem volt mindig baráti. Itt mégis együtt ültek és nagy szeretettel, lelkesedéssel próbálták egymásnak magyarázni a hallottakat. Meglehet, azért, mert a fordítás oroszból nem volt mindig teljesen érthető. Korábban azt hittem, hogy a németek nagyon pedánsak, túlzottan nem tudnak lelkesedni. Az élet mégis mást mutatott. Megtörtént, hogy a lelkesedéstől hajtva éppen egy német farmer ült kocsiba és indult el Szibériába - miután elolvasta az Anasztáziáról szóló könyveket -, hogy felkutassa Anasztáziát. Méghozzá úgy, hogy nem beszélt a nyelvet, nem ismerte az orosz országutakat, az orosz közlekedési rendőrséget, de még az időjárást sem. Sikerült neki! Haza is tért és ajándékokat hozott barátainak Oroszországból.

Természetesen mindenkinek nagyon szépen köszönöm fáradságait, akik személyes indíttatástól vezérelve, saját pénzükön fordították és adták ki a határon túl a könyveket. A lényeg azonban nem csak a könyvekben van. A lényeg máshol keresendő. Köszönöm a megértést, a támogatást, melyet a szibériai Oroszországból kiinduló eszme és vágy kapott Önöktől. Ez a vágy most már nem csak orosz. Ugyanilyen mértékben az Önöké is. Kívánom, hogy meg tudják őrizni, valósítani és át tudják azt adni gyermekeiknek, hogy tovább tökéletesíthessék azt.

Nem tudni, ki tett többet: Anasztázia tüzes kijelentéseivel, a könyvek, vagy mindazok, akik az eszmét mint fáklyát, emelték a magasba s kezdték hordozni.

„Az embereknek én a lelket, a teljeset, adom át, az emberekben én lelkemmel állok ellent: Készülődj, Gonosz, takarodj a Földről!” - mondta Anasztázia.

Azt gondoltam, hogy ezek csak szavak. Az élet mégis megmutatta - nem csak egyszerű szavak.

Kis tüzek képében ragyogott föl Anasztázia vágya az emberek millióinak lelkében, akiket különböző országokba szórt szét a sors, s akik különböző vallásokhoz tartoznak. E vágy már nemcsak Anasztázia vágya. Sok-sok ember tulajdona lett! Időtlen időkre, egy örökéletre szól!

EGY HEKTÁR FOLD

- A FÖLDGOLYÓ EGY SZEGLETE

Gyakran mondogatják nekem: „Ugyan, mit vagy mindig annyira oda azzal az egy hektárral - vannak ennél sokkal fontosabb dolgok is!” Ennek ellenére hiszem, hogy az életünkben manapság nincs fontosabb, mint visszaadni a Földnek eredendő virágzó köntösét.

Azért is beszélek az egy hektáros családi birtok földjéről, mert valami határtalanul fontosabb van mögötte. Nem mindig elég a tudásom, képességem, lehet, az alaptermészetem sem, hogy megmagyarázzam, de amikor legalább egy picit sikerül, és az emberek kezdik érteni, akkor úgy érzem - ez már győzelem.

S ez történt 2003-ban Svájcban is, Zürichben, egy nemzetközi fórum alkalmával. A fórum szervezői hívtak meg és biztosítottak időt felszólalásomra. Az Oroszországban születő eszméről beszéltem, de a hallgatóság nem nagyon fogadta.

A teremből a következő kérdés hangzott el:

- Hogyan kapcsolja Ön az egy hektár földterületet az ember spirituális válásához? Lehet, hogy a föld művelése Oroszország számára tényleg fontos, de Európában ezeket a gondokat már régen megoldottuk. Mi itt azért gyűltünk össze, hogy spirituális dolgokról beszéljünk.

Egy kissé remegve így válaszoltam:

Igen, én egy hektár földről beszélek, az ezen létrehozandó családi birtokról, és akadhatnak, akik azt gondolják, hogy ez primitív. Komoly tudományokról, szellemiségről kellene inkább

beszelnünk, mert hiszen e tekintélyes európai fórumnak éppen ez a fő témája. Ezt én tudom. A szervezők meg is mondták nekem, hogy e teremben előttem Európában nagy hírnévnek örvendő reformpedagógusok, filozófusok, híres európai írók ülnek majd, akik szellemi, vagy ha jobban tetszik, „spirituális” dolgokról írnak. Továbbá mások is lesznek itt, akik nem kevésbé jelentős emberek, és akik szellemi témákkal foglalkoznak. Most viszont éppen azért, mert felmértem, hogy kik is ülnek előttem e teremben, mégis e hektárnyi földről fogok beszélni.

Hölgyeim és uraim, én meg vagyok róla győződve, hogy az olyan fogalmaknak, mint a Szeretet-Szerelem, a Szellemisség, feltétlenül meg kell lennie a maguk megfelelő materiális megtestesülésének.

Az egy hektár földterület, amelyre gondolok, és amelyről Anasztázia beszél, nem csak egy egyszerű kimért földterület. Ez egy olyan „TÉRSÉG”, amelynek segítségével Önök összekapcsolódnak a Világúrral. E térségre, és általa Önökre is reagálni fog a Világegyetem minden égiteste. Barátaikká, segítőtársaikká és alkotó partnereiké válnak az együttes teremtésben.

Figyeljék meg, mi is történik a természet törvényeivel! Vegyünk egy „közönséges” virágot - a kamillát. E kicsi virág is megbonthatatlanul össze van kötve a Világmindenséggel, a bolygókkal, a Nappal. Kibontja szirmait, amikor a Nap az égbe hág, s bezárja, amikor nyugovóra tér. Tökéletes harmóniában állnak egymással. A kilométerek milliárdjai és fényévei sem tudják őket elválasztani egymástól. Együtt vannak: a hatalmas Nap és a parányi földi virágszál. Tudják, hogy csak és csupán együtt lehetnek a roppant Világmindenség harmóniájának társteremtői.

De nem csak a Napra reagál minden egyes apró földi növény. Ugyanúgy reagál a bolygóra is, az emberre, az érzései energiájára.

A tudósok kísérletet végeztek. Egy szobanövényhez érzékelő berendezést kapcsoltak, s annak mutatója lejegyezte a legkisebb energetikai impulzust is, amely a virágból indult ki. Néhány

ember lépett egymás után a helyiségbe. Az egyik csak elment mellette, a másik a virághoz lépett és megöntözte, a harmadik letépett róla egy levélkét. A műszerek lejegyezték, hogy amikor a növényhez az az ember lépett, amelyik letépte levelét, a növény remegni kezdett és a műszer mutatója kilendült megszokott pályájáról.

Gyakran észlelni hasonló jelenséget - a virágok elhervadnak, amikor a gazda elmegy. Tehát tudjuk, hogy minden növény reagál az emberre. Szeretheti az embert, vagy nem. Következésképpen - a növények közlik bolygóikkal, hogy szeretnek-e valakit vagy sem.

És most képzeljék el, kérem, hogy az Ön birtokában van egy bizonyos „Tér”. Ez nem egyszerűen csak egy hektár föld, amelyre eladás céljából burgonyát ültet, hanem ez egy olyan hektár föld, amelyen Ön egy bizonyos meghatározott tudásszinttel, szellemi szinttel rendelkezve „teremteni-alkotni” kezd.

Tehát van saját területe, amelyen rengeteg növény van. Ezeket a növényeket nem fizetett napszámosok ültették, hanem közvetlenül Ön, saját maga. Minden egyes növény, minden egyes fűszál szeretettel fordul Önhöz, hiszen ezek a növények „élő lények”, amelyek össze tudják az Ön számára gyűjteni a Világmindenség legjobb energiáit. Összegyűjteni és átadni azokat Önnek. A növények nem csak a Föld energiáival táplálkoznak. Köztudott, hogy vannak olyan növények, amelyeknek nincs szükségük földre.

Ötezer évvel ezelőtt az ókori Egyiptomban papok éltek, akik rengeteg különböző vallást hoztak létre. Ezek a papok egész népeket irányítottak és ők voltak koruk leggazdagabb emberei is. Palotáik pincéi tele voltak arannyal és ékszerekkel megrakott ládákkal, sok-sok titkos tudományt ismertek, sőt, még a fáraó is hozzájuk járt tanácsért és pénzért. Eközben minden magas posztot betöltő papnak megvolt a saját hektár földje, amelyen nem engedte, hogy rabszolgák dolgozzanak. E leggazdagabb emberek számtalan tudományt ismertek, s ismerték az egy hektár föld titkát is. Egyiptom ókori templomainak, a papok

templomainak a falán ez állott: „Rabszolgádtól ételt ne fogadj el!” Ez egy példa.

Tessék, egy másik példa: az ókori Rómában a szenátorok parancsban adták ki, hogy ha a rabszolga meg tudta művelni a földet és kapott is, akkor az ilyen rabszolgát egy másik tulajdonosnak csak a földjével együtt volt szabad eladni. Vajon miért adtak a római szenátorok földet bizonyos rabszolgáknak? S pénzt is, hogy azon még házat is építsenek maguknak? Ennek egyetlen oka volt. Hogy elvigyék tőlük a termés 10 %-át, amely magába szívtá annak a szeretetét és törődését, aki azt termesztette. Csak ilyen termésnek van haszna.

Az egyiptomi papok és az ókori Róma szenátorai tudták, milyen táplálék kedvező az ember számára. Azokat a termékeket, amelyeket manapság fogyasztunk, semmilyen esetben sem lehet tápláléknak nevezni, mert „holtak”. Hatalmas a különbség azon bogyók között, amelyeket egy bokorról tép le az ember és azonnal meg is eszi, és amelyet a boltban vásárol. A gond nem csak az, hogy a bolti fonnyadt, hanem az, hogy nincs benne energia. Nem tudja táplálni az emberi lelket. Arról pedig már nem is beszélek, hogy technokrata világunk olyan fajta növényeket hozott létre, amelyek mutánsok.

Ennek okán, ha az embernek nincs saját hektár földje, akkor sehol sem talál olyan élelmet, amely emberhez méltó volna. Igaz, ha van pénze, vehet zöldséget. De vegyék, kérem, figyelembe azt is, hogy az ilyen zöldség nem Önök miatt termett. Egyáltalán nem az emberek miatt - a pénz miatt.

Nincs olyan betegség, amelyet ne tudna kigyógyítani a Szeretet Tere - az a Tér, amelyet az ember maga, saját kezével és lelkével hozott létre.

Az emberek Isten gyermekei. A növény- és az állatvilág, a levegő és a bennünket körülvevő tér szintén Isten teremtményei. Mindez együttesen nem más, mint Isten Szellemének a megtestesülése. Ha valaki magas spirituális tudással rendelkező embernek nevezi magát, mutassa meg saját spiritualitásának a megtestesülését!

Képzeljük csak el, hogy most főnről Isten figyel bennünket. Azt látja, hogy valaki villamost vezet, gyermekei közül mások épületeket építenek, van, aki az áruházban a pult mögött áll és árul - elárúsító. Ilyen mesterségeket Isten nem teremtett. Az ilyen mesterségek rabszolgáknak valók. Isten nem akarta, hogy gyermekei rabszolgák legyenek. Isten egy csodákkal teli világot alkotott, és e világot gyermekeinek adta, hogy uralkodjanak fölötte. Vegyétek és használjátok! Ehhez azonban nélkülözhetetlen ezt a csodás világot megértenünk. Meg kell értenünk, mi a Hold, a fű, miért nevezik az egérfarkat egérfaroknak.

Akkor tehát, mi is voltaképpen az egy hektár föld? Egy olyan hely, amelyen az embernek arca veritékével kell dolgoznia? NEM! Ez az a hely, ahol az embernek egyáltalán nem kell dolgoznia! Ez az a hely, amely által az embernek a „Világot” kell irányítania. Mondják meg, kérem, ki ad több örömet Istennek: az ember, aki a villamost vezeti, vagy az, aki földceskáját, bármilyen picit legyen is, Paradicsomkertté változtatta? Természetesen az, aki e parányi földet saját munkájával földi Paradicsommá alakította!

Vajon a mai emberek feltárhatják-e a világűrbe vezető utat? Vajon elkezdhetik-e birtokba venni a Marsot, a Holdat? Nem! Azért nem, mert akkor ott is megjelennek a fegyverek, felbukkan a piszok, ott is háborúk lesznek, úgy, ahogy a Földön is. De az ember azért lett teremtve, hogy birtokba vegyen más világokat is. Ez azonban csak akkor valósulhat meg, amikor az ember már megértette, és birtokba vette a Földet. A bolygó birtokba vételének a módja egyáltalán nem technikai, hanem pszichoteleportikus.

Az embernek meg kell értenie, miben rejlik a Világegyetem valódi szépsége.

Zürichet, az Önök városát, gyönyörűnek tartják. Ezerszer is elmondhatjuk: gyönyörű. De mi benne az, ami annyira szép? Igen, nagyon tiszta itt minden. Igen, látszatra sok itt a jólétben élő ember. De valóban annyira szép a föld, ha aszfalt borítja? Jó-e az, ha csak néhol - imitt-amott - vannak zöld szigetek? Jó-e az, ha a város közepén haldoklik egy pompás cédrusfa?

Fuldoklik az égéstermékektől. Fuldoklik a kipufogók füstjétől. De nem csak a cédrusfa haldoklik. Haldoklik e füsttől az ember is, aki a városban él, vagy áthalad rajta.

El kell gondolkodnunk azon, mit hoztunk létre a Földön. Egyszerűbben is el lehet mondani: vegyünk mindnyájan egy kis földterületet, szedjük össze minden erőnket, teljes szellemiségünket és hozzunk létre egy icipici, de konkrét édenkerti szegletet! Változtassuk a nagy Föld e pici szegletét virágzó kertté, megtestesítve közben saját szellemiségünket, ahogy azt Isten is tette. Ha ezt különböző országokban milliók teszik meg, akkor az egész Világ egy hatalmas virágokban pompázó KERTTÉ változik, és nem lesznek háborúk, mert az emberek milliói e csodálatos együttes teremtéssel lesznek elfoglalva. Ha pedig egyszer majd az oroszok Svájcba vagy Németországba mennek, akkor ezt csupán azért fogják tenni, hogy az ott létező pompázatos élő oázisokban gyönyörködjenek, hogy az igaz spiritualitás megtestesülésében szerzett tapasztalatokat az ott élő embertársaikkal kicseréljék.

Oroszország, sajnos, most inkább a Nyugathoz szeretne hasonlítani. Amikor az orosz politikusok a nyugati országokról beszélnek, olyan kifejezéseket használnak, mint: „magasan fejlett, civilizált”. Politikusaink még nem tudják, hogy a Nyugatot nem csak gyorsan utol lehet érni, de jelentősen le is lehet hagyni. Ez azonban csak abban az esetben történhet meg, ha fordított irányba futunk.

Egyáltalán nem akarom kisebbiteni vagy sértegetni az Önök nyugati civilizációját. Hiszen mi szellemiségről beszélünk, őszintének kell egymással lennünk. A szellemiséget nem lehet csak az anyagi javak bőségével, a technikai vívmányokkal mérni. Az emberiség fejlődésének ilyen egyoldalú, technokrata útja az emberiséget elkerülhetetlenül a szakadékba vezeti. Önök, akik itt összejöttek, ezt kétségtelenül elismerik. Ha így van, akkor azt is el kell ismerniük, hogy elöttünk a szakadék felé Önök futnak, mi pedig Önök után. Próbáljanak megállni, kérem, elgondolkodni azon, mi is történt a világunkkal! Ha ezt fel tudják

ismerni, kiáltsák az Önök mögött futóknak: Álljatok meg! Ne fussatok, itt szakadék van, mi már a széléhez értünk! Keressetek más utat!

Nekünk, mindnyájunknak, akik belehallgattunk szívünk dobogásába, át kell térnünk a spiritualitásról szóló szavak hangoztatásáról azok megtestesítésére. Egy hektár föld - a Földön, mint bolygón, csak egy picit, parányi pont. De ilyen pontok milliói virágzó KERTTÉ változtatják az egész bolygót. A virágszirmok trilliárdjai, a gyermekek vidám kacaja és az idősebbek boldog mosolya így tudósítja majd a Világegyetemet:

- A földi emberek készen állnak a nagy „Együttes Teremtésre!”

- Várunk téged, Ember! - válaszolják a Világmindenség bolygói. Várunk téged, Isten méltó Gyermeke!

A mi évezredünk rakta le a hatalmas transzformáció alapköveit a Földön. Több tízezer orosz család törekszik arra, hogy legyen saját hektár földje. Az apa és az anya, akik a valóságban teremtik meg gyermekeik számára a Szeretet Terét, spirituálisabbak, mint a leghíresebb bölcsek, akik a spiritualitásról csak beszélnek.

Gyönyörű, illatozó virág, ízes-zamatos gyümölcsű fa képében sarjadjon ki a Földből minden egyes ember Szelleme, s így történjen ez bolygónk minden egyes hektárján!

Miután e szavak elhangzottak, a teremben egy ideig néma csönd honolt, majd kitört a tapsvihár.

Zürichben másnap is felszólaltam. A terem ismét zsúfolásig megtelt. Itt voltak a mi volt állampolgáraink is.

Gondolom, eléggé összefüggéstelenül beszélhettem, ráadásul tolmács segítségével, az emberek mégsem mentek el, hallgattak, mert abban a teremben nem csak én beszéltem, jelen volt egy hatalmas, magasabb erő is. Nagyon egyszerű és konkrét, ugyanakkor rendkívüli, az emberi lélek mélységeiben az évezredek

folyamán megőrzött erő - az „ember-teremtő” igazi életképe utáni epekedő vágy.

Ekkor ez a gondolat merült fel bennem: „Vajon kell-e bárkinek bizonygatni, hogy feltétlenül hazatér Oroszország összes fia, leánya, akiket egykor rossz szél fúj el. Visszatérnek!” Emlékezzenek vissza Anasztázia szavaira:

„Oroszországba e napon vendégek érkeznek. Mint tékozló fiak, térnek hozzá vissza, mindazok, akiket a Föld egykor atlanti-sziaknak szült. Ezért játszanak gitárjaikon mindenfelé a bárdok! Levelet írnak majd az öregek gyermekeiknek, s a gyermekek is szüleiknek. Mi is - te is, én is - hirtelen zsenge ifjakká leszünk. Ahogyan először lesznek ifjakká az emberek is.”

A NÉPI HATALOM

Még egy kérdéssel szeretnék az „Oroszország Zengő Cédrusai” könyvsorozat olvasóihoz fordulni.

Jelenleg Önök Oroszország nemzeti fejlesztési programjának a kidolgozásán fáradoznak. Ezt részben almanachokban jelentetjük meg, részben az „Anasztázia” honlapon helyezük el. Nekem úgy tűnik, hogy az anyagok zöme nagyon érdekes. Mégis egy kérdés - a hatalom kérdése - nincs megfelelően megvilágítva. S ez egy szerfölött fontos kérdés. Gondolkodjunk el rajta közösen! Kezdetnek megosztom Önökkel következtéseimet:

A hatalom gyakran változik. Csak az utolsó száz év alatt az emberek megtapasztalták a cárizmust, a kommunizmust és néhány demokratikus kormányt is. A hatalom változik, az élet mégsem javul. Miért? Talán azért, mert állandóan rossz emberek kerülnének hatalomra? Nem hinném. Inkább az a baj, hogy a kialakult rendszer a mindenkori, hatalomra kerülő politikusokat tette képtelen hivatalnokokká züllesztí ott, ahol azon valóságos problémákat kell megoldani, amelyek összefüggenek a társadalom életminőségének a javításával.

Vegyük példaképpen az utóbbi választási időszakok törvényhozó gyűléseit. Úgy tűnik, normális, családos emberekre szavazunk, tevékenységük folyamatában tőlük mégis - finoman mondva - fölöttébb furcsa törvénytervezeteket kapunk. Miért? Azért talán, mert amikor hatalomra kerülnek, egy másféle, a néptől elszigetelt világba jutnak? Lakás a képviselők házában,

szolgálati gépkocsi szirénával, dolgozószoba, ahová a köznépnek nincs belépése, a sokféle előny és kiváltságok és az örökös rohanás...

Anasztázia nagypapája egy nagyon érdekes törvénytervezetet mutatott be a képviselők számára. Ennek értelmében minden képviselőnek földet kellene kapnia és feltétlenül e földön felépített településeken kellene élnie, választóival a szomszédságában. Az Ukrajnában élő Tatiana Borodina, a jogi egyetem volt diákja, részletesen kidolgozta ezt a tervezetet, amely - úgy érzem - joggal érdemel figyelmet. Ezért úgy döntöttem, hogy főbb részeit e könyvben teszem közzé és megkérem az olvasókat, terjesszék azt saját lakóhelyük szerinti törvényhozó testületek képviselői elé minden szinten.

Még arra is szeretném felszólítani az olvasókat, hogy feltétlenül vegyenek részt a regionális és szövetségi választásokon, de csak azokra a képviselő-jelöltekre szavazzanak, akik saját birtokaikon élnek.

Vajon az útlevelebe ütött pecsét tanúsíthatja-e, hogy valaki igazi orosz állampolgár? Számtalanszor megtörtént már, hogy egy-egy képviselő-jelölt ugyan orosz állampolgársággal dicsekedhetett, és előkelő villája mégis külföldön volt. Vajon fog-e egy ilyen képviselő az orosz nép szükségleteire gondolni? Sokkal valószínűbb, hogy gondolatai egészen más irányba fognak fordulni.

Ha viszont a képviselőnek Oroszországban saját kis Hazája - saját családi birtoka van - akkor itt orosz polgárokkal körülvéve él, így el lehet tőle várni, hogy munkája Oroszország eme szűkebb és tágabb környezetében élők javát célozza meg.

Ezt már sok ember kezdi érteni. A diákok, hogy segítsenek a törvényhozóknak, máris hozzáláttak a törvénytervezetek kidolgozásához.

Oroszország különféle szintű népi képviselői által
létrehozandó családi települések törvénye
(tervezet)

Jelen törvény Oroszország népi képviselői által létrehozandó és működtetett családi települések és családi birtokok létrehozatalának és működésének jogi, szociális és gazdasági alapjait határozza meg, valamint biztosítja az orosz állampolgároknak az alkotmányban leszögezett jogát a földhöz, mint nemzeti kincshez.

A törvénynek az a célja, hogy Oroszország népi képviselője számára olyan megfelelő feltételeket biztosítson, melyek lehetővé teszik, hogy minőségi és alkotó munkát tudjon végezni Oroszország törvényeinek az előkészítésében, kidolgozásában és elfogadásában, ugyanakkor biztosítsa a választóihoz való maximális közellétét.

1. Cikkely — A törvényben szereplő alapvető megnevezések és fogalmak

A jelen törvényben alkalmazott megnevezések értelme:

Családi birtok - 1 hektártól egészen 1,3 hektárig terjedő földterület, amely Oroszország felnőtt polgárainak életfogytiglani használatra, az öröklés jogával van kiutalva. Az adott földterület és az azon megtermett termékek adómentesek;

Családi település - a helyi önkormányzati igazgatás alapjaira épülő település, amelyet családi birtokok, továbbá szociális és közösségi épületek alkotnak;

Életfogytiglani használat - a földterület feltétel nélküli, meghatározatlan idejű, térítésmentes birtoklása és használata;

Élő sövény - fákból és bokrokból létrehozott, a családi birtok és a település köré kiültetett sövény.

2. Cikkely — A családi településekről és családi birtokról szóló törvényhozás

Az Oroszország népi képviselőjének kiutalandó családi település létrehozatalára szolgáló földterülettel kapcsolatos viszonyokat,

a családi birtok és családi település jogrendjét, azok működését Oroszország Alkotmánya, Oroszország Földügyi Szabályzata, jelen törvény, Oroszországnak a Családi Birtokok és Családi Településekről szóló törvénye és más törvények szabályozzák.

3. Cikkely — A családi települések területén érvényes törvényhozói alapelvek

Oroszország népi képviselői által létrehozandó települések megvalósításánál az alábbi alapvető elvek a mérvadóak:

- a) a törvényesség betartása;
- b) olyan feltételek létrehozatala, amelyek lehetővé teszik, hogy Oroszország minden polgára élvezhesse a földhöz, mint a legfőbb nemzeti kincshez való jogát;
- c) a családi birtok létrehozatalára kiutalt föld birtoklása és használata térítésmentes, feltétel nélküli és határozatlan időre érvényes;
- d) a családi birtokok tulajdonosai fel vannak mentve a családi birtokon kitermelt és az ott feldolgozott termékek eladása utáni adók fizetése alól;
- e) egy orosz népi képviselő az adott választási időszakban egy családi települést hozhat létre;
- f) egyéb előírások.

4. Cikkely - A törvény hatásköre

Jelen törvény hatásköre vonatkozik Oroszország mindazon igazgatási szintjén tevékenykedő népi képviselőkre, akik választása a mindenkori jogszabály értelmében történik, valamint Oroszország felnőtt polgáraitra is, akik kifejtették abbéli óhajukat, hogy a jelen törvény értelmében létrehozott családi településen kívánnak élni.

5. Cikkely — A családi település létrehozatalára szolgáló föld kiutalása Oroszország népi képviselőjének

1. Oroszország minden népi képviselője számára - a jelenlegi és a következő választási időszakokban történő megválasztása

után - egy éven belül családi település létrehozatalára kiutalásra kerül minimum 150 hektárnyi földterület (a továbbiakban kiutalt föld).

2. Ha Oroszország népi képviselőjének megválasztása a többmandátumú általános országos választási körzetben, az arányos rendszer szerint történik, a politikai pártok valamint a politikai pártok koalícióinak választó listáiról, akkor a földkiutalás Oroszország egyik általa választott régiójában történik.

Ha Oroszország népi képviselőjének megválasztása az egymandátumú választási körzetben a többségi rendszer szerint történik, akkor a földkiutalás abban a választási régióban történik, ahol a képviselőt megválasztották.

3. Ugyanazt a családi települést két, illetve több népi képviselőnek létrehozni tilos, valamint az adott választási időszakban két vagy több képviselőnek tilos egyazon a településen laknia.

4. Az adott földterület egyetlen egésként kerül kiutalásra a rajta található vízforrásokkal, függetlenül attól, hogy az állami vagy helyi önkormányzati tulajdonban van. A föld kisajátítható azon személyektől, akik állandó használatában van, és Oroszország népi képviselőjének adható azért, hogy azon családi települést hozzon létre.

5. A földterületet szükség esetén a földtelek tulajdonosaitól társadalmi szükségletre föl lehet vásárolni. A földtulajdonost legkésőbb egy évvel a tervezett felvásárlás előtt levélben kell értesítenie annak a szervnek, amely döntést hoz a föld kiutalásáról. A föld felvásárlása annak tulajdonosának beleegyezése után történik. A föld ára azon felértékelési módszer szerint kerül megállapításra, amelyet Oroszország miniszteri kabinetje hagyott jóvá.

6. A földterületet, amely természetes vagy jogi személy tulajdonában van és a népi képviselő számára a családi településre javasolt föld részét képezi, fel lehet cserélni egy másikra, azzal azonos értékűre az adott régió belül, vagy a tulajdonos óhaja szerint Oroszország más régiójában.

7. Oroszország azon polgárainak, akiknek a népi képviselő által létrehozandó családi település közvetlen szomszédságában

teljes vagy részbeni földtulajdonuk van, jogukban áll azt térítésmentesen átadniuk, és a létrehozandó településen családi birtok létrehozatalára életfogytiglani használatra földet kapniuk.

8. Oroszország azon polgárainak, akik magántulajdonában bizonyos, nem konkrétan meghatározott tulajdonrész van, jogukban áll azt teljes egészében vagy részben (nem kevesebb, mint egy hektár nagyságban) hozzácsatolni az Oroszország népi képviselője által létrehozandó családi településhez, hogy felépítsék rajta családi birtokukat.

6. Cikkely — A családi településen belül található földek jellege

1. A családi települések földje az alábbi részekből áll:

- a családi birtokok létrehozatalára való telkek;
- Oroszország népi képviselője gyermekeinek szolgáló telkek (tartálékalap) - egy családi településen belül nem lehet több mint két telek.

2. A szociális, kulturális és közösségi célokat szolgáló épületekre való telkek a családi település általános tervével összhangban kerülnek kijelölésre. Az adott földterületek a családi település területi tanácsának a hatáskörébe tartoznak. A terület, amely magába foglalja az adott telkeket, nem lehet nagyobb, mint a családi település teljes területének a 7 %-a.

3. A kiutalt föld fönnmaradó részét úgy kell felosztani, hogy nem kisebb, mint 1 ha nagyságú családi birtokok alakulhassanak ki. A telkek nagysága a táj jellegzetességétől és más tényezőktől függően elérheti az 1,3 hektárt.

4. A különböző alakú telkek között - a hozzáférhetőség biztosítására - legalább 3-4 méter széles utakat kell kialakítani. Minden telektulajdonosnak jogában áll telke köré, amely a családi birtok létrehozatalára került kiutalásra, élő sövényt kiültetni.

5. A családi birtokok létrehozatalára kijelölt telkeken Oroszország polgárainak - a jó szomszédi alapelvek betartása mellett - jogukban áll kiültetni fákat, bokrokat és másféle növényeket (erdei növényzetet is beleértve), létrehozni mesterséges vízmű-

veket, a lakhatást szolgáló építményeket, valamint mellék- és egyéb gazdasági épületeket.

7. Cikkely — Az orosz polgárok számára juttatott családi településekre való telkek kiutalásának rendje

1. A létrehozandó családi településen Oroszország népi képviselőjének jogában áll - saját kiválasztása szerint - életfogytiglani használatra, az öröklés jogával elsőként kapnia telket saját családi birtokára.

2. Oroszország népi képviselője minden gyermekének jogában áll telket kapnia életfogytiglani használatra az öröklés jogával családi birtokának a létrehozatalára.

3. A családi településen belül egy vagy két telket gyermekotthonban élő gyermekeknek vagy menekülteknek kell kiutalni.

4. Oroszország népi képviselőjének jogában áll a telkek 30%-át családi birtokok létrehozatalának a céljából saját belátása szerint felosztani Oroszország polgárai között.

5. A fennmaradó telkeket szét kell osztani Oroszország azon polgárai között, akik a lakosság különböző társadalmi rétegeihez tartoznak (vállalkozók, a szociális szféra dolgozói, nyugdíjasok, az alkotó értelmiségiek képviselői, katonák, stb.). Oroszország polgárai között a telkek nyílt sorsolás útján kerülnek felosztásra, amely a családi település jövőendő lakóinak gyűlésén történik.

8. Cikkely — A családi település területi tanácsa

1. A családi település tanácsa a családi település határain belül élő lakókat jelenti, amely egyetlen önálló területi és közigazgatási egységet alkot.

2. A családi település területi tanácsának jogában áll helyi önkormányzatot - a családi település tanácsát - létrehozni, amely kizárólag az adott családi település lakóiból áll.

3. Oroszország népi képviselőjének tilos magát a családi település tanácsába jelöltetnie és megválasztatnia. Abban az esetben, ha mégis megválasztanak, az ilyen választás érvénytelennek minősül.

4. A családi település helyi önkormányzatának tevékenysége során felmerülő esetleges gondok megoldására a családi település tanácsának jogában áll, annak gyűlésén vagy helyi népszavazás útján, elfogadni a családi település helyi tanácsának alapszabályzatát (a továbbiakban alapszabályzat). Ezen alapszabályzatot a járási bírósági hivataloknál kell bejegyeztetni.

9. Cikkely — A családi birtok létrehozatalát szolgáló telek státusza

1. A családi birtok létrehozatalára szolgáló telket életfogytiglani használatra és az utódlás jogával csak Oroszország állampolgára kaphatja meg. Családi birtok létrehozatalára szolgáló telket tilos más állampolgárnak és állampolgárság nélküli személyeknek kiutalni. Kivételt képeznek azon személyek, akik a törvény szerint megkapták a menekült státuszt (de Oroszország népi képviselője által létrehozott családi településre két ilyen családnál nem juthat több).

Nem tudom meddig sétálgattam, amíg Anasztázia nagypapája ismerkedett az irattartóban található anyaggal, amelyet magammal hoztam. Egyszerre hirtelen hangos és fiatalos nevetés ütötte meg fületem. Még akkor is tovább hahotázott, amikor gyorsan hozzá futottam.

- Nagyon jó... De jól megnevettettél... Köszönöm... Köszönöm, Vlagyimir! Pedig az elején még olvasni sem akartam.

- De ha elolvasta, akkor miért nevet? Hiszen a helyzet nagyon komoly. Nagyon összetett!

- Ki számára nagyon összetett? - kérdezte a nagypapó.

- A számomra, az olvasók számára, akik olyan birtokokat akarnak létrehozni, amelyekről Anasztázia mesélt.

**A törvény részletes tervezetét és az ahhoz beérkezett hozzászólásokat az „Oroszország Zengő Cédrusai” sorozat kiadványaként megjelenő Almanach következő számában tesszük közzé. Az Almanachot meg lehet vásárolni. Jó volna, ha az olvasók a közigazgatás minden szintjén tevékenykedő képviselőknek javasolnák, hogy ismerkedjenek meg vele.*

Lehet, hogy felháborodott, és sértő hangon beszéltem. A nagypapa abbahagyta a nevetést, figyelmesen rám nézett, majd nyugodtan és komolyan így válaszolt:

- Hát bizony, máig sem tudom megérteni, miért veszteget rád az unokám annyi időt, ráadásul még gyerekeket is szül neked. Te azért ne haragudj rám, öregemberre, Vlagyimir! Nem tudom megérteni. Vagyis mások sem fogják megérteni. De lehet, hogy éppen azért, mert érthetetlen, van benne nagy értelem. Így nem vagyok hozzád barátságtalan. Nem ítélem el az unokámat, inkább csodálom mindazt, amit elvégzett.

- Na és az írott anyaghoz tudna valami lényegeset hozzáfűzni?

- Hiszen már mondtam - csodálom, amit elvégzett.

- Ki végzett el?

- Az unokám.

- De hát én arról kértem a véleményét, amit én írtam le. A nagypapa előbb az irattartóra pillantott, majd szótlánul és figyelmesen rám nézett, végül így válaszolt:

- Tudod, Vlagyimir, én nem is tudom, mennyire szükséges az, amit az emberekhez írtál. Lehet, hogy mégis fontos. Az, amiről olvastam, számomra csupán azt bizonyítja, amit feltételeztem magam is - az unokám már tíz évvel ezelőtt előre látott minden nehézséget, bosszúságot és mindazt, ami neked úgy tűnik, ellened irányul, ő már régen ajóra fordította.

- Hogy lehetne jónak mondani azt, hogy gyaláznak engem is, az olvasókat is?

- Megértetted, ki gyaláz téged és az olvasóidat?

- Valamiféle entitás, mely az Orosz Pravoszláv Egyház mellett működik.

- Felébredt benned a sértettség érzése?

- Igen, fel.

- Ez nagyon jó. Most nem ésszel, hanem a benned és számtalan emberben születő érzésekkel vagy képes megérteni, hogyan rágalmazták őseiteket azok utódai előtt. Pogányoknak nevezték őket és olyan rossz cselekedeteket írtak a rovásukra

az idők folyamán, amelyeket az őseid egyáltalán nem követtek el. Nem csak te próbáltál erről írni. Az elmúlt időkben szép számmal akadtak olyan történészek, akik rá akartak világítani e rágalmozásokra. Mindhiába.

Most egy olyan helyzet adódott, amikor ugyanilyen módon rágalmozzák azokat az embereket, akikben felébredt a vágy, hogy megérintsék Isten teremtményeit. Nem kevés az ilyen ember manapság, s ők magukon érzik, hogyan rágalmozták ősszüleiket. Azok által, akiket ma gyaláznak, nyer a távoli ősszülők lelke újult erőt. Mint őrangyalok oltalmazzák a távoli szülők mai gyermekeiket. Nem akad jobb, fényesebb erő annál, ami ma a világban születik. Hidd el! Ha ma ez megtörtént az emberekkel... Ha e láthatatlan kötelék képes lesz összekapcsolni a ma élő gyermeket szüleivel, akik kétezer évvel ezelőtt éltek. S ha ezen összekapcsoló fonál tovább fut, akkor a ma embere összekapcsolódik Istennel, eredendő szülejével.

A nagypapa mindezt láthatóan visszafogott izgalommal mondta el. Én azonban pontosítani szerettem volna:

- Lehet, az, amit maga mond, nagyon fontos. De hát ezzel akadályozzák a családi birtokok létrehozatalát.

- De az is lehet, hogy ahhoz, hogy az emberek tudatosítsák, megteremtésük jövődjük tervét, éppen erre van szükség.

- Lehet. Minden olyan szokatlan módon történik. Az első könyv csak amolyan egyszerű dolgokkal kezdte, majd a másodikkal jöttek az olvasóklubok és most - itt „A Család Könyve” és megjelent a „Családi Krónika” is.

E szavaknál a nagypapa ismét elnevette magát, de hirtelen elhallgatott, és kedves mosollyal így szólt:

- Az unokám a „Családi Krónikával”, úgy látszik, személyesen eljátszadózott. Azért, meglehet, hogy megvigasztaljon benneteket. Hát tessék, micsoda helyzetet hozott össze: az ország legmagasabb vezetői és a pátriárka megtámogatták eszméjét. De csak egyet! Filozófiáját elhallgatják, vagy nem is értik igazán. Ok az öröklétbe be nem léphetnek, langyosak csak, nem bátrak.

A történelemben és az öröklétben azon emberek fognak lépni,

akik már most, még ha csak gondolatban is, de létrehozzák Istennek tetsző birtokaikat. Az, hogy ezen eszmét ők maguk választották, vagy ők választattak, nem fontos. Öröklét azon emberek előtt áll, akik gyermekeik számára jövőt teremtenek. Gyermekeik és maguk számára. Először történik meg a Földön, hogy az öröklétre született ember az öröklétbe tér vissza.

Vlagyimir, kezdem érteni az unokám cselekedeteit. Anasztázia előtt, lehet, a létezés sok titka tárult fel. De van egy, amelyet teljes mértékben még a főpapok sem ismernek. Mindig is csak azt tudták, hogy az emberi élet lehet örök is. A tudásuk része lehetővé tette számukra, hogy szüntelenül visszatérjenek és újjászülethessenek. De újjászületésük nem volt teljes. Ezért tevékenységük sem nekik, sem az emberiségnek nem hozott örömet. Most, meg vagyok róla győződve, hidd el nekem, Anasztázia teljes egészében tudja, mit kell tenni az öröklét elnyeréséért. Kérdezd meg tőle és próbáld megérteni! S ha majd sok ember talál benne érthető szavakat, akkor olyan világok nyílnak meg, melyek az isten-emberhez méltóak.

Menj, Vlagyimir, az unokámhoz, vele beszéljess el erről! Most éppen a tó partján, a cédrusfa alatt ül. Komoly dolgok történhetnek a világban, ha az öröklétről elhangznak olyan szavak, amelyeket megért az értelem és érzés is egyaránt. Föl, a magasba fognak szárnyalni a nagy ébredező civilizáció erőfeszítései. A galaxisok megérik e nagy erőfeszítéseket és remegő izgalommal fogják várni, hogy megérintsék őket azok, akik a bolygóknak csodálatos életet tudnak ajándékozni. Menj, ne késlekedj!

Tettem néhány lépést, de a nagypapa hangja megállította:

- Vlagyimir, most már itt az idő, hogy létrehozzátok saját szülőháza pártotokat.

- Pártotokat?! Miféle pártotokat?

- Hiszen mondtam, mi legyen a neve - „Szülőháza Párt”, nem?

AZ ÚJ CIVILIZÁCIÓ

Anasztázia világosszürke lenvászon ruhában a cédrus alatt ült. Átkarolva tartotta térdeit, is egy picit előrehajlított fejjel a tó víztükrét nézte. Nem mentem hozzá azonnal. Egy ideig a távolban álltam és figyeltem a remetenőt, amint csendben a tó partján ült. De nem! A remetenő elnevezés nem illik Anasztáziára. Inkább lehetne remetének nevezni azokat az embereket, akik a mai panellakásokban élnek.

Az ember éldegél lakásában, közben még saját emeletén élő szomszédjait sem ismeri. Az utcán jár-ke, de semmi köze sincs a mellette elhaladó emberekhez. Úgy, ahogy őhozza semmi közük azoknak, akik találkoznak vele és elhaladnak mellette.

Vagyis egyáltalán nem borzasztó, ha az ember egyedül él. Sokkal borzasztóbb az, amikor sok-sok hozzá hasonló, más ismeretlen ember között él - magányosan.

Lám, itt ül Anasztázia egyedül a tajgai tó partján, de szíve együtt dobban a különböző országokban élő emberi szívek millióival.

Halkan kiejtett szavai könnyedén áthatolnak a véget nem érő információk áradatán, amelyek a televíziókészülékekből és még számtalan más forrásból zúdulnak, ordítanak. Keresztülhatolnak rajtuk, és az emberek fogadják, meghallják szavait. Amikor meghallják, gyakran a gitárhúr hangjával és dallal válaszolnak, de még gyakrabban tettekkel. Másféleképpen építik életüket. Még a nagypapa is... Először láttam, milyen elragadtatott hévvel fejezte ki magát. Arra kért, hogy Anasztáziával az öröklétről beszélgessek.

Amikor leültem mellé, felém fordult. A szürkéskek tekintet nyugtatóan hatott rám. Egy ideig csak néztünk egymásra.

Én pedig, szinte magam sem tudtam miért, megfogtam kezét, megcsókoltam és visszahelyeztem a térdére. Anasztázia arca lángba borult, szempillái remegtek. Még rajtam is úrrá lett valamilyen zavarodottság. Mily furcsa zavarba jönni egy olyan nő mellett, akit már tíz éve ismerek! De milyen kellemes is!

S hogy a zavarom okozta kínos helyzetet feloldjam, én szólaltam meg elsőnek:

- Az előbb, Anasztázia, nagypapáddal beszélgettem. Valahogy olyan különösen, izgatottan beszélt arról, mennyire fontos, hogy bizonyos szavak feltétlenül elhangozzanak az öröklétről. Azt mondta, hogy e szavaknak olyanoknak kell lenniük, hogy az ember ne csak eszével vagy elméjével legyen képes azt megérteni, hanem érzéseivel is. Tényleg vannak ilyen fontos szavak?

- Igen, Vlagyimir, vannak. De nem a szavak - az emberi tudatosság a fontos. Ahhoz azonban, hogy kialakuljon, természetesen, nélkülözhetetlenek a szavak. Az öröklét tudatosítása segít az embernek tökéletesíteni életének képét, módját.

- De milyen kapcsolat van az élet képe, illetve az életmód és az öröklét tudatosítása között?

- Közvetlen. A ma élő emberek azt hiszik, hogy néhány évtizedet tudnak élni csak, majd utána örökre megszűnnek létezni, és a semmibe távoznak. Közben azonban az ember élete lehet örök is. Erről beszélni kell, hogy megértse mindenki, vagy legalábbis az emberek zöme.

- De te erről már meséltél. A különböző könyvekben szavaidat le is írtam.

- Igen, meséltem, de úgy látszik, hogy azt, amit meséltem, nem értették meg, vagy az évezredek túl erős sugallatokat alkottak az emberi létezés múlandóságáról. Szükséges új szavakat és érveket találni.

- Akkor hát, próbálj találni ilyeneket!

- Próbálok. Ezeket, valószínűleg, azokkal együtt kell keresni, akik már megértették az elmondottakat.

- Kezdetnek, azért, mondd el a sajátjaidat!
- Rendben. Lehet, hogy így kell elmondani...

A Földön élő emberek zöme azt gondolja, hogy maguk tervezik életüket. Maguk választanak maguknak hivatást, alapítanak családot, szülnék gyermekeket, vagy éppen ellenkezőleg, tagadják meg a gyermekvállalást. Döntéseik azonban sok mindenben nem önállóak. Nagy hatást gyakorol rájuk az idegen akarat, amely a társadalomban az általánosan elfogadott nézetten át hat. Például van ilyen használati tárgyak is: a neve „ruhaakasztó”. Egyszer valaki elhatározta, hogy tökéletesíti ezt a tárgyat: magát az embert használja ruhaakasztó helyett. S megjelent egy új foglalkozás, amelyet „manökennek” neveznek és a „bábu” szóból ered. Nem irigylésre méltó foglalkozás, nem méltó az ember rendeltetéséhez.

Mégis valaki elhatározta, hogy a legvonzóbb foglalkozások egyikévé teszi, és így is cselekedett. Elő bábukat kezdtek mutogatni a világ különböző híres magazinjaiban, a televízió műsoraiban, az ő „boldog életükről” beszélni. Arról kezdtek beszélni, mennyi pénzt keresnek, milyen gazdag emberek akarják ezeket a lányokat feleségül venni. Zsenge, fiatalka lányok milliói kezdtek hirtelen arról álmodozni, hogy a világon ők lesznek a legjobb manökenek, következésképpen - boldogok is.

Fiatal lányok milliói álltak s állnak még ma is készen bármelyik országban bármit megtenni azért, hogy illuzórikus hírnévre tegyenek szert. A millió közül egynek sikerül híres manökenné válnia, de ő közben a valóságban csupán élő ruhaakasztóvá vált. A többieket csalódás éri az életben, mivel vágyuk nem valósul meg.

S mindez azért történik, mert nem tudták önállóan megalapítani rendeltetésüket és más, idegen akarat hatására kezdték alakítani saját életüket.

Számtalan hasonló példát lehetne még felhozni, amikor a férfiak, a nők, sőt, még a gyermekek is illuzórikus értékek felé törekednek, s közben saját rendeltetésükkel egyáltalán nem törődnek.

Ha az egész emberi társadalom ilyen emberekből áll, akkor milyen irányba, merre igyekszik haladni? Te mit gondolsz erről, Vlagyimir?

- Semerre. Voltaképpen, az egész országban, Oroszországban, úgy általában véve, nincs egyetlen olyan párt sem, mely a jövő építésével foglalkozna, de az országnak magának sincs hasonló programja. Abból, amit mondtál, Anasztázia, engem leginkább az ember rendeltetésének a meghatározása érintett meg. Miben rejlik? Hogy lehet azt meghatározni?

- Próbálja meg gondolatod, Vlagyimir, és más emberek gondolata is megismerni Isten teremtményeit, az O vágyát, programját!

- De, hát lehet ilyesmit - megismerni Isten vágyát?

- Lehet. Hiszen O az emberek - saját gyermekei elől semmit sem titkolt el, s ma sem titkol el semmit. Okos értekezéseket nem ír, mindent példákon mutat be. Előbb mindenkinek meg kell értenie, meg kell éreznie - az ember mely tettei vezetnek az örök élet felé. Gondolkodj el rajta te magad, Vlagyimir! Vajon Isten, aki megalkotta a sokrétű és eleven világot, miért nem alkotta meg mai kinézetükben a gépkocsit, televíziót, rakétát?

- Lehet, hogy Ő erre képtelen volt, de az ember - képes?..

- Isten megteremtett mindent, ami az ember számára szükséges: az utazás, a képzelet módjai jelen vannak az emberben, amelyek segítségével jobb képeket lehet látni, mint amilyeneket a TV képernyője mutat. Az ember mesterséges, primitív gépezetek nélkül meg tudja hódítani a Világegyetemben található bolygókat is.

Isten meghatározta az ember rendeltetését, és az élet fejlesztési programját a teljes Univerzumban. Ahhoz, hogy az ember megértse az Ő programját, nem szabad rombolnia, elkerülhetetlenül meg kell tanulnia jelentését mindennek, ami földi.

Isten halhatatlannak teremtette az embert, s ehhez csak három feltételt kell betartania.

Első: élő teret kell létrehoznia, amely vonzza magához az embert, és amely felé az ember törekszik.

Második: a Földön lennie kell legalább egy embernek, aki jó akarattal és szeretettel gondol rád.

Harmadik: soha sem szabad megengedned magadban annak a gondolatát, hogy a halál úrrá tud rajtad lenni - ez nagyon komoly! Ha azzal, aki alváshoz készülődik, elhitetik, hogy haldoklik, s az ezt el is hiszi, akkor az ilyen ember meg fog halni, mert alárendeli magát a gondolatnak. De még ha egy idősebb emberről is volna szó, aki földi felfogás szerint elhasználta testét, s halálos ágyán fekszik, de nem gondol a halálra, hanem életét az általa létrehozott élő térben képzelel el, ismét újjá születik - ez az Univerzum törvénye. Az Univerzum nem engedheti meg, hogy meghaljon a gondolat, amely életet teremt.

Van egy ilyen fogalmatok - természetes kiválasztás. Íme, itt is, az újjászületésnél is, Isten programja ismét a legjobbat választja. Csakhogy eddig a választék nem volt nagy. Most a többszörösére növekszik. Az ember, aki szeretettel építi birtokát, egyre újra és újra testet fog öltetni.

Minden, ami gátként hatott, mindörökre el fog tűnni a Földről, helyet adva az új, most születendő civilizációnak.

- Miért új civilizációnak: az emberek ugyanazok, a növények, a bolygó ugyanaz, nem?

- Az új civilizációt, Vlagyimir, új tudatosság jellemzi, a környező világ új érzékelése. Ez a nagy kezdet, amely a mai emberben születik, szabad szemmel láthatatlan egészen addig, amíg meg nem változik az egész „Földnek” nevezett bolygó arculata. Ennek hatása majd megmutatkozik az egész Világegyetem életében.

- De hogyan tud megváltozni a Világegyetem a Föld arculatától?

- Meg tud, Vlagyimir. Hiszen a bolygónk, bár parányi részecske csupán, mégis szorosan együttműködik a Világegyetem más részeivel is. Változzon akár csak egy parányi részecske, változásaival mégis befolyásolhatja a Világegyetem sokrétűségét.

- Igen, érdekes, és te, Anasztázia meg tudnád mutatni ezt a képet, a jövőt, hogyan változhat a Világmindenség?

- Megmutathatom. Íme, nézd!

A szeretet, a világokat teremtő

A Jalmeza bolygón kivirágzott a tavasz. Árasztották illatukat a földiekhez hasonló növények, a fákon, a bokrokon virágok pompáztak. E tavaszi gyönyörűség közepette Vlagyiszlav egy kis ösvényen a megrendezett szimpóziumra igyekezett. Egy beszámolót kellett készítenie arról, hogyan keletkezett élet a Jalmeza bolygón. Opponenseként gyermekkori barátja, Radomir lép majd föl.

Tizenkilenc éves korára Vlagyiszlav elegendő mennyiségű információval rendelkezett ahhoz, hogy bármilyen szintű tudományos tanácskozáson be tudja mutatni elméletét. Barátja, Radomir tudása sem volt kisebb, mint az övé. Radomir, és az őt támogató csapat felhasználhatják a beszámoló bármely gyenge pontját, vagy a múltban lejátszódó események elégtelen okfejtéseit. A szimpóziumon jelen lesz Ljudmila is. Ljudmila... Úgy adódott, hogy mindketten, már gyermekkorkoruk óta e lányt szerették, bele lettek szerelmesek. Szerették, de sem egymásnak, sem a lánynak nem vallották be. Arra várakoztak, hogy Ludmilától valamilyen jel érkezzék. O jelezze, kit részesít kettejük közül előnyben.

Vlagyiszlav szándékosan ment a hosszabb úton, hogy még egyszer jól át tudja gondolni fellépésének mozzanatait. De volt valami, ami elmélyülésében megzavarta. Olyan érzése volt, mintha valaki figyelné. Majd, amikor hátulról zajt hallott, hirtelen megfordult. A gyalogútról valaki a bokrok közé vetette

magát és meg sem moccan a fűben. Vlagyiszlav néhány lépést tett visszafelé és a bokrok alatt a fűben négyéves kishúgát, Kátyát, pillantotta meg.

- Hát, így állunk, Katyerinka, megint rám akaszkodtál - szólt kedvesen húgához Vlagyiszlav. - Komoly munka áll előttem. Nem érted, hogy zavarhatsz? Persze, hogy érted, éppen ezért rejtőzködsz itt a fűben.

- Én nem rejtőzködöm, csak úgy fekszem. A virágot, a kicsi bogarakat figyelgetem - közölte a kis Kátya, és úgy tett, mintha tényleg érdekelte volna a kicsi virág.

- Á, hát így állunk... Hát akkor csak feküdj és nézegesd tovább a virágot! Én már itt sem vagyok.

Kátya azonnal felugrott, Vlagyiszlavhoz futott és gyorsan kibökte:

- Te csak menj, Vlagyisek! Én majd szép csendesen megyek utánad, hogy ne zavarjalak a gondolkodásban. Amikor pedig odaérünk, ahol az emberek gyülekeznek, majd ölbé veszel, hogy mindenki lássa, milyen csinos és okos bátyóm van.

- Jó, rendben. Ne hízelegj! Add a kezedet! Csak ne felejtse el: ha én, vagy bárki más fel fog lépni, nem szabad kommentálnod, amit a felnőttek mondanak, úgy, mint legutóbb!

Az elégedett Katyerinka kézen ragadta Vlagyikot és megígérte:

- Teljes erőmből azon leszek, hogy ne kommentáljak.

###

A szabadtéri nézőteret a Jalmeza bolygó különböző vidékeiről érkező idősebb és fiatal lakók kezdték megtölteni. Senki kezében sem volt egyetlen íróőmb, toll, vagy egyéb íróeszköz. A természetes emlékezőkészség lehetővé tette, hogy az elmondottakat a legapróbb részletekig megjegyezzék. A közönség elé lépő Vlagyiszlavnak sem volt semmilyen segédeszköze. Gondolata erejével képes volt a térben hologramokat alkotni, amelyek a múlt bármilyen képét be tudták mutatni, létre tudott hozni az életben használt bármilyen tárgyat, de még érzéseket is.

Vlagyiszlav kissé izgatottan kezdte előadását:

- A bolygó neve, amelyen élünk, Jalmeza. Kora több mint kilencvenbillió év. De élet csak alig háromszáz éve keletkezett rajta. Az élet keletkezését a Föld nevű bolygón élő ősszüleinknek köszönhetjük. Pontosabban mondva: a Jalmeza bolygón az élet a Föld két lakója szeretet- és vágyenergiájának hatására keletkezett. Ennek okán történelmi információt szeretnék bemutatni a földiek életéből.

Lehet, hogy a Földön az emberek kezdetben teljesen úgy éltek, ahogy mi. Jól ismerték és érezték bolygójukat és az Univerzum rendeltetését.

A Földlakók meghatározták bolygójuk összes élő szervezetének a rendeltetését, ügyesen használták azokat.

De egyszer katasztrófa történt. A földlakók egyikének tudatába vírus hatolt, amely gyorsan átterjedt a bolygó többi lakóira is. Tudósaink ezt a vírust a „halál” szóval jelölték meg. A vírus külső jelzői, ahogyan azt a történelmi bizonyítékok tanúsítják, az alábbiakban mutatkoznak meg: a vírus által megfertőzött emberek a bolygó tökéletes sokrétűségét elkezdik tönkretenni, s helyette saját primitív mesterséges világukat építik. Az élet e szakaszát maguk a földiek technokratának nevezték el.

A „halál” vírusával megfertőzött emberek értelmes lényekből, értelmet nélkülöző lényekké kezdtek válni. Kis területekre tömörültek össze, itt lakóházakat kezdtek maguknak építeni, amelyek kőből készült kamrákra hasonlítottak, és egymás tetejére épültek.

Képzeljünk el egy kőhegyet, amelybe rengeteg odú van vájva. Hát ilyesféle kőhegyeket építettek az emberek saját kezükkel, és házaknak nevezték azokat, míg az odúféle kamrákat lakásoknak. Az egymáshoz csatlakozó odúból álló mesterséges kőhegyek nagy halmazát városoknak hívták.

Az úgynevezett városokban a légzésre a levegő nem volt megfelelő, az ivásra a víz nem volt alkalmas, az étel nem volt friss. Az emberi test egyes szervei ezért még életük folyamán

rothadni és bomlani kezdtek. Természetesen, nehéz elképzelni egy járó-kelő emberi testet, amely belsejében a szervek rothadnak és bomlanak. De így történt.

A történelmi források arról tanúskodnak, hogy a technokrata időszak embereinek volt egy tudományágazatuk is, amelyet orvostudománynak neveztek. Akkoriban az emberek e tudomány nagy vívmányának tartották azt, hogy a test szerveit az egyik testből a másikba át tudták ültetni. Az emberek nem értették meg, hogy egy hasonló tudomány létezése éppen azt bizonyítja, hogy tudatosságuk nem teljes értékű.

Nem csupán az emberi test bomlott, intenzív módon hanyatlásnak indult tudatuk - elméjük is, a gondolkodást lelassították, sőt számolási készségüket is kezdték elveszíteni, ezért feltalálták a számológépet. A képességüket, hogy hologramokat hozzanak létre a térben, azzal helyettesítették, hogy feltaláltak egy primitív berendezést, a televíziót, amely hasonló hologramokat mutat be.

Mivel elveszítették képességüket arra, hogy a térben át tudják magukat helyezni, elkezdtek mesterségek alkalmazhatóságokat építeni, amelyeket gépkocsiknak, repülőgépeknek, rakétáknak neveztek.

Az emberek időről időre egymásra támadtak, és megölték egymást. A leghihetlenebb azonban az, hogy a „halál” vírusa elhitette az emberekkel, hogy nem örökéletűek, létezésük a tudatosítandó térben csak időleges.

A technokrata időszak embereinek cselekedetei miatt a Föld egyre inkább egy rossz szagú, förtelmesen büzlő ponttá kezdett változni a Világegyetemben. De az Univerzum Szelleme egyre várt, nem semmisítette meg e károsító pontot.

- Álljon csak meg, kérem, egy pillanatra! - szakította félbe Vlagyiszlav beszámolóját egy hang, az opponensek csoportjából, amelyet barátja, Radomir vezetett. - Az Ön további felszólalása teljesen értelmetlen. A Földön semmi hasonló nem történhetett.

- Rendben, félbeszakítom előadásomat, ha Ön tényleg bizonyítja az elmondottak valószínűtlenségét.

Az opponensek csoportjából felállt egy fiatalember és a következőket mondta:

- Megbízható információink vannak a földi emberek társadalmában kialakított vallások létezéséről. A vallási értekezésekben arról is szó volt, hogy a Földet és mindent, ami rajta nő, a Világegyetem Szelleme teremtette, akit Istennek neveztek. Imádták Őt, és tiszteletére számtalan szertartást végeztek. Remélem, tisztelt előadó, nem fogja cáfolni e tényt?

- Nem, egyáltalán nem - válaszolta Vlagyiszlav.

- Akkor viszont, kérem, magyarázza meg, hogyan lehet szertartásokat végezni imádott bálványuk tiszteletére, ugyanakkor tönkretenni teremtményeit? Ezt egyszerre megtenni - lehetetlen! Következésképpen, a Földön nem lehettek sűrűn lakott városok. Az emberek nem szennyezheték be a vizet, amelyet az általuk tisztelt Isten teremtett. A Világegyetem Szelleme nem engedhette meg a hasonló méretű bakhanáliát, különben nem lehetne Szellemnek nevezni, éppen ellenkezőleg, kételkedni kellene az általa teremtettek, és mindenekelőtt az ember értelmességében. Mit tud erre válaszolni, tisztelt előadó?

- Annyit tudok mondani, hogy a Szellem, még inkább a Világegyetemi Szellem létezése két nagy ősök egysége - a szellemé és az antiszellemé.

Az antiszellem időszaka a földlakók életében elkerülhetetlen volt. Ha megengedi, akkor a továbbiakban bizonyítom a két nagy ősök létezését az emberben.

- Rendben, folytassa, kérem - hagyta jóvá a fiatalember és visszaült a helyére.

- A Világegyetem - az ellentétek egysége - folytatta magabiztosan Vlagyiszlav - az ember szintén visszatükrözi az ellentétek egységét. A hihetetlen káoszban, amely az emberek tudatát eluralta, hirtelen olyan emberek születtek, akik képesek voltak megérteni... Ezek az emberek nem szavakkal, nem vallási értekezésekkel változtatták meg viszonyukat a földi teremtményekhez. Elkezdtek megváltoztatni életük képét, annak módját. Még maguk sem értették meg teljes mértékben teremtésük roppant

méreteit, tetteiket egyszerűen „a családi birtok létrehozatalának” nevezték.

Még nem tudták, hogy mihelyt új tudatossággal érintik a Földet, azonnal étellel kezdik feltölteni a Világegyetem bolygóit is. Hogy számukra a halál nem fog többé létezni. Az általuk világra hozott gyermekeket az utódok isteneknek fogják nevezni. Ezek az emberek egyszerűen csak építették saját családi birtokaikat a Föld nevű bolygón. A Világegyetemi Szellem lélegzetvisszafojtva és remegve figyelte tetteiket. Bekövetkezett egy olyan időszak, amikor a Földön az emberek mind gyönyörű birtokaikon kezdtek élni. Elérkezett a nap, amikor... Nézzék, mutatok egy hologramot, bennük két ember.

A nézők szeme előtt egy tájkép jelent meg a Földről. Az erdőhöz vezető gyalogúton, családi birtokukról, kéz a kézben, két idősebb ember indult el, egy nő és egy férfi. Látszott, hogy jóval túl vannak a százon. Esteledett, s ugyan még alig láthatóan, de az égen már feltűntek a csillagok. A két ember egy cédrusfához lépett, és az idős nő hátával a fa törzsének dőlt.

- Nagymama lettem, sót, dédanya, de még mindig rászedsz, hogy úgy, mint valamikor, fiatalkorunkban, a csillagos ég alatt andalogjunk - fordult kedvesen társához a nő.

- És te? Nem ugyanezt akarod?

- Persze, ugyanezt, kedvesem.

A férfi átfogta a nő vállát, gyorsan átölelte és szájon csókolta.

Majd félretolta a nő ruhájának vállpántját, felfedte vállát. A holdfényben a nő bal vállán három, egymás után sorakozó anyajegy tűnt fel. A férfi csókot lehelt mindegyikre.

- Még mindig ugyanolyan vagy, mint régen, szerelmesem, nem akarok elbúcsúzni tőled.

- Hiszen mi nem is búcsúzunk egymástól. Meghalunk, majd ismét életre kelünk.

- Nem születhetünk újjá - mondta szomorúan a nő. - Csak nézz szét magad körül, egyre kevesebb szabad föld van a Földön, körös-körül kertek, családi birtokok mindenhol! Lehet, hogy már a mi unokáinknak sem lesz elég helyük. Előfordulhat, hogy

a Teremtő valamit nem vett számításba, amikor bolygónkat, a Földet megteremtette.

- Nem gondolom, hogy így volna. Van ebből valamilyen kiút, csak mi még nem tudjuk, milyen. Meg vagyok azonban győződve róla, hogy szerelmünk nem szakadhat félbe. Meghalunk, hogy ismét testet ölthessünk.

- De hol?

- Nézd, kedvesem - azon a bolygón! Teremtsen gondolatunk életet, a földi élethez hasonlót egy új bolygón! Csak gondolj bele te magad, ugyan minek teremtett volna Istenünk megannyi bolygót? Mindez nem öncélúan van, létezik. Gondolatunk anyagi, számunkra életet egy élettelen bolygón teremt, újat. Egyre újra és újra öltünk majd testet. A mi szerelmünk...

- Köszönöm a gyönyörű vágyat, szerelmezem. Veled... Segítek neked új életet szülni az új bolygón.

- S minek nevezzük, kedvesem, új életünk bolygóját?

- Legyen a neve - Jalmeza!

- Jalmeza, várj bennünket! Addig is virágozzanak rajtad a kertek, nőjön be a fű, így akarom! - mondta a férfi magabiztosan és lelke minden tüzével.

- Én is így akarom! - visszhangozta a nő.

A hologram eltűnt. Vlagyiszlav meghajlott a közönség előtt és félreállt, hogy átadhassa helyét opponensének, Radomirnak.

Radomir Vlagyiszlav helyére állt, tekintetével végigpásztázta a nézőteret és így szólt:

- Ellent kell mondanom barátomnak. Meg is mondom nyíltan: az általa bemutatottakban nagyon sok a bebizonyíthatatlan, sőt az ellentmondás is. Én sem, de barátaim sem tudjuk elhinni, hogy ezen abszolút abszurd időszakban az embereknek ilyen volt az életmódja.

A barátom által bemutatott hologram, ahogyan azt mind értelmezzük, az ő gondolatának az akarata, az ő képzeletéé, ezért bizonyítékok kelleneek. Bár az is igaz, hogy e hologram olyan furcsa érzést váltott ki belőlem. Úgy tűnik nekem, hogy

barátom azt egy már ismert történetből vette át, csak nem tudom felidézni, mely forrásból.

A szabadtéri nézőtér felmorajlott és ilyen bekiabálások hallatszottak:

- Talán plágium?! Hallatlan! De az is lehet, hogy az előadó nem tudott róla...

- Plágium! Tényleg az az érzése támad az embernek, hogy valahol már látta.

Vlagyiszlav oldalt, lehorgasztott fejjel állt. Összerezcent, amikor gyermeki kiáltásokat hallott a távolabbi sorokban ülő emberek felől. „A-á-á...á-á-á-á-á!” - kiáltotta az ő nyughatatlan kishúga, Katyerinka.

„Még jó, hogy csak kiabál, és nem kommentálja a hallottakat” - gondolta magában Vlagyiszlav, de tévedett.

Katyerinka kívárt, amíg csend lett, majd hangosan kijelentette:

- Meg se próbáljon senki az én bátyómnak ellenvetni, mert ő olyan okos és érző lelkű.

- Igen, ez egy súlyos érv - hallatszott egy gunyoros megjegyzés.

- Igenis, nagyon súlyos érv - folytatta a kis Katyerinka. - De te, Radomircsik, ne kacsingass tovább már Ludmilára! Rá se nézz, hallod!

- Kátya, hallgass! - kiáltott rá Vlagyiszlav.

- Nem hallgatok. Ludmilka téged szeret, te meg őt, én ezt nagyon is jól tudom.

- Kátya! - kiáltott még egyszer Vlagyiszlav és húga felé indult.

- Ludmilka, miért csak ülsz magadnak? - kiáltotta Kátya. - Állítsd meg! A bátyóm nem hagyja, hogy befejezzem. El fog vonszolni. Erőszakkal!

Egy távolabbi sorból felállt egy szőke lány, Vlagyiszlav felé indult és elállta útját. Ludmila arca lángolt a pirtól. Lehajtotta fejét, így suttopta:

- A húgodnak igaza van, Vlagyiszlav.

Ludmila suttogását meghallotta az elcsöndesült nézőtér. A nézők a kis Katyerinka felé fordultak, mosolyogtak rá, és tapsoltak. A nézőtér elismerésétől felbátorodott kislány a nézők előtt a pódiumon álló Radomirhoz futott, mellé állt, felemelte karjait, s nyugalomra intette a nézőket.

Amikor mindenki elcsendesedett, ismét megszólalt, immár Radomirhoz fordulva:

- Te pedig, Radomircsik, majdnem árulóvá váltál. Az én bátyókámat ne merészed kritizálni, hallod! Mindent helyesen mondott el. O a barátod. Te pedig az övé. Hát ezért ne kritizáld!

Radomir elnézően nézett főntről lefelé a pici lányra. Megértően fordult hozzá, majd a szabadtéri nézőtéren ülőkhöz s így folytatta:

- Én nem kritizálok. Egyszerűen megállapítottam egy tényt. A bemutatott hologram igaz voltára nincs bizonyíték. Egyetlen egy sem.

- De van. Egy, sőt, kettő is! - jelentette ki határozottan Katyerinka.

- Hol vannak ezek a bizonyítékok, ha már kettő is van belőle?

- Az egyik - én vagyok. A másik - te vagy magad, Radomircsik - mondta magabiztosan a kislány.

Amikor ezt elmondta, kigombolta ruhája gombját és megmutatta vállát. A kis Katyerinka bal vállán Radomir három anyajegyvet pillantott meg, éppen olyanokat, amilyenek az idős asszony vállán voltak a bemutatott hologramban. Radomir nézte a kislány vállán az anyajegyeket, és a vér egyre gyorsabban lüktetett ereiben. Lázasan emlékezett. Előtte egy hologram keletkezett, amelyet csak ő maga látott.

Földi tájkép. O az, aki csókot lehel a szerelmese vállán lévő anyajegyekre. Majd a nő öleli őt át. Nevetve felborzolja haját, és mint mindig ilyenkor, mosolyogva csókolja meg orra hegyét.

A hologram eltűnt.

Radomir még egy ideig nézte az előtte fedetlen vállal álló Katyerinkát. Majd gyorsan lehajlott, karjára vette a kislányt és magához ölelte. Katyerinka megölelte, nevetve felborzolta haját

és egy gyors pusztit cuppantott Radomir orra hegyére. Radomir karján tartotta a pici Katyerinkát, aki így suttogott a fülébe:

- De siettél megszületni, Radomircsik! Vagy talán én késtem egy picit? Most hát várj, amíg felnövök! Tizennégy évet várj még! Boldog te másokkal nem lennél: én vagyok a te párod, másik feled.

- Megvárom, amíg felnősz, kedvesem! - válaszolta halkán a fiatalember.

Az izgalomtól kimerült és megnyugodott Katyerinka Radomir vállára hajtotta fejét és édes álomba merült. Radomir pedig szótlánul állt az elcsendesedett nézőtér előtt, és óvatosan, mint hatalmas kincset, tartotta karján jövőendő feleségét.

Gondolatban betűket írt a térbe. Az egybegyűltek Radomir hologramjának szövegét olvasták, mely így hangzott: „Vannak bizonyítékok. Ott vannak bennünk, lelkünkben, mindegyikünkben! A Szeretet a Világegyetemben végtelen és örök.

Ezután Radomir lassan és óvatosan - nehogy felébressze a vállán alvó kislányt - a kijárat felé indult.

Elfelejtette lekapcsolni gondolatát a térről, ezért a hologram továbbra is betűkkel telt meg. A közönség értette, hogy e szavak már nem a nézőtérnek szóltak, de akaratlanul is olvasták tovább:

„Mezítláb futottál a csillagokon át. Szeretetet magadnak nem kerestél. Az Univerzum széles térségeiben azt egymagad őrizted, amit tennünk közösen kell!”

A szavakat, melyek a Jalmeza bolygón élő kislánynak, s a földi nőnek szóltak - annak az istennőnek, aki életet adományozott bolygójuknak.

A pici istennő édesdeden aludt Radomir vállán, s meglehetősen álomában szintén hallotta szerelmese szavait.

- Jaj, de szép, Anasztázia! Tehát ez azt jelenti, hogy amikor az emberek követve az Isteni programot, átváltoztatják az egész Földet, felmerül annak a lehetősége is, hogy egy másik bolygóra költözzenek?

- Természetesen! Különben a Világegyetemben fellelhető bolygók létezése értelmetlen volna. Hiszen Istennél mindennek nagyon mély értelme van. Két ember szerelme, a vágy, mely szeretet-szerelemben születik, képes bármelyik bolygóba életet lehelni.

- Továbbá, ahogy én azt megértettem, az emberek, akik most a családi birtokokat hozzák létre, nem halnak meg. Csak testet váltanak, és azonnal újjászületnek.

- Természetesen, tetteik a Földön minden másnál fontosabbak. Istennek tetszőek. De még azok az emberek is, akiknek nem sikerült saját kezükkel megérinteni a Földet, ám gondolatban máris elkezdtek építeni saját édenkerti szegletüket, az Isteni program megvalósításában sokkal fontosabbak, mint a bölcselkedők százai, akik kőfalak mögött élnek, elszakadtak Isten teremtményeitől, közben mégis Istenről és a szellemiségről beszélnek.

Beszédük istenkáromló, telve szomorúsággal, jussuk a halál - anélkül, hogy ismét testet tudnának ölteni. Osztályrészük a rettenet lesz - nem Isten büntetése, hanem saját sorsuk megválasztása!

O, az Isten, új gondolatot villantott föl a Világegyetemben - hatalmas energia ez, ugyanakkor a sors is, maga. Értekezésekben, legendákban annyi, megannyi minden elhangzott már Isten ítéletéről. S íme, megérkezett - csendben, észrevétlenül. Megérinti a bolygón élő összes embert. Minden ember önmaga bírója lesz.

Aki az életet választja - az élet élőt alkot - örök lesz, hasonlatos a Világegyetem roppant Teremtőjéhez.

Aki képzeletében halált modellez - az önmagát ítéli halálra, saját gondolata által.

Úgy tűnt, mintha Anasztázia a folyó partján elhangzott, nyugodt és magabiztos hangon kiejtett szavai szárnyra keltek volna a térben, s visszhangként járták volna be a Földet. A tíz eltelt év alatt nem csak én tapasztaltam meg, hogyan tudja Anasztázia gondolataival, szavaival a jövőt modellezni.

A folyón át távoztam. Anasztázia a parton állt. Az örök életről szóló szavait visszhangozta a tér, újra és újra. Hirtelen felmerült bennem, hogy vajon a Világmindenség miféle világaiból vagy micsoda galaxisokból érkezhettek a parton álló Anasztázia, s mutatkozott meg földi valójában, hogy az öröklét tudatát adományozza a Földnek nevezett bolygónak? Szavakat ő csak úgy szélnek nem ereszt, egyetlen egyet sem! Ezt az élet maga is bizonyítja.

S ha már így van, akkor gratulálnom kell Önöknek, kedves olvasóim. Gratulálnom az Önök tudatosságához! Örökké fogunk élni, szüntelen életet teremtve a Világegyetemben.

Az örömteli viszontlátásig, barátaim!

Vége az első résznek

TARTALOM

HAJNAL ELŐTTI ÉRZÉSEK.....	5
A SUGÁRZÁS LEGYŐZÉSE.....	10
„LIBA-LIBA, LIBUSKÁIM” - „GÁ-GÁ-GÁ”, AVAGY: AZ ELVESZETT SZUPERTUDÁS.....	21
A NAGYON NAGY GOND.....	29
VAN KIÚT.....	39
A FIATALSÁG VISSZASZERZÉSE.....	41
Első „tortúra”.....	41
Második „tortúra”.....	42
Harmadik „tortúra”.....	43
A REJTÉLYES KEZELÉS.....	46
A LÁTOMÁS.....	52
AZ ISTENI TÁPLÁLKOZÁS.....	57
KRACIOSZ, A DÉMON.....	70
A MILLIÁRDOS.....	78
VILÁGRA HOZLAK ÉDES ANGYALKÁM.....	112
MICSODA DOLGOK!.....	130
Beszélgetés az államelnökökkel.....	131
Az Orosz Államszövetség elnökéhez és kormányához.....	136
A képalkotás tudománya, avagy kinek a kezében van az ország ideológiája?.....	138
Az orosz pravoszláv egyház. De vajon orosz-e?.....	147
Megszállók akcióban.....	149
A CSALÁD KÖNYVE ÉS A CSALÁDI KRÓNIKA.....	151

A zsidó kérdés.....	154
Alkossunk!.....	159
Levél Oroszország Államelnökéhez Németországból.	174
EGY HEKTÁR FÖLD	
- A FÖLDGOLYÓ EGY SZELETE.....	180
A NÉPI HATALOM.....	188
Oroszország különféle szintű népi képviselői által	
létrehozandó családi települések törvénye (tervezet).....	203
AZ ÚJ CIVILIZÁCIÓ.....	199
Halhatatlanság.....	203
A szeretet, a világokat teremtő.....	204

Vlagyimir Megre levele olvasóihoz

Az interneten különböző nyelven számtalan weboldal jelent meg eddig, amely témája megegyezik Anasztáziának, az „Oroszország Zengő Cédrusai” könyvsorozat hősnőjének gondolataival.

Több weboldal állítja magáról, hogy hivatalos szócső és ehhez az én nevemet - Vlagyimir Megre-t - használják. Sőt, az én nevemben válaszolnak az olvasók kérdéseire.

Ennek kapcsán, úgy vélem, tájékoztatnom kell Önt, Kedves Olvasó, azon döntésemről, hogy saját, hivatalos, nemzetközi honlapot hoztam létre, melynek címe: www.vmegre.com. Ez a honlap lesz az egyedüli hivatalos forrás, mely a világ minden tájáról fogadja majd az olvasók leveleit.

A honlapon való regisztráció és a hírlevélre való feliratkozás lehetőséget nyújt, hogy információhoz jussanak a mindenkori olvasótalálkozókról és sok egyébről.

Információs csatornánk, Kedves Olvasó, tájékoztatni fogja Önt az egész világon az „Oroszország Zengő Cédrusai” mozgalom eseményeiről.

Tisztelettel,
Vlagyimir Megre

Vlagyimir Megre
Oroszország Zengő Cédrusai

Sorozat

1. könyv **Anasztázia**
2. könyv **A Zengő Cédrusok**
3. könyv **A Szeretet Tere**
4. könyv **A Teremtés**
5. könyv **Kik is vagyunk?**
6. könyv **A Család Könyve**
7. könyv **Az Élet Energiája**
- 8A. könyv **Az Új Civilizáció**
- 8B. könyv **A Szeretet Szertartásai**
10. könyv **Anasztia**

**Sok szeretettel várjuk
leveleiket, hozzászólásaikat:**

Magyarországon:	Szlovákiában:
Dömötör Boglárka	Bartkó Edith
2083 Solymár	Letná 38
Bocskai u. 10	040 00 Kosice
06 20 324 5382	+421 905/475 859

www.vmegre.com
www.anasztazia.hu
anasztazia@anasztazia.hu

Próbálja meg gondolatod, Vlagyimir, és más emberek gondolata is megismerni Isten teremtményeit, az Ő vágját, programját! Akkor majd a te életed és az emberi társadalom élete is másféle programot hoz létre.

Oroszország zengő cédrusai Nyolcadik könyv

ISBN 978809695398-1

9 788096 953981